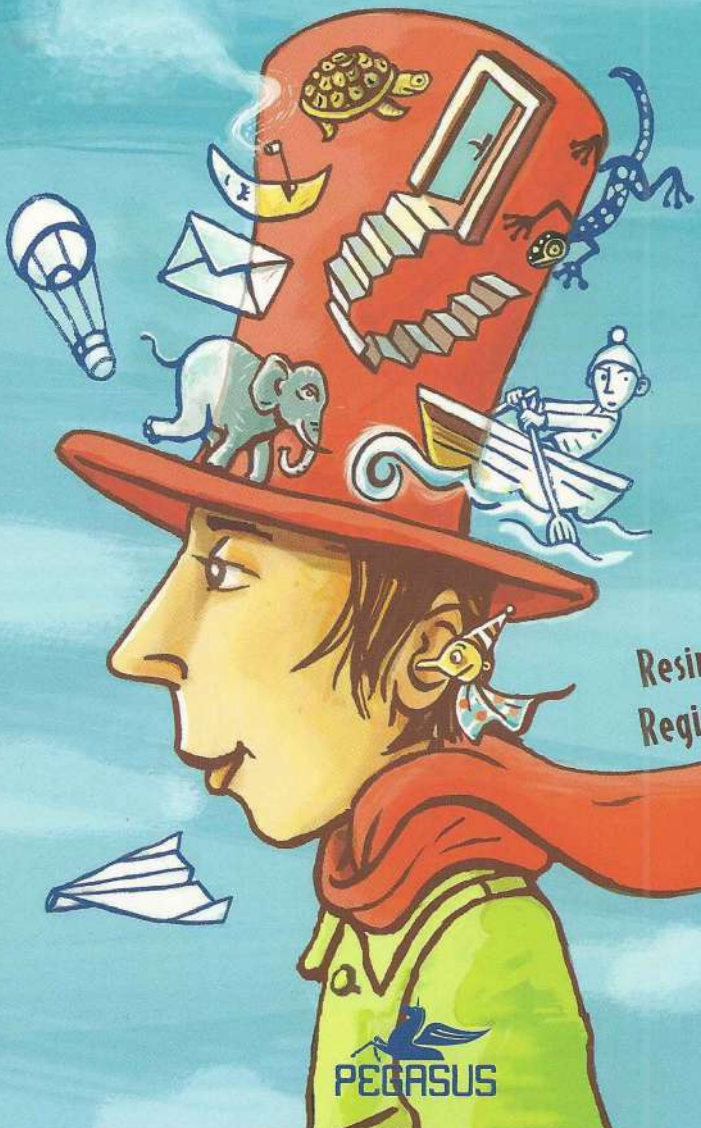
Michael Ende

Büyü Okulu

ve diğer öyküler

Resimleyen
Regina Kehn

PEGASUS

İstekler Ülkesi'nin nerede olduğunu biliyor musun? Ya tuhaflıklarla dolu Saçmalıklar Ülkesi'ni? Belki de Rüyayiyen ya da Küçük Soytarı Kuklası gibi eğlenceli kahramanlarla tanışmak istiyorsundur.

İster yavaş ama emin adımlarla ilerleyen Sakin Tosbağa Ağıraksakgil, ister Çıplak Gergedan Norbert Kalıngerdan, Filemon Derisikatlı ya da Küçük Soytarı kuklası olsun, Michael Ende'nin tüm öykülerinde sıradışı kahramanlar bize büyü dolu ve yabancı diyarlardan öyküler anlatır. Michael Ende'nin öykülerinin ve masallarının tümünü içinde barındıran bu antoloji hem çocukların hem de yetişkinlerin tekrar tekrar okuyacağı ve yıllarca elinden bırakamayacağı büyüleyici bir dünyanın kapılarını aralıyor.

Büyü Okulu

ve diğer öyküler

Pegasus Yayınları: 2253

Büyü Okulu ve diğer öyküler
Michael Ende
Özgün Adı: Die Zauberschule und andere Geschichten

Editör: Işıl Şahin, Zeynep Şehiraltı
Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2020
ISBN: 978-605-299-808-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2020
Copyright © Thienemann/Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Almanya, 1994, 2008

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Almanya'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari Pegasus Yayınları

Michael Ende

Büyü Okulu

ve diğer öyküler

Resimleyen
Regina Kehn

Almancadan çeviren:
Saffet Günersel

PEGASUS YAYINLARI

Michael Ende *(1929-1995) tatsız, ruhsuz bir zamanda fantezilerin ve hayallerin neredeyse yitirilmiş zenginliğini geri kazandırdı. Bugün Almanya'nın en ünlü yazarları arasında sayılıyor, ayrıca çok yönlü yazarlardan biridir. Çocuk ve gençlik kitaplarının yanında şiirsel resimli kitaplar, yetişkinler için kitaplar, tiyatro oyunları ve öyküler yazdı. Kitaplarının birçoğu filme çekildi ya da radyoya ve televizyona uyarlandı. Edebî eserleri Almanya'da ve uluslararası düzeyde sayısız ödül kazandı. Kitapları kırktan fazla dile çevrildi ve toplamda otuz beş milyondan fazla kopya sattı.*

Regina Kehn *1962'de Hamburg'da doğdu, iletişim tasarımı eğitimi gördü ve 1989'dan beri farklı yayınevleri için serbest çizer olarak çalışıyor. Kocası ve iki kızıyla birlikte Hamburg, Am Stadtrand'da yaşıyor.*

İçindekiler

Önsöz yerine:
Doğrusunu isterseniz 7
Büyü Okulu 14
Sakin Tosbağa Ağıraksakgil 42
Küçük Soytarı Kuklası 52
Lena'nın Sırrı 59
"Ne Dilersen Dile!" Öyküsü 88
Norbert Kalıngerdan ya da Çıplak Gergedan 94
Boş Ver 110
Pimpirik ile Sümsük 120
Dil Dolaştıran Sözcüğün Öyküsü 135
Neden Nasıl Niçinci Willi 139
Moni Bir Sanat Eseri Çiziyor 146
Kapkacak Öyküsü 151
Oyuncak Ayı ve Hayvanlar 172
Santa Cruz'a Giden Uzun Yol 184
Solucan ve Kelebek ya da Bir Acayip Değiş Tokuş 225
Filemon Derisikatlı 231
Kötü Bir Gece 245
Rüyayiyen 252
Ophelia'nın Gölge Tiyatrosu 261

Önsöz yerine:
Doğrusunu isterseniz

Bizim ailenin, en yaşlısından en gencine kadar tüm bireylerinde aynı zaaf vardır: okumak. İçimizde tek bir kişi bile acil bir nedenle ya da ertelenmeyecek bir işin yapılması gerektiğinde dahi kitabını elden bırakmaz. Ancak bu, acil ya da ertelenmeyecek işin yapılmayacağı anlamına da gelmemeli. Biz sadece böyle şeyleri, okumayı bırakacak kadar önemli bulmuyoruz, o kadar. İnsan bir şeyi göz ardı etmeden diğer bir şeyi gayet iyi yapabilir sonuçta, öyle değil mi? Ama öyle olunca da şu veya bu nedenle ufak tefek aksaklıklar da meydana gelebilir – ama gelirse gelsin! Ne olur yani?

Diyelim ki büyükbaba, başını yaslayabileceği rahat bir koltuğa oturmuş, pipo içiyor ve elinde de bir kitap var. Okuyor. Bir süre sonra piposundaki tütün artığını önündeki masanın üstünde duran sigara tablasına boşaltıyor. Aslında buna sigara tablası da denemez, daha çok bir vazoyu andırıyor. İşittiği bir

ses üzerine büyükbaba çok önceden alması gereken öksürük ilacını hâlâ içmediğini hatırlıyor. Böylece vazoya elini attığı gibi içindeki suyu bir dikişte içiveriyor. "Hmm, hm..." diye mırıldanarak, "kahve bugün çok koyu olmuş... ama ne yazık ki biraz soğumuş," diyor.

Diyelim ki büyükanne de öbür odadaki mindere oturmuş. Gözlüğü burnuna düşmüş, örgü örüyor. Kucağında da kalın bir kitap var, bir yandan onu okuyor. Elindeki yünü örüyor, örüyor... Ne mi örüyor? Bir çorap tabii. Aslında buna çorap da denmez, odanın zemininde sürünerek ilerleyen ve sonrasında kucağına çöreklenen koskoca bir yılanı andıran yünden bir çorap bu. Büyükanne kitabın sayfalarını çevirirken gözlüğünün üstünden bu canavara bakarak şöyle mırıldanıyor: "Bak işte, galiba yine bir yerde yangın çıktı. Ama itfaiye, hortumunu burada bırakmamalıydı."

Baba, portre ressamı. Atölyesinde, bir tuvalin karşısına geçmiş, soylu ve zengin bir kadının resmini yapıyor. Bu hanım da onun karşısında, bir kaideye oturmuş poz veriyor; çok güzel çiçekli bir şapka takmış, kucağında da kısa tüylü, cins bir köpek var. Ressam bir eliyle resim yaparken öbür elinde okumakta olduğu kitabı tutuyor. Portre tamamlandıktan sonra soylu ve zengin hanımefendi yerinden kalkarak kendi portresine hayran kalmak niyetiyle resme yaklaşıyor. Çok güzel bir resim ortaya çıkmış. Ne var ki ortada acayip bir şey dönüyor çünkü baba, köpeğin suratını tıpkı çiçekli şapkalı hanımın yüzü gibi çizmiş! Bu yüzden hanımefendi öfkeleniyor ve bu güzel resmi satın almadan çekip gidiyor. "Olsun," diyor baba canı sıkılmış gibi, "güzel olmasa da ona çok benziyor işte."

Diyelim ki anne de mutfakta öğlen yemeğini pişiriyor. Neyse ki tencerenin altındaki ocağı açmayı unutmuş, yoksa

yemek biraz yanacaktı. Çünkü bir elinde, okumakta olduğu bir kitabı tutuyordu. Öbür elinde de tencerenin içine sokup yemeği durmadan karıştırdığı bir kepçe vardı.

Aslında buna tam olarak bir kepçe denemezdi, ateş ölçen bir termometreydi bu. Bir süre sonra anne termometreyi kulağına tutarak başını iki yana salladı: "Yine bir saat ileri gitmiş. Şu yemeği asla zamanında hazırlayamayacağım."

Diyelim ki abla (ki kendisi on dört yaşında) dışarıda, koridordaki telefonun başına geçmiş, ahizesini de kulağına yapıştırmış. Telefonlar aslında on dört yaşındaki ablalar için icat edilmiştir; bilindiği gibi dünyanın on dört yaşındaki tüm ablaları telefon ahizesini kulağına koymazlarsa, oksijen tüpü takmamış dalgıçlar gibi dedikodu eksikliğinden ötürü soluk alamayarak ölürler. Gelgelelim bizim ablamız ne de olsa bir elinde de okumakta olduğu bir kitap tutuyor. Üstelik buna rağmen arkadaşının heyecanla anlattığı şeyleri dinleyebiliyor. Yine de kulağı pek bir şey duymuyor, çünkü telefonun numarasını çevirmemiş ki! Bu şekilde, iki saat geçtikten sonra,

"Söylesene, ne diye bunca zaman hep düüt düüt deyip duruyorsun?" diye soruyor.

Diyelim ki ufak oğlan (on yaşında) okulun yolunu tutmuş. Tabii ki elinde bir kitap var ve okuyor; tramvayda giderken bundan daha iyi yapılacak ne var ki? Tramvay sallanıyor, sarsılıyor ama yerinden hiç kıpırdamıyor. Aslında bu da gerçek bir tramvay değil; ufak oğlanın inmeyi unuttuğu bizim evin asansörü. Birkaç saat sonra hâlâ okulun tramvay durağına gelmediğini görünce telaşla, "Hep böyle geç kaldığıma öğretmen kesinlikle inanmayacak," diye mırıldanıyor.

Diyelim ki ailemizin en genç üyesi, yani bebek de beşiğinde yatıyor. Elbette bizim ailede bebek bile okuyor. Diğerleri gibi o da elinde bir kitap tutuyor ama bu, ağabeyininkine göre daha küçük ve daha hafif bir kitap; bebek kitabı işte! Öbür koluna da bir süt şişesi sıkıştırmış; bu şişenin görevi, onu büyütmek ve güçlendirmek! Ki böylece daha büyük ve daha ağır kitapları okuyabilsin! Ama aslında kolunda tuttuğu şey bir süt şişesi değil, bu daha çok, büyük bir mürekkep hokkasına benziyor. Şişeden süt içmek yerine onu başının üstünde sallıyor. Kafasına bir damla düşüyor ama bebek buna aldırmıyor, gelgelelim mürekkebin bir damlası, okumakta olduğu kitabın sayfasına bulaşınca birden bağırmaya başlıyor ve sesleniyor, (bizim okuyabilen bebeğimizin, aynı zamanda kusursuz bir biçimde konuşabileceğinden de kimsenin kuşkusu olmasın!) "Birisi ışığı yaksın be, burası çok karanlık!"

Evimizdeki kedimizin görevi de diğer pek çok kedininki gibi fare yakalamak. Ödevi, odanın arka tarafındaki elbise dolabının yanında bulunan fare deliğinin başında sık sık ve saatler boyu oturup beklemek. Tabii ki o da patilerinin arasında küçük bir kitap tutuyor, zaten uzun süren bu görev

sırasında yapılacak bundan daha iyi ne var ki? (Bir kedinin okuyabildiğine inanıyorsanız, konuşabileceğine de şaşırmamalısınız!) Neyse, dediğimiz gibi kedimiz, fare deliğinin başına geçip oturmuş durumda. Aslında buna fare deliği de denmez. Kedimiz okuyadursun, fareler kediyi hemencecik döndürerek biraz yana çekiyorlar ve şimdi kedi, bir elektrik prizinin önünde oturuyor. Az sonra patisiyle o deliği yokluyor ve kuyruğu ateş alıyor. "Ayy!" diye korkuyla miyavlıyor, "Ama bu kitap çok gerilimliymiş!"

Bizim yeşil kurbağa, şöyle söyleyelim, sırça köşkünde oturmuş. Önemli bir makamı ve görevi var: merdivene çıkıp inerek hava durumunu bildirmek! Görevini titizlikle yapıyor; tabii o anda kitap okumuyorsa... bu arada şunu da belirtmek gerekir ki bizim evde yeşil kurbağanın bile pul büyüklüğünde ve suya dayanıklı bir kitabı vardır (Okuyan bir kurbağanın nasıl olup da konuşabildiğine kafamızı takmayalım artık!). Mesele şu ki kurbağa da hiç durmadan okuyor işte ve bu yüzden mesleğine gerekli dikkati veremiyor. Ama bazen müthiş bir vicdan azabına yakalanıyor ve işte o zaman görevini hatırlıyor. İyi niyetini kanıtlamak amacıyla koşup duruyor, aceleyle merdiveni tırmanıyor ama elindeki kitabı da bırakmıyor. Ya da alelacele yukarı çıkıyor, sonra da boş yere aşağı iniyor. Doğrusunu söylemek gerekirse, aslında basamak basamak inmiyor, onun yerine kendini boşluğa bırakıyor ve koca merdiveni büyük bir gürültüyle aşağı deviriyor. "Anladığım kadarıyla..." diye söylenip yeşil bacaklarını ovalayarak şöyle ekliyor: "...ani bir hava değişikliği olacak."

Bizim ailede hiç okumayan biri varsa o da "kitap kurdu"! Kendisi o kocaman Brockhaus Sözlüğü'nün sekizinci cildinde oturuyor. Hayır, o okumuyor. Kitaplara yenir mi yoksa yen-

mez mi gözüyle bakıyor. Bu bakımdan her şeyi "tadı iyi" ve "tadı kötü" şeklinde nitelendiriyor; bu bakımdan biz onu bizim aileden saymıyoruz.

Belki birisi çıkıp benim bu aileyle bir akrabalığım var mı, yok mu diye soracaktır. İtiraf edeyim, bunu ben bile tam olarak bilmiyorum.

Daha doğrusu ben bu insanları hiç tanımıyorum. Ve aramızda kalsın, böyle bir ailenin varlığına da inanmıyorum. Burada anlattığım hikâye böyle bitiyorsa da bu, bir elimdeki kitabı okurken öbür elimdeki kitaba bakmamdan kaynaklanıyor.

Şimdi ben size bir öneride bulanayım mı? Siz de aynısını yapın, yoksa tüm bu anlattıklarımı okumamış sayılacaksınız. Hadi, şimdi beni bırakın da rahat rahat okuyayım!

Büyü Okulu

Genç okuyucularımın okulla ilgili her şeyi duyup öğrenmeye can attıklarını bildiğim için (yoksa yanılıyor muyum?), bu kez İstekler Ülkesi'nde derslerin nasıl geçtiğini anlatacağım.

İstekler Ülkesi pek çok masal ve öyküde yer alır. Bu ülkede, bir istekte bulunmak insana şu veya bu şekilde yarar sağlar. Ayrıca, yaşadığımız dünyadan sanıldığı kadar uzakta sayılmaz bu ülke. Yine de oraya ulaşabilmek çok zordur. Ancak davet edildiyseniz ülkeye girebilirsiniz, çünkü İstekler Ülkesi'nin halkı, turist akınından hiç hoşlanmaz! Bazılarınız buna üzülebilir ama böyle

oluşu bir bakıma daha iyi. Anlatacaklarımı okuduktan sonra bana hak vereceksiniz.

Eski zamanlardaki büyücülerin çoğu bu ülkeden çıkmıştır. Artık günümüzde büyücüler –birkaçı dışında– evde kalmayı yeğlemektedir. Hatta İstekler Ülkesi'nde herkes büyü yapabilir, dersek abartmış olmayız. Ama bu işi doğru ve kurallarına uygun yapabilmek için okula gitmek gerekir.

Bundan yıllar, yıllar önce, çoğunuz henüz dünyaya gelmemişken, bu efsaneleşmiş ülkeye düştü yolum. Elbette öncesinde özel davet almıştım. Halkın gelenek ve göreneklerini iyice inceleyebilmek için bir süre orada kaldım. Bu arada, iki çocuk tanıdım ve onlarla arkadaş oldum. Bunlar ikiz kardeştiler; erkek olanın adı Mug, kız olanınki Amalasvinta'ydı ama herkes ona Mali diyordu. İkisi de dokuz yaşlarındaydı, mavi gözlü ve siyah saçlıydılar. Oğlanın saçları fırça gibiydi, kızın saçlarıysa atkuyruğu şeklinde arkada toplamıştı. Bir odalarını kiraladığım çok cana yakın bir ailenin çocuklarıydılar. Çok şekerlerdi, ellerinden geldiğince bana, çalışmalarımda yardımcı oldular. Böylece, arada sırada okullarındaki dersleri izleme olanağını da elde ettim. Çoğunlukla sınıfın en arka sırasında oturuyor, ses çıkarmadan dersi dinliyor, kimseyi rahatsız etmiyordum.

Bu arada şunu da belirtmek isterim ki bu okula herkes gidemiyordu; sadece yetenekli çocukları yani olağanüstü istek gücüne sahip olanları alıyorlardı. Gerçi normalde her çocuk, "Şunu veya bunu isterim," diye tutturur ama bu çok uzun sürmez, az sonra bu isteğini unutuverir. Büyü Okulu'na gidebilmek için bir şeyi, deyim yerindeyse, canıgönülden istemek gerekir. Öğrencileri, önce bu konuda sınavdan geçirirler.

Benim olduğum sınıfta yedi öğrenci vardı, diğer sınıfları tek tek anlatmayayım çünkü uzun sürer. Sonradan öğrendiğime göre sınıflardaki öğrenci sayısının onun altında ve tek sayı olması gerekiyormuş; yani her sınıfta en az üç, en çok dokuz öğrenci olmalıymış. Başvuran öğrenci sayısı dokuzu geçtiğinde yeni bir sınıf açılıyordu. Öğrenci sayısı çiftse, bir kişi daha gelinceye yani tek sayılı rakama ulaşılıncaya kadar bekleniyordu. Bu neden böyleydi, bir türlü anlayamadım, ama böyleydi işte.

Öğretmenin adı Rosamarino Silber'di. Yaşını göstermeyen, şişmanca bir adamdı. Burnunun üzerine düşen ufak bir gözlüğü vardı, başında da gök mavisi bir silindir şapka. Hep kurnazca gülümserdi. Rahatı kolayca kaçacak birine benzemiyordu.

Sınıfa ilk geldiği gün herkes (daha önce söylediğim gibi en arka sırada ben oturuyordum) yerini almış, merakla ona bakıyordu. Öğretmen kendini tanıttıktan sonra öğrencileri selamladı ve herkese tek tek adını sordu. Bizde de böyledir ya zaten. Sonra tahtanın yanındaki berjer koltuğuna kuruldu, ellerini karnının üzerinde kavuşturdu, gözlerini yumdu ve sustu.

"Bağışlayın öğretmenim, ama..." diye yüksek sesle sordu Mug. Sabırsızlanmıştı. "Büyü yapmaya ne zaman başlayacağız?"

Öğretmen suskunluğunu sürdürünce Mug, sorusunu daha da yüksek sesle yineledi. Bay Silber gözlerini açtı, gözlüğünü düzelterek Mug'a baktı. Düşünceliydi. Bıyık altından gülerek cevap verdi: "O kadar bağırmana gerek yok, oğlum. Gayet iyi duyabiliyorum. Biraz sabırlı ol! Sizlere önemli bir şey açıklamam gerek ama nasıl yapsam diye düşünüyorum."

Bir süre sustuktan sonra sordu:

"Hepiniz, büyünün nasıl yapıldığını öğrenmek için buraya geldiniz. Peki, kafanızdan neler geçiyor söyleyin bakalım. Neler umuyorsunuz?"

Mali parmak kaldırdı. "Ben, bir sürü deyiş ve formül ezberlemem gerektiğini, belki de el kol hareketleriyle bazı şeyleri yapabileceğimi düşündüm."

"Herhalde bu işler için bir sürü alet edevat da gerekecek," dedi bir başka öğrenci. "Boynuzlu imbikler, ya da ne deniyorsa işte, kavanozlar falan..."

"Bir sürü de kurutulmuş ot, toz ve ilaç," diye ekledi kızlardan biri.

"Bir de sihirli değnek!" dedi bir başka öğrenci.

"Ya da sihirli kitaplar. Sadece şifresini bilenlerin okuyup anlayabileceği kitaplar," dedi bir diğeri de.

Mug coşmuştu. "Sihirli bir kılıç!" diye bağırdı.

"Veya uzun, güzel bir manto," dedi Mali. Rüyadaymış gibi konuşuyordu. "Mavi kadifeden, üzerine yıldızlar serpiştirilmiş bir manto ve uzun bir şapka."

Bay Silber lafa karıştı. "Tüm bunlar dış detaylar için gerekli. Bir kısmı önemli, bir kısmı değil. Asıl önemli olan, çok daha basit ama bir o kadar da zor ve hepinizin içinde olan bir şey."

Herkes sustu, kimse bir şey söylemedi. Bay Silber devam etti: "Bu şey, istek gücüdür. Büyü yapmak isteyen kişi, kendi istek gücüne hâkim olup onu, uygun şekilde kullanmasını bilmelidir. Ama bunun için önce gerçek isteklerinin ne olduğunu bilmesi ve onlarla birlikte yaşamaya alışması gerekir."

Konuşmasına ara verdi, sonra devam etti: "Aslında insan kendi isteklerini gerçekten tanımak ve bilmek zorundadır. Bunu

başarabilirse, her şey kendiliğinden olur biter. Ancak gerçek istekleri arayıp bulmak o kadar kolay olmaz."

"Arayıp bulacak ne var ki?" dedi Mug. "Ben bir şey istiyorsam, o şeyi istiyorum demektir. Ama onu büyüyle elde etmek için bir fırın ekmek yemeliyim sanırım."

"İşte tam da bu yüzden gerçek istekten bahsettim ya!" diye açıkladı Bay Silber. "Kendi öyküsünün bilincinde olarak yaşayan biri onu bulabilir."

"Kendi öyküsü mü?" diye sordu Mali. "Herkesin bir öyküsü mü var yani?"

"Hayır, herkesin bir öyküsü yok, herkesin bir öyküsü olmaz." Öğretmen içini çekti. "İstekler Ülkesi'nde olmak bu bakımdan avantaj sağlasa bile, herkesin bir öyküsü yoktur. Hele bizim dışımızdaki dünyada yaşayanların çoğu, kendi öyküsünü bile yaşamaz. Zaten bunu pek de önemsemez. Onun yaptığını başkası da yapar; onun başından geçen, başkasının da başından geçer. Öyle değil mi?"

Bunu söylerken bakışlarını sınıfın en arka sırasına çevirdi. Bütün çocuklar bana bakmaya başladı. Utandım. Biraz da yüzüm kızardı.

"Bu nedenle," diye devam etti Bay Silber, "gerçek isteklerinin ne olduğunu ortaya çıkarmak akıllarına gelmez. Pek çok kişi, ne istediğini bildiğini sanır. Örneğin, ünlü bir doktor veya profesör ya da bakan olmak istediğini söyleyen birinin asıl isteği sadece iyi bir bahçıvan olmaktır. Ancak kendi de farkında değildir belki. Bir başkası zengin ve güçlü olmak istediğini söylerken aslında bir palyaço olmak istediğini söylemekten kaçınır. İnsanların refah ve mutluluk içinde yaşamalarını içtenlikle dileyen pek çok kişi, herkes birbirine karşı saygılı olsun, kimse yalan söylemesin ve her yerde barış hüküm sürsün ister. Ama

bu kişiler, kendi gerçek isteklerinin neler olduğunun farkına varınca şaşırıp kalırlar. Kendilerini iyi insan ya da erdemli kişi olarak görmek istedikleri için böyle bir istekte bulunurlar. Ama istemek, gerçekten arzu etmek değildir. Onların gerçek istekleri çoğu kez aksi yönde gerçekleşir. Bu nedenle de kendileriyle asla bir uyum içine giremezler. Çünkü kendilerine yabancı gelen bu istekler, yabancı öykülerden kaynaklanmıştır, bu nedenle onları yaşayamazlar. Dolayısıyla da büyü yapamazlar."

"Peki, kendi benliğiyle uyum sağlayan ve isteklerinin neler olduğunu bilen kişiler büyü yapabilir mi?" diye sordu Mali.

Bay Silber başını salladı. "Böyleleri bazen, istekleri yerine gelsin diye hiçbir şey yapmak zorunda kalmazlar. Her şey kendiliğinden olur."

Çocuklar, bir süre düşüncelere daldılar. Sonra Mug sordu: "Siz gerçekten büyü yapabilir misiniz?"

"Elbette," diye cevap verdi Bay Silber ve gururla göğsünü kabarttı. "Yoksa sizin öğretmeniniz olamazdım. Size her şeyi öğreteceğim çünkü bu da benim isteğim."

"Nasıl büyü yaptığınızı bize gösteremez misiniz? Sadece eğlencesine."

"Her şeyin bir zamanı var. Ona da sıra gelecek. Şu anda canım istemiyor."

Çocuklar bakıştılar, düş kırıklığına uğramışlardı.

Mug umudunu yitirmemişti: "Siz şimdiye kadar gerçek bir büyü yaptınız mı?" diye sordu. En azından bir öykü dinlemek istediği belliydi.

"Yaptım tabii," diye yanıtladı Bay Silber. "Örneğin, hepinizin benim okuluma gelmenizi istedim ve işte şimdi karşımdasınız."

"Yaa? Peki, ya gelmemiş olsaydık?" diyen Mug, aynı anda kız kardeşine göz kırptı.

Bay Silber gülümseyerek başını salladı. "Ama buradasınız işte!"

"Buraya kendi isteğimizle geldik," diye bağrışmaya başladı çocuklar.

"Susun bakalım! Sakin olun!" Bay Silber sınıfı yatıştırmaya çalıştı. "Elbette isteğinizle geldiniz. Çünkü iyi bir büyücü, her zaman için başkalarının özgür isteklerine saygı duyar. Hiç kimseyi zorlamaz. Yani sizin istekleriniz ile benimkiler uyum sağladığı için buradasınız. İşin püf noktası da burada."

"Kötü istekler ve kötü büyücüler de vardır, değil mi?" diye sordu Mali. Merak etmişti.

Bay Silber ciddileşti. "Bu çok önemli bir soru, Maliciğim. Çok haklısın. Kötü büyücüler de var tabii, ama sayıları az. Çünkü kötü büyücü, kötü bir büyü yapmadan önce kendisiyle bir iç çatışmaya girmeli, yani yapacağı kötülüğü önce kendi içinde sindirmeli. Bunu yüzde yüz uygulamak hemen hemen olanaksız. Çünkü bu kişinin hiçbir şeyi, hiçbir kimseyi, hatta kendini bile sevmemesi lazım. Ayrıca, böyle biri, gücünü ancak kendi isteklerini bilmeyen ve kendisiyle uyum sağlayamayan kişiler üzerinde kullanabilir. Bu sebeple çok uğraşmanız ve çok çalışkan olmanız gerekir; bu, çok önemli! Çünkü büyü yapmak ciddi bir iştir. Başkalarını eğlendirmek amacıyla yapılmış olsa bile! Umarım şimdi hepiniz anladınız."

Çocuklar susup düşünceye daldılar.

"Size istek gücünün en önemli kurallarını öğreteceğim," diyerek yerinden kalktı Bay Silber ve tahtaya şunları yazdı:

1. *Sadece mümkün olan şeyi isteyeceksin!*
2. *Mümkün olan o şey, senin öyküne ait olmalıdır.*
3. *Öyküne ait olan şey, aslında senin gerçekten istediğin şeydir.*

Bay Silber bu cümlelerin altını çizdikten sonra, "Bu kuralları kafanıza iyice yerleştirin ve bu konuyu iyice düşünün. Bunları şimdi pek anlamasanız da zamanla kavrayacaksınız," dedi.

Mug heyecanlanmıştı. "Demek, uçabileceğime inanırsam uçarım, öyle mi?"

Bay Silber başını salladı. "Evet, o zaman uçabilirsin."

Mug yerinden sıçradı. "Bunu hemen deneyeceğim! Şimdi okulun damına çıkıp oradan uçacağım!"

Kapıya doğru koştu. Bay Silber onu durdurmadı. Mug tereddüt etti, arkasına dönüp baktı. "Ya aşağıya düşersem?"

Bay Silber gözlüğünü çıkarıp camlarını temizledi.

"Bunun, gerçek öyküne ait olup olmadığına pek emin değilsin galiba?" diye sordu ve gözlük camlarının temizlenip temizlenmediğini kontrol etti.

"Bilmem," dedi Mug. Sesi biraz alçak çıkmıştı.

"O halde, hiç kuşkusuz, bunun mümkün olabileceğine inanmıyorsun?"

"Bilmiyorum ki..." dedi Mug omuz silkerek.

"Belki de kendi kendinle uyum sağlayamadın ve gerçekte bambaşka isteklerin vardır," dedi Bay Silber.

"Olabilir."

"O zaman kötü bir sürprizle karşılaşabilirsin Mug. Elbette uçmayacaksın, aksine yere düşecek ve bacağını kıracaksın. Büyü yapmak o kadar kolay bir iş değil işte, yoksa bu okula gerek

kalmazdı. Büyü Lisesi ve Büyü Üniversitesi de kurulmazdı. Bu işi bizlerden daha iyi bildiğini sanıyorsan, dene istersen."

"Denemesem daha iyi olacak," diye mırıldandı Mug ve yerine oturdu. "Sandığımdan da zormuş bu!"

"Demek anladın. Güzel," dedi Bay Silber ve gözlüğünü taktı. "Bugünlük dersimiz bu kadar. Hoşça kalın. Yarın yine görüşürüz."

Mug ve Mali'yle birlikte eve döndüm. İkisi de derin bir düşünceye daldıkları için onları rahatsız etmek istemedim.

Sonraki üç hafta başka işlerle uğraştım. İstekler Ülkesi'nin Masal ve Öykü Bakanı tarafından, ülkeyi gezip görebilmem için davet edilmiştim. Bu gezim sırasında da olağanüstü ilginç şeyler gördüm. Ama şimdi bunlardan bahsetmek istemiyorum. Geziden dönünce hemen Büyü Okulu'na gittim. Çocukların, özellikle de dostlarım Mug ile Mali'nin bu arada neler öğrendiklerini bilmek istiyordum.

Sınıftaki öğrenciler, ilk derste öğrendiklerini uygulamaktaydılar. Salt istek gücüyle bir cismi, ona dokunmadan hareket ettirmeyi deniyorlardı. Mug'un önünde bir kibrit çöpü vardı, Mali'nin de bir tüy. Öteki çocuklar bu işi dikiş iğnesi, kurşunkalem ya da kürdanla yapmaya çalışıyordu.

Bay Silber öğrencilerine sürekli türlü numaralar yapıyordu. Örneğin, silindir şapkasını uçurarak elbise askısına asıyor, sonra yine başının üzerine konduruyordu ya da bir tebeşir parçasıyla tahtaya yazı yazdırıyordu.

Çocuklar sıralarında oturmuş, büyü yapabilmek için büyük uğraş veriyorlardı, suratları kıpkırmızıydı. Yine de bir şey beceremiyorlardı.

"Belki de seçtiğiniz cisimle özdeşleşemiyorsunuz," diyen öğretmen, "İsterseniz başka bir şeyle deneyin!" diye öneride bulundu.

Çocuklar, uğraştıkları cisimleri değiştirdiler. Bu kez silgi, bere, çakı gibi şeyleri denediler. Mali, bir tenis topu alıp önüne koydu. Mug bir ibriğin, pencere kenarındaki saksıyı sulaması için uğraş veriyordu. Ama hepsi boşunaydı.

Bay Silber bunu şöyle açıkladı:

"Bu cisimlerin kendi eliniz ve kolunuz gibi tamamen size ait olduğunu varsayın. Ellerinizi ve kollarınızı nasıl hareket ettirdiğinizi biliyorsunuz. Sadece hareket ettiriyorsunuz, çünkü içinizden öyle geliyor. İşte, düşünce gücünüze güvenerek önünüzdeki cismi de kendi içinizde hissetmeye çalışın, onu parmağınız ya da burnunuz gibi kabul edin. Haydi, yapın şunu! Çok basit!"

Bunu kanıtlamak için bir okul defterini, koskoca bir kelebek gibi sınıfın içinde uçuruverdi. Defter, Mug'un başının etrafında döndü, kanatlarıyla ona bir iki kez dokundu, sonra Bay Silber'e geri döndü. Tam o sırada ibrik de birdenbire yukarıya fırladı ama saksıya değil Bay Silber'in üstüne geldi ve içindeki suyu öğretmenin kafasından aşağıya boşaltıverdi. Sonra da iki yana sallanarak yere düştü.

"Aman Tanrım!" diye kekeledi Mug. Dehşete kapılmıştı.

"Özür dilerim öğretmenim, isteyerek yapmadım."

Bütün sınıf gülmeye başladı. Bay Silber kocaman bir mendille yüzünü kuruladı, bıyık altından gülümseyerek, "Elbette isteyerek yaptın, Mug, yoksa böyle bir şey olmazdı," dedi.

"Bunun, isteğin olduğunun farkında bile değilsin. Ama şikâyet ettiğim yok, şeker değilim ki eriyeyim! En azından artık bir başlangıç yapmış olman hoşuma gitti. Büyü yaparken ne kadar dikkatli davranmak gerektiğini gördünüz işte!"

Nasıl olduğunu açıklaması zor ama Mug'un başarısından sonra diğer çocuklar da teker teker bu işi öğreniverdiler. Kısa süre sonra sınıfta ne var ne yoksa her şey havada uçuşuyordu.

Bir hafta sonra tüm çocukların hafif bir el hareketi ya da bakış gücüyle, sadece kurşunkalem ve pinpon topu gibi küçük cisimleri değil, masa ve sandalyeleri kıpırdattıklarına, hatta bir dolabı odanın tavanına kadar uçurduklarına tanık oldum. Söylediklerine göre cisimlerin ağır oluşu bir şey değiştirmiyormuş.

Mug ve Mali yeni edindikleri bu yeteneklerini, anne ve babalarını sevindirecek şeyler yapmak için kullandılar. Öğretmenleri bunu ev ödevi olarak vermişti.

İstek güçleriyle yemek masasının hazırlanmasını, yemekten sonra sofranın toplanıp bulaşıkların yıkanmasını gerçekleştirmeye başladılar. Bıçaklar, çatallar ve tabaklar kendiliğinden harekete geçip yemek odasından uzaklaşarak mutfağa geçiyor, orada yıkanıp kurulanıyorlardı. Bunlar, anne ve babanın işine geliyordu tabii, ikizlerle bu marifetlerinden ötürü gurur duyuyorlardı.

İkinci ders oldukça zordu. Bazı çocuklar, uğraşlarının başarıyla sonlanması için bir ay çalışmak zorunda kaldılar. Kendilerine verilen ödev şuydu: Yakındaki veya uzaktaki ama gözleriyle görmedikleri cisimleri çağırarak onları görünür kılacaklardı.

Bay Silber beraberinde bir mıknatıs ile külah içinde demir talaşı getirmişti sınıfa. Talaşı bir kâğıt üzerine serpiştirdi.

"Şu ufacık demir talaşlarına bakın..." diye açıkladı. "Her parçacık başka bir yöne bakıyor, hiçbir düzen yok. Ama şimdi dikkat edin!" diyerek mıknatısı kâğıdın alt yüzeyine değdirince talaşlar hemen bir sıra oluşturdu.

"Gördünüz mü?" diye ekledi. "Şimdiye kadar önünüze koyduğunuz cisimleri, kendi istek gücünüzle tıpkı bir mıknatıs gibi belirli bir yöne çekiyordunuz. Ama şimdi o cisimler başka yerde, onları kendi gücünüzle harekete geçirin bakalım."

Bunu başarabilmek için çocukların, gözleriyle görmedikleri cisimleri önlerindeymiş gibi varsaymaları gerekiyordu. Bu arada dikkatleri dağılmamalı ve başka bir şey düşünmemeliydiler. Ayrıntılara dikkat etmek şarttı. Yoksa deney gerçekleşmezdi. Ancak bu esnada farkında olmaksızın, yanlışlıkla başka bir büyü yapma olasılığı da vardı. Örneğin Mali, ders sırasında karnı acıkınca pabuçlarını uçurmaya kalkışırken tabanlarına birer dilim ekmek yapıştırıvermişti.

İlk aşamada çocukların, çok iyi tanıdıkları cisimlerle çalışmaları gerekiyordu. Mesela, her gün kullandıkları tabak, kemer ya da bere gibi şeylerle. Önce bunları yan odaya koydular, sonra okul dışına, sonra da okuldan çok daha uzaktaki yerlere... Sınıfa dönünce de bu şeylerin önlerine gelmelerini istediler.

Tüm ödevlerin üstesinden gelindikten sonra Bay Silber çocuklardan, daha önce tanımadıkları, nerede olduklarını bilmedikleri cisimleri çağırıp getirmelerini istedi. Bunun için bir resme bakıp onu iyice zihinlerine

yerleştirmeleri gerekiyordu. Ya da o cismi tarif eden bir yazıyı okuduktan sonra bu işi gerçekleştireceklerdi. Örneğin, dağda yetişen bir çiçek veya deniz dibindeki bir kaya parçası ya da gömülü bir hazineye ait kıymetli bir yüzük. Ancak zor olanı, çağırdıkları bu nesneleri ait oldukları yere geri göndermekti. Sabırlı ve neşeli bir kişi olmasına karşın Bay Silber bu konuda çok ciddiydi ve savsaklığa göz yummazdı. Sık sık, "Ancak yeteneksizler ve düzenbazlar, ihtiyaç duymadıkları şeylere sahip olarak dünyanın düzenini bozarlar," demekten geri kalmıyordu.

Bu kurala uymayanın mesleğinde asla ilerleyemeyeceğini, dersten de atılacağını yineleyip duruyordu. Çocuklardan hiçbiri böyle olsun istemiyordu elbette, bu yüzden de ellerinden geldiğince ödevlerini doğru yapmaya çalışıyorlardı.

Dediğim gibi, öğrenciler bu deneyleri yaparken hep sınıfta kalmıyor, çoğu kez okuldan çok uzaklara geziler yapıyorlardı.

Bu gezilerin bazılarında ben de onlara katılıyor ve İstekler Ülkesi'nin en güzel köşelerini görme olanağını buluyordum. Ama çoğunlukla kendi işime daldığım için öğrencilerin, çağırdıkları nesneleri ait oldukları yere göndermeyi başarıp başaramadıklarını kendi gözlerimle gördüğümü söyleyemeyeceğim. Bay Silber, öğrencilerinin çalışmalarından memnun kaldığına göre bu işi başarıyor olmalıydılar.

Bu arada İstekler Ülkesi'ne sonbahar gelmişti. Şiddetli rüzgârlar esiyor ve çoğu gün yağmurlu geçiyordu. Sık sık soğuk algınlığı geçirdiğim için genelde evde kalmayı yeğliyordum. Ayrıca Kraliyet Kütüphanesi müdürü benden "dünyadaki insanların rüyalarındaki istekler" konusunda bir rapor hazırlamamı is-

temişti. Bu can sıkıcı ödevden hiç de hoşlanmamıştım, ama bu ülkede misafir olduğum için müdürün bu isteğini reddedemezdim. Bir sonraki dersin nasıl geçtiğini izleyemediğim için, günlük işlerim bittikten sonra, akşamları beni ziyarete gelip Büyü Okulu'nda neler öğrendiklerini anlatan Mug ve Mali'nin söyledikleriyle yetindim.

Bay Silber, derste bir sonraki konuyu anlatmış: Bir cismi başka bir cisme dönüştürmek! Genç dostlarımın anlattığı kadarıyla bütün mesele, bu işi yaparken her seferinde bir "büyü köprüsü" kurabilmekmiş. Bunun anlamıysa, bir şeyin başka şeyle olan ortak yanını veya akrabalığını bulmak. Bu köprü aracılığıyla ve istek gücüyle değişikliği sağlamak.

Örneğin, bir elma topa dönüştürülecek diyelim. Bu iki nesne arasında bağlantı kurmak oldukça kolay. Çünkü ikisi de

yuvarlak ve aralarındaki benzerlik kendiliğinden ortaya çıkıyor. Bundan daha zor olanı, bir çatalı elmaya dönüştürmek. O zaman şöyle bir yol izlenmeliydi: Bir çatal, diye düşünülmeli, ister büyük olsun ister küçük, çataldır. Çatal büyük ise, ister demirden olsun ister tahtadan, fark etmez... büyüktür. Ne var ki tahta çatallar farklı ağaç dallarından yapılmış ve çeşitli büyüklüklerde olabilirler. Yani bir ağaç, aslında bir sürü çentiği olan koskoca bir çataldan başka bir şey değildir. Bu, elma ağacı için de geçerlidir! Meyvesi, yani bir elma, o ağacın ufak bir parçası gibi görünse de aslında her elma çekirdeğinde yine bir elma ağacı gizlidir. O zaman haklı olarak şöyle düşünebilirsiniz: Bir elma, bir çataldır. Bu aşamada istek gücünüzü tam kullanırsanız bu dönüşümü gerçekleştirebilirsiniz.

Bu örnekteki köprü, bağlantı açısından hiç de uzun olmadığı için köprüyü çarçabuk aşarak bir nesneden ötekine hemen geçebilirsiniz. Ama bazen nesneler arasında çok karmaşık ve zor ilişkiler olabilir. Yirmi, elli, hatta yüz ayrı nesne bu zincirin halkalarını oluşturabilir. Mug ve Mali, buna benzer bir ödevi bitirebilmek için günlerce uğraşmışlardı. Buna inanmayan varsa dikiş makinesi ile kırmızı balıklı kavanoz, Hindistancevizi ile armonika ve bir çift terlik ile güneş gözlüğü arasında köprü kurmaya çalışsın da görelim bakalım!

Bir akşam Mali, "Bu işin en güzel yanı ne, biliyor musun?" diye sordu bana. "İstekler Ülkesi'nde, hatta bütün dünyada bana şu veya bu şekilde birbiriyle ilintisi olmayan iki şey gösteremezsin! Tüm şeyler gizemli bir şekilde birbiriyle ilişki halinde. Bu sayede her şeyi bir başka şeye dönüştürebilirsin."

"Bunun nedeni de..." diyerek, bilgiç bir tavırla ekledi Mug, "her şeyin aslında tek bir şey olması. Bunu Bay Silber söyledi."

Bu konu üzerine epeyce düşündümse de işin içinden çıkamadım doğrusu.

Şimdi sözünü edeceğim dördüncü dersi, bütün çocuklar çabucak kavradı. Öğrendiklerini artık cisimler üzerinde değil, kendi üzerlerinde uygulayacaklardı. Bir hafta sonra okula uğradığımda kendilerini, akıllarından geçirdikleri bir yere yollayıp geri getirmeye çalışıyorlardı.

O sırada yine bir kaza oldu ve bu kez kabak, arkadaşım Mug'un başına patladı.

Bu çalışmada, gidilmek istenen yeri tüm ayrıntılarıyla hayal edebilmek gerekiyordu. Mug, kendisi için ormanda hoş bir yer tasarlamıştı ama bu arada oradaki bir sürü ağaçtan bir tanesini unutmuştu. Oraya gitmeyi denediğinde bu unuttuğu ağacın gövdesine öyle şiddetle çarptı ki tepesinde yıldızlar uçuşmaya başladı ve baygın bir halde yere düştü. Kendine gelmesi epey uzun sürdü. Öyle ki Bay Silber bile telaşa kapıldı. Mug'u tekrar karşımızda gördüğümüzde alnında yumruk kadar bir şişlik vardı, gözü de mosmor olmuştu. Annesinin çeşitli otlar kullanarak yaptığı pansumanlara rağmen şişlik ve morluğun iyileşmesi on dört gün sürdü. Ama bu olay onlara ders olmuştu. Diğer öğrenciler de işlerinde daha dikkatli olmaya özen gösterdiler.

Dördüncü dersteki deneyimlerden biri de uçmaktı. Bu, bir el işaretiyle kendini, hiç yol yürümeksizin ya da bir kuş gibi havada süzülerek başka bir yere göndermeye de benzemiyordu. Öğrenciler bu kez, önceden öğrendikleri gibi cisimleri havaya kaldırmak ve hareket ettirmek işlevini kendi bedenleri üzerinde uygulayacaklardı. Başlangıçta düzenli soluk alıp vermek, dirsekleri her iki yanda yukarıya kaldırmak ve kanat çırpar

gibi yavaş yavaş yerden havaya yükselmek gerekiyordu. Havaya yükseldikten sonra, kolları öne doğru uzatıp dikkatli el hareketleriyle uçuşu ayarlamak mümkün oluyordu. Bu da belli bir eğitim gerektiriyordu. Bu yüzden çocukların çoğu, çok çabuk hareket ettiklerinden havada takla atıyorlardı. Bu nedenle önce sınıfta, tavana kadar yükselip hiçbir yere çarpmadan tekrar yere inmeyi denediler. Ancak bunu başardıktan sonra açık havada uçma iznini alabildiler. Ama dışarıda uçmak çok daha zordu. Çünkü, dediğim gibi, kış mevsimi başlamıştı. Hava fırtınalıydı. En ufak bir rüzgâr, çocukların yönünü kaybedip uçuş hattından uzaklaşmasına ya da sımsıkı tutunamayacağı bir yere sürüklenmesine sebep oluyordu. Ama çocuklar bu oyunu sevmiş gibiydiler. Görünmeyen bir anafora kapıldıklarında, lunaparklardaki hız trenine binmişçesine sevinç çığlıkları atıyorlardı. Onlarla beraber uçan Bay Silber, "Rahat durun!" diye bağırıyordu ama ne fayda! Birkaç çocuk birbiriyle sert bir şekilde çarpışınca, birkaçı da ağaç tepesinde takılı kalınca akılları başlarına geldi. Sonra işi daha ciddiye aldılar ve daha disiplinli çalışmaya başladılar.

İstekler Ülkesi'nde sayılı günüm kala, bir akşam Bay Silber beni ziyarete geldi. Şimdiye kadar hiç böyle bir şey yapmamıştı, bu yüzden ziyaretin önemli bir nedeni olmalı, diye düşündüm. Ricası üzerine, yalnız kalabilmek için odama geçtik.

"Yakında dünyanıza döneceksiniz sevgili dostum," diye söze başladı. "Döndüğünüzde okulumuz hakkında herhalde bilgi vereceksiniz, değil mi?"

"Hiç kuşkusuz," dedim. "Bu konuda bazı şeyler yazmayı düşünüyorum."

"Pekâlâ!" dedi Bay Silber. "Buna bir itirazımız yok. Buraya gelişinizin nedeni de buydu zaten. Gidene kadar derslerimize gözlemci olarak katılabilirsiniz, dostum. Yine de sizden bir ricam olacak."

"Nedir?"

"Anlatacağım dersler hakkında yazarken öğrencilerin neler öğrendiklerini yazabilirsiniz ama nasıl uyguladıklarını lütfen yazmayın."

"Niye? Okuyucularımın ilgisini, muhakkak ki en fazla bu çekecektir," dedim.

"Korktuğum şey de bu zaten!" Bay Silber düşünceliydi, açıklamasını sürdürdü. "Yazdıklarınız kim bilir kimlerin eline geçecek. Çocuklarla yaptığımız uygulamalar sırasında, hep yanlarında bulunarak her şeyin yolunda gittiğinden, kimseye zarar gelmediğinden emin oluyorum. Ama okuyucularınız arasında, sorumluluğun ne demek olduğunu bilmeyen, düşüncesiz ve zayıf karakterli kimseler olabilir ve gösterdiğimiz marifetleri kendi başlarına denemeye kalkabilirler. Sonuçta bundan hem kendileri hem de başkaları zarar görecektir."

Gülümsedim ve "Merak etmeyin, üstadım," diyerek onu sakinleştirdim. "Büyülerinizi bizim dünyada zaten uygulayamayız. Kaldı ki okuyucularım yazdıklarıma nasıl olsa inanmayacak."

"Olsun!" diye diretti Bay Silber. Oldukça ciddiydi. "Belki de yanılıyorsunuz. O yüzden şu küçük ricamı yerine getiriverin lütfen?"

"Bu sizi rahatlatacaksa, neden olmasın."

"Yani söz veriyorsunuz?"

"Evet, söz veriyorum."

Aslında bunu gereksiz bulsam da bir kere söz vermiştim ve sözümü tutmam gerekiyordu. Bundan böyle çocukların ne öğrendiklerini anlatacağım, nasıl büyü yaptıklarını değil.

Beşinci dersin konusu, görünmez olmaktı. Yani hiç kimse fark etmeden her yere girebilmek, önceki derslerde görüldüğü üzere her yere gidebilmek ve havada sessizce uçabilmekti. Dahası da var: Kapalı kapıların ve kalın duvarların içinden bir sis tabakası gibi geçebilmekti. Mug ve Mali bunları da öğrendikten sonra bana, görünmez olmanın sakıncalarını anlattılar. İnsan o zaman çevresinde olan biteni tam algılayamazmış, her şeye renkli bir peçenin arkasından bakar gibi olurmuş. Bir mektubu veya bir kitabı okuyamazmış; okuyabilmek için önce görünür hale gelmesi gerekirmiş, aynı anda acayip bir hisse kapılırmış. Bu işin tehlikesi de varmış. Örneğin, kalın bir duvardan veya sarp kayalıkların içinden geçerken kazara kendinizi görünür yaparsanız, duvarın ya da kayalığın içinde kalıverirmişsiniz. Kimse de gelip sizi kurtaramazmış.

Ama çocuklardan hiçbirinin başına böyle bir şey gelmedi. Bay Silber bu konuda elinden geleni yapıyordu. Söz vermem için ısrar etmesinin nedenini anlamaya başlıyordum.

Tüm bu şeylerin bizim dünyamızda geçerli olamayacağına inandığım halde, aksini düşündüğümde tüylerim diken diken oldu. Buna karşı alınması gereken önlemler konusunda kesin bilgiyi İstekler Ülkesi'nde geçirdiğim son haftada toplayabildim. Bu, Mug ve Mali'nin üst sınıfa geçmelerini tehlikeye düşüren o felaketin gerçekleştiği zamana rastladı. Ama izin verin de her şeyi sırasıyla anlatayım.

Zorluk açısından farklılık göstermesine karşın altıncı ve yedinci dersler birbirini tamamlar nitelikteydi. Her ikisinde

de herhangi bir şeyden yeni bir şey yaratmak söz konusuydu. Altıncı derste cisimlerden bir şey yaratacak, yedincide ise (ki bu, senenin son dersiydi) bir canlıyı başka bir canlıya dönüştüreceklerdi. Evet, gerçekten de İstekler Ülkesi'nin büyücü öğrencileri daha ilkokuldayken, o zamana kadar görmedikleri nesneleri ve yaratıkları düşünebiliyor ve bunları kendi istek güçleriyle yaratabiliyorlardı.

Bizim dünyamızda resim, modeline bakarak çizilir ve boyanır; Mug ve Mali de hayal güçlerini kullanarak bazı cisimleri ortaya çıkarıveriyorlardı. Ama o cismin en ufak ayrıntılarını bile sanki gözleri önündeymiş gibi tam olarak tasarlamaları gerekiyordu.

Önemli olan, anılarda kalmış bir resmi veya şekli düşünmeksizin, yepyeni bir şey yaratabilmekti.

Bu uygulamalar başlangıçta çocukların çok zamanını alıyordu. En basit bir hayalin bile gerçeğe dönüşebilmesi en azından bir iki saatlik yoğun bir odaklanma gerektiriyordu. Bazı nesnelerin oluşumunda eksiklikler göze çarpıyordu. Yarım bir bez bebek, ağızlıksız pipo ya da tekerleksiz bisiklet gibi... Birkaç gün geçtikten sonra Mali artık bir bardak dolusu içilebilir ahududu şurubunu on beş dakikada yaratabilir hale gelmişti. Daha sonraki günlerde hepsi ilerleme kaydetmişti. Aradan bir hafta daha geçtikten sonra Mug, her yanından duman ve buhar çıkaran buharlı bir lokomotifi on bir dakikada sınıfa sokuverince herkes öksürmeye başladı. Lokomotifi yok edinceye kadar neredeyse boğulacaktık. Bu kazayı saymazsak, çocukları izlemek bayağı zevkliydi. Neler neler yaratmıyorlardı ki! Oyuncak saatler, şamdanlar, patenler, çini sobalar, şövalye zırhları, dürbünler, kovboy şapkaları, havai fişekler... Aklınıza ne gelirse!

Yedinci ve sonuncu ders çok daha zordu ve uygulaması uzun sürüyordu. Bir canlı varlık yaratmak gerekiyordu. Mali, ilk canlı varlığı için iki gün uğraştı; sonunda, karanlıkta ışıldayan ve bir akvaryumda yüzen olağanüstü güzellikte, rengârenk bir tatlı su balığı yarattı ve çok gururlandı. Yaptığı şey o kadar hoşuna gitti ki onu geldiği yere geri göndermek zorunda kalacağı için çok üzüldü. Ne var ki Bay Silber ona ve diğer öğrencilere sıkı sıkı tembih etmişti. Yaratacakları tüm cisimler ve özellikle canlı varlıklar, kesinlikle geldikleri yere dönmüş olmalıydı. Çünkü böyle bir yaratık bir kez özgürlüğünü kazandı mı yaratıcısını çok zor duruma düşürebilirdi. Yaratığa özgürlük verilmesi ancak zorunlu durumlarda söz konusu olabilirdi ki o zaman bile bu konuyu iyice düşünmek gerekiyordu.

"Sakın unutmayın! Her yaratık, yaratıcısını değiştirir!" diye sık sık tekrarlıyordu Bay Silber. Öğrenciler aynı fikirde olmasa da bunu dile getirmiyorlar ve öğretmenlerinin uyarılarına dikkate alıyorlardı.

Mug ve Mali, karşılıklı bir şeyler yaratmaya başlayınca bir yarışma havası içine girdiler ve aralarında tartışma çıktı. Daha sonraki günlerde Mali, İstekler Ülkesi'nin ulusal marşını ıslıkla çalabilen şahane güzellikte bir cennetkuşu yaratırken, Mug, hayal gücünü kullanarak ipek gibi parlayan tüyleriyle ufacık bir at yarattı. Hayvan, kendisine saatin kaç olduğu sorulduğunda ön ayağını yere vurarak soruyu doğru cevaplıyordu. Derken Mali hem hoplayıp sıçrayan hem de trompet çalan bir mantar yaratınca, Mug buna iki başlı bir insancıkla karşılık verdi. Bu insancık ise, kendi kendine kızıp duruyor ve varoluşunu protesto ediyordu. Bu kez Mali, kendisi kadar büyük bir dişi kukla yarattı. Bu kukla hem bale yapabiliyor

hem de geri gönderileceğini duyar duymaz ağlayıp sızlanıyordu. Buna karşılık Mug, mekanik bir cin meydana getirdi. Bu cin, kendisinin gerçek Mug olduğunu iddia ettiği gibi, itiraz ettiği takdirde Mug'u dönüşü olmayan bir yolculuğa çıkaracağını söyleyerek tehdit ediyordu. Ama Mug, ona ağzının payını verdi ve onu geldiği yere postaladı.

Derken İstekler Ülkesi'nde geçirdiğim o uğursuz gün geldi çattı. Artık kışa girmiştik, her yer karla kaplıydı. Doğanın güzelliğinin son kez keyfini çıkarmak amacıyla kayak yapmaya çıktım. Evden çok uzaklaşmıştım. Buz tutmuş bir nehir boyunca yol alarak ormana daldım. Bir tepeden aşağı doğru kayarken öyle beceriksizce tökezlendim ki ayak bileğim burkuldu. Fena halde canım yanmıştı. Ayağımı her hareket ettirişimde ağrılar artıyordu. Tek başıma eve dönemeyeceğim ortadaydı. Haykırabildiğim kadar haykırsam da ıssız ormanda beni duyan çıkmadı.

Akşam olmaya başlayınca gittikçe artan soğuk, iliklerime işliyordu. Kendimi daha yorgun hissediyordum ama uyumamaya çalışıyordum. Uykuya dalmanın sonum olacağını biliyordum.

Gökyüzüne baktım; gül rengi bir peçeye bürünmüş gibiydi. Hava gittikçe kararıyordu. Tam o sırada ormanın tepesinde, oldukça yüksekte, bir şey arıyor gibi oradan oraya uçan iki ufak karaltı gördüm. Elimi kolumu sallarken avazım çıktığı kadar da bağırmaya başladım. Neden sonra beni gördüler ve yanıma konuverdiler. Bunlar, genç arkadaşlarım Mug ile Mali'ydi. İtiraf etmeliyim ki hayatım boyunca yanımda çocuklar olduğu için hiç bu kadar sevinmemiştim.

Başıma gelenleri çabucak anlattım. İkizler, böyle bir şey olduğunu tahmin ettiklerini, zaten bu nedenle beni aramaya çıktıklarını söylediler.

"Eğer istersen seni hemen eve götürebiliriz."

"İyi ama nasıl?"

"Nasıl mı olacak? Havada uçarak; tıpkı buraya geldiğimiz gibi. İki kişiyiz, seni rahatça taşırız."

Oldum olası yükseklikten korkmuşumdur. Dört çocuk elinin beni tutup havaya uçuracağını gözümün önüne getirince, dondurucu soğuğa rağmen sırtımdan aşağı ecel terleri boşandı.

"Başka bir çare yok mu?" diye fısıldayarak sordum.

"Var tabii," dedi Mali, biraz düşündükten sonra. "Senin için bir at yaratabilirim."

"Sen o işi bana bırak!" dedi Mug. "Ben senden daha iyi yaparım."

"Anlamadım?" Mali kollarını yana açtı. "Sen benden daha mı yeteneklisin yani?"

"Sen yaparsan uzun sürer."

"Sen daha mı çabuk yaparsın yani?"

"Elbette, canımın içi!"

"Buna kendin bile inanmıyorsundur!"

"Elbette inanıyorum!"

"Ukalalık etme!"

"Ukala sensin!"

İkizler ağız dalaşına başladılar, onları tanıdığım kadarıyla bu tartışma saatler sürebilirdi. Bu arada ayağımın ağrısı da iyice artmıştı.

"Baksanıza!" diye inledim. "Birlikte bir şey yapamaz mısınız?" (Ah, demez olsaydım!)

Tartışmayı kestiler ve şaşkınlıkla bana baktılar.

"Hiç fena fikir değil," dedi Mug.

"Olur mu dersin?" Mali çekimserdi. "Şimdiye kadar hiç böyle bir şey yapmadık... Yani ortak çalışma..."

"Belki de iki kişiyle bu iş daha çabuk olur..."

"Peki öyleyse, bir deneyelim."

İkisi de gözlerini yumdu, düşüncelerini yoğunlaştırdı.

"Bir at olsun," diye mırıldandı Mali.

"Tamam, ama kocaman ve güçlü bir at olsun..." diye ekledi Mug. "Üçümüzü birden taşısın!"

"Kanatları da olsun..." diye önerdi Mali. "O zaman daha hızlı yol alırız."

"Peki, rengi nasıl olsun?"

"Koyu."

"Yoo, açık olsun!"

"Neyse, fark etmez, yeter ki hızlı olsun."

"Hazır mısın?" diye sordu Mug.

"Tam hazır değilim."

"E, acele etsene be uyuşuk!"

"Tamam, şimdi oldu."

"Haydi öyleyse!"

Birkaç dakika ortalığı sessizlik kapladı. İkisi de yanıma diz çöktü. Gözlerini yummuşlar, ellerini de yumruk haline getirmişlerdi. Zorlandıkları belli oluyordu. Birden, üçümüz de irkildik. Acayip bir gürültü duyduk. Cıyaklamayla karışık, gök gürültüsünü andıran bir sesti bu. Mug ve Mali gözlerini açtılar, ben de güçlükle yana döndüm. Birkaç metre ötemizde, ömrümde görmediğim bir yaratık duruyordu.

Koskocaman, şekilsiz, fil büyüklüğünde bir suaygırıydı. Derisi siyah-beyaz kareliydi. Dostlarım aceleden hayvanın yelesi ile kuyruğunu yaratmayı unutmuşlardı. Hayvanın dört köşe yüzündeki gözleri ışıldak gibi parlıyordu ama gözbebekleri yoktu, göz çukurlarına sanki birer meteor taşı yerleştirilmişti. Tek bir kulağı vardı, diğer kulağının yerindeyse sadece bir delik görünüyordu. Sırtında gülünç iki ufak kanat vardı ama bunlar sinek ya da yusufçukların kanatları gibi şeffaf, zarımsı kanatlardı. Canavar, kütük gibi bacaklarıyla tepinip iki ayağı üstünde dikilmeye çalışıyordu. Bu arada kalın derisinin, vücuda dar gelen paltonun sımsıkı iliklenmiş düğmelerini andıran bir sıra düğmeyle birbirine iliştirildiği görülüyordu. Kova genişliğindeki burun deliklerinden öfkeli öfkeli soluyor, ağzından ateş saçıyordu. Derken bir kez bağırdı. Buna hayvan böğürmesi denemezdi. Ağzını açabildiği kadar açtı. Ne dişleri vardı ne de dili!

"Senin kabahatin," diye fısıldadı Mali.

"Ya da senin," diye cevap verdi Mug. Öfkelenmişti. "Ama artık fark etmez. Önemli olan, bizi eve götürmesi."

"Anlamadım?" diye söze karıştım. Dişlerim birbirine vuruyordu. "Yani ben bunun üzerine mi bineceğim?"

"Ne yazık ki öyle," dedi Mali. "Şu anda başka çaremiz yok. Hiç yoktan iyidir."

"Haydi ama! Toparla kendini!" diyen Mug, bana cesaret vermeye çalışıyordu. "Korkma dostum."

Ama korkuyordum. Mug, üzerine binmek için canavarın yanına yaklaştığında hayvan ürkerek geri çekildi ve ön ayaklarıyla oğlanı çiğnemeye kalkıştı. Nalları olmadığı halde toprağı dövdüğünde sanki yer yerinden oynuyordu.

Mug çok korkmuştu ama belli etmemeye çalıştı.

"Hey, söz dinle bakayım!" dedi. Sert konuşmak istemişti ama sesi titriyordu. "Söz dinlemeyecek olduktan sonra seni niye buraya getirdik ki? En iyisi seni hemen geri gönderelim!"

Bunu işiten acayip yaratık bağırmaya başladı. Tekdüze ve içler acısı bir çığlıktı bu. Ardında kar tanelerini havaya savurarak kaçtı. Aynı anda, kendine çok ufak gelen kanatlarıyla uçmaya çalıştıysa da yerden yalnızca birkaç santim yükselebildi. Kısa bir süre, canavarın gittiği yönde ağaçların çatırtısı ve çalılıkların hışırtısını duyduk, sonra etrafa bir sessizlik çöktü.

Mug ve Mali, "Geri dön!" diye bağrışıyorlardı. "Hemen buraya gel!"

Ama boşunaydı. Acayip yaratık onları dinlemedi. Çocuklar bir canavar yaratmıştılar, o da özgürlüğü seçmişti ve bundan sonra kendi yolunda gidecekti.

Mug ve Mali bakıştılar, ikisi de üzgündü.

"Bay Silber ne diyecek şimdi?" diye mırıldandı Mug. Kız kardeşi de derin derin içini çekti.

Doğrusunu söylemek gerekirse eve nasıl döndüğümü hatırlamıyorum. Vücudum öylesine buz kesmişti ki kendimde değildim. Tüm karşı çıkmalarıma karşın ikiz kardeşlerin beni havada uçurduklarını hatırlıyorum çünkü karla kaplı bir kara parçasının üzerinden başım dönerek geçip gittiğimi, birinin de yakamdan sıkı sıkı tuttuğunu anımsar gibi oluyordum.

Sonra günlerce yüksek ateşle yatağa çakılıp kaldım. Ayağım iyice uyuşmuş, his mis kalmamıştı. Tüm bunları atlattıktan sonra kendimi, kendi evimde ve yatağımda buldum. Ne yapıp edip beni İstekler Ülkesi'nden buraya kadar getirmişlerdi.

İlk işim hemen oturup Bay Rosamarino Silber'e bir mektup yazmak oldu. Başımdan geçenleri bu mektupta anlattım. Kendimi suçlu hissediyordum, ne de olsa iki arkadaşımın başını belaya sokmuştum. Benim yüzümden yanlış büyü yapmışlardı. Ama iki hafta sonra öğretmenden her şeyin yoluna girdiğine dair bir cevap alınca çok rahatladım. En başta Mug ve Mali'yi bir üst sınıfa geçirip geçirmeme konusunda karar veremeseler de içinde bulundukları şartlar ve göstermiş oldukları yetenekler göz önüne alınarak kendilerine "geçer" notu verilmiş. Ortaklaşa yarattıkları o acayip yaratığın peşine Bay Silber bizzat düşmüş ve iki öğrencisinin yardımıyla hayvanı yok edebilmiş. Böylesi, o zavallı acayip yaratık için de daha iyi olmuş! Mug

ve Mali, bu olaydan sonra daha da olgunlaşmışlar! Bana da selam gönderiyorlarmış.

Bu sevindirici haberle sözlerimi burada bitiriyorum. Başta da söylediğim gibi, bu olayın üzerinden yıllar geçti. Her iki genç arkadaşım şimdi Büyü Üniversitesi'ne gidiyorlar. Haa, bu arada herhangi bir yanlış anlaşılmaya sebep olmamak için şunu söylemek isterim: Ben, gezim sırasında büyü yapmayı falan öğrenmiş değilim. Gerçekten, hiçbir şey öğrenmedim! Kaldı ki İstekler Ülkesi'nde de doğmadım zaten.

Sakin Tosbağa Ağıraksakgil

Güzel bir sabah kaplumbağa Sakin Tosbağa Ağıraksakgil, güneşten kaçınmak için ufacık ama bir o kadar da rahat mağarasına çekilmiş, önündeki sinir otunu yemekle meşguldü.

Başı üzerindeki asırlık zeytin ağacının bir dalına konmuş olan güvercin Süleyka Gümüşkursak, pırıl pırıl parlayan tüylerini temizliyordu. Derken, kocası Salomo Gümüşkursak çıkageldi ve eşinin önünde birkaç kez kanat çırptıktan sonra seslendi:

"Hey, Süleyka! Canımın içi! Duydun mu? Hayvanlar âleminin en yüce sultanı, Yirmi Sekizinci Leo evleniyormuş. Biz de düğüne gidelim, gözümün nuru!"

"Ama sevgili kocacığım..." diye kuğurdu güvercin. "Davet edildik mi ki?"

"Sen merak etme hayatım," diye yanıtladı Salomo Gümüşkursak ve bir kez daha kanat çırptı. "Büyüğü küçüğü, yaşlısı genci, şişmanı zayıfı... tüm hayvanlar davetliymiş. Yani biz de davetli sayılırız. Şimdiye dek yapılan düğünlerin en güzeli

olacakmış. Çabuk olalım çünkü Aslan Mağarası'na giden yol çok uzun ve düğün neredeyse başlayacak."

Süleyka, "Tamam!" dercesine başını salladı, bunun üzerine iki güvercin uçup gitti.

Bu konuşmaları işiten Sakin Tosbağa derin bir düşünceye daldı. Öyle ki düşünmekten kahvaltısını bile unuttu. Kendi kendine, "Madem büyüğü küçüğü, yaşlısı genci, şişmanı zayıfı tüm hayvanlar düğüne davetli, ben de davetli sayılırım," dedi. "Şimdiye dek yapılmış düğünlerin en güzeline neden ben de gitmeyeyim ki?"

Bütün gün ve gece düşündükten sonra kararını verdi. Güneş doğarken yola çıktı. Tıpış tıpış, yavaş yavaş ama hiç durmadan yürümeye başladı.

Akşama kadar bu hızla yol aldıktan sonra bir çalılığın önünde durdu. Burada örümcek Fatma Çapraziplik oturmuş, ağını örüyordu.

"Heey, Sakin Tosbağa! Nereye gidiyorsun böyle acele acele?" diye seslendi.

"İyi akşamlar, Fatma Çapraziplik!" diye cevap verdi kaplumbağa ve rahat bir nefes alabilmek için durdu. "Herhalde biliyorsundur, sultanların en yücesi Yirmi Sekizinci Leo bütün hayvanları düğününe çağırmış. Ben de oraya gidiyorum."

Fatma Çapraziplik upuzun ön ayaklarını başının üstünde birleştirerek kıs kıs güldü. Germiş olduğu ağ öylesine sarsıldı ki neredeyse kopacaktı.

"Ömürsün tosbağacığım!" dedi. "Sen ki en yavaş hayvandan daha yavaşsın... bu tempoyla oraya nasıl varacaksın?"

"Adım adım yürüyerek."

"Ama düğün on dört gün sonra. Bundan haberin var mı?"

Tosbağa, kısacık ama kalın bacaklarına güvenle bakarak cevap verdi. "Oraya zamanında varırım ben."

"Sakinciğim!" dedi örümcek, üzülerek. "Sakin Tosbağa! Bana bile bu yol uzun geliyor. Kaldı ki benim bacaklarım hem daha hareketli hem de sayıca bir hayli fazla. Aklını başına topla ve vazgeç bu sevdadan, evine dön!"

"Olmaz," diye dostça cevap verdi Ağıraksakgil. "Kararım kesin."

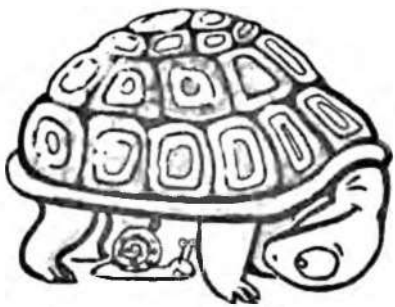
"Nasihat dinlemeyene gel de laf anlat!" diye mırıldandı örümcek. Ardından ağını örmeyi sürdürdü ama keyfi kaçmıştı.

"Haklısın," dedi tosbağa. "Neyse, haydi hoşça kal!"

Ağır ağır, iki yana sallanarak yürümeye koyuldu. Örümcek kendi kendine haince güldü. "Aman o kadar hızlı yürüme, yoksa vaktinden önce varırsın!" diye alay edercesine mırıldandı.

Sakin Tosbağa Ağıraksakgil az gitti uz gitti, dere tepe düz gitti.

Derken küçük bir göl gördü ve su içmek için mola verdi, ne de olsa dinlenmeliydi. Göl kenarındaki sarmaşık yapraklar-

dan birinin üstüne salyangoz Sümüklü Şehrazat çöreklenmişti. Tosbağayı görünce gözlerini oynattı.

Sakin Tosbağa dostça, "Günaydın!" diye seslendi.

Salyangoz cevap verinceye kadar bir hayli zaman geçti. Sonra, "Aman Tanrım!" dedi. Öyle yavaş hareket ediyor ve öyle yavaş konuşuyordu ki... "Ne kadar hızlı yürüyorsun sen! Baktıkça başım dönüyor."

"Yüce sultanımız Yirmi Sekizinci Leo'nun düğününe gidiyorum," diye açıkladı Sakin Tosbağa.

Bu kez, Şehrazat'ın yapışkan düşüncelerini bir araya toparlayıp sözcükleri ağzından zorlukla çıkarması daha çok zaman aldı.

"Eyvaaah! Ama sen yanlış yöne gidiyorsun!" dedi ve dokunaçlarını çıldırmış gibi sağa sola oynatarak zırvalamaya başladı:

"Şuköşeyazköşesişuköşekışköşesi-Seningideceğinyerbundandaötesi..."

"Önemli değil, nasıl olsa artık biliyorum... Ne tarafa gitmeliyim demiştin?" diye sordu Ağıraksakgil.

Salyangozun aklı öyle karışmıştı ki kabuğuna çekildi ve soruyu yanıtlamak üzere kabuğundan tekrar dışarı çıkması yarım saat sürdü.

Sakin Tosbağa, Şehrazat'ın ağzını açmasını sabırla bekledi.

Salyangoz, "Aman Tanrım!" diye sızlandı. "Ne talihsizlik! Senin güneye gitmen gerekirdi, kuzeye değil! Yani tam ters yönde gitmeliydin!"

"Yardımın için teşekkürler!" diye cevap verdi Sakin Tosbağa ve ters yöne yürümeye başladı.

"Ama düğün öbür gün!" diye bağırdı salyangoz ağlamaklı bir sesle.

"Tam zamanında yetişirim!"

"Asla!" diyen salyangoz içini çekti. Tosbağanın haline üzülür gibiydi. "Asla yetişemezsin! Başlangıçta doğru yönde gitseydin, belki. Ama artık umut yok. Boşu boşuna bu kadar zahmete katlandın! Çok yazık!"

"Sen de gelmek istersen kabuğuma oturabilirsin," diye önerdi tosbağa.

Sümüklü Şehrazat bakışlarını yere indirdi. "Vazgeç bu sevdadan! Artık çok geç, her şey için çok geç. Bu düğüne asla yetişemeyiz!"

"Yetişiriz," dedi Ağıraksakgil. "Hem de adım adım yürüyerek."

"Çok mutsuzum. Hiç değilse yanımda kal da beni teselli et!"

"Olmaz!" dedi Sakin Tosbağa dostça. "Ben kararımı verdim bir kere." Sonra yeniden hareketlendi ve sallana sallana ters yöne yürümeye başladı.

Sümüklü Şehrazat yaşlı gözlerle bir süre tosbağanın arkasından baktı. Aynı zamanda, "N'olur, gitme!" der gibi dokunaçlarını hareket ettiriyordu.

Sakin Tosbağa Ağıraksakgil bu kez, günler sürecek yürüyüşünü ters yönde devam ettirdi.

Az gitti uz gitti, dere tepe düz gitti...

Derken, güneşin iyice parlatıp ısıttığı bir kayalık üzerinde öğle uykusuna yatmış kertenkele Zekeriya Süslübacak'a rastladı. Zümrüt rengindeki pulları pırıl pırıl parlıyordu. Kaplumbağa yaklaştığında Süslübacak tek gözünü açtı ve uykulu bir sesle, "Dur!" dedi. "Kimsin sen? Nereden geliyorsun, nereye gidiyorsun?"

"Adım Sakin Tosbağa Ağıraksakgil," dedi kaplumbağa. "Zeytinlikler Ülkesi'nden geliyorum ve Aslan Mağarası'na gitmek istiyorum."

Zekeriya Süslübacak esnedi. "Deme yahu! Peki, orada işin ne?"

"Ben, yüce sultanımız Yirmi Sekizinci Leo'nun düğününe gidiyorum. Çünkü bütün hayvanları düğününe davet etmiş, yani beni de."

Zekeriya Süslübacak diğer gözünü de açtı. Şaşırmıştı.

"Senin gibi kendisini geçenlerin tozunu yutan bir zavallı oraya nasıl varacak ki?" Sesi genzinden geliyor gibiydi.

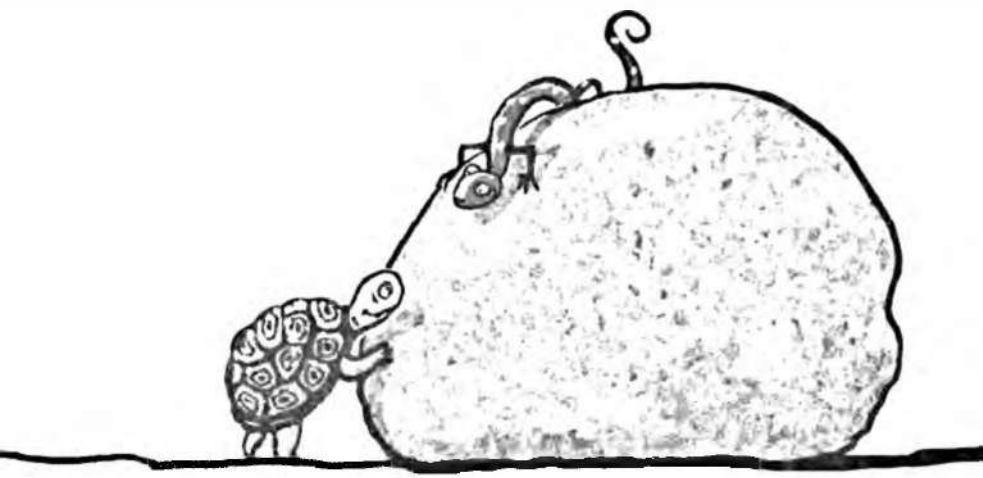
"Adım adım yürüyerek," dedi tosbağa.

Zekeriya Süslübacak dirseklerine dayandı ve parmaklarıyla trampet çalmaya başladı.

"Deme yahu! Seni gören de bir hafta önceki düğünden dönüyorsun sanır."

"Düğün bir hafta önce mi oldu yoksa?"

"Hayır."

"Güzel," dedi tosbağa. Sevinmişti. "Desene zamanında yetişeceğim."

"Hiç sanmam! Aslanlar Sarayı'nın yüksek rütbeli bir memuru olarak açıklamak istiyorum ki düğün ertelendi! Çünkü Yirmi Sekizinci Leo, Kaplan Sebulon Eğridiş'le savaşmaya gitti. bu yüzden evine dönsen daha iyi edersin!"

"Üzgünüm ama bunu yapamam," diye cevap verdi Sakin Tosbağa. "Çünkü kararım kesin!" Ve kertenkeleye aldırış etmeksizin yoluna devam etti.

Zekeriya Süslübacak pineklemeye devam etti. Bir yandan da, "Gel de şaşma bu işe..." diye mırıldanıyordu.

Kaplumbağa yine az gitti uz gitti, dere tepe düz gitti...

Kayalıklı bir çölü geçerken yolda, kupkuru bir ağaca tünemiş bir karga sürüsüne rastladı. Üzgün ve düşünceli görünüyorlardı.

Sakin Tosbağa durdu ve yolu sordu.

Kargalardan biri cevap vermeden önce, "Hapşu!" diye bir ses çıkardı.

"Çok yaşa!" diye bağırdı tosbağa.

"Ben aksırmadım, sadece kendimi tanıttım," diye açıkladı karga. "Çünkü benim adım Hapşu Halef Kabakulak."

"Özür dilerim. Benim adım da Sakin Tosbağa Ağıraksakgil. Sıradan bir kaplumbağayım ben. Ama sen akıllı bir hayvana benziyorsun Kabakulak! Söylesene bana, bu yol sultanımız

Yirmi Sekizinci Leo'nun mağarasına gider mi? Düğününe davetliyim de."

Kargalar anlamlı anlamlı bakıştılar. Bir kısmı kesik kesik öksürdü.

Kabakulak, tırnaklarıyla kulağını kaşıdı. "Söylesem ne fark eder ki? Nasılsa sana bir yararı olmayacak! Yüce sultanımızın olduğu yere biz akıllılar bile varamıyoruz! Senin gibi bir sivriakıllı nasıl varacak?"

"Adım adım yürüyerek."

Kargalar yine anlamlı anlamlı bakıştılar ve öksürdüler.

Kabakulak, nutuk atarcasına gakladı: "Ey, gözü görmez yaratık! Senin anlattığın şey geçmişte kaldı. Geçmişi bugüne taşıyamazsın ki!"

"Olsun, ben yine de düğüne yetişeceğim."

Kabakulak boğuk bir sesle, "İmkânsız!" dedi. "Görmüyor musun, hepimiz matem giysileri içindeyiz. Yüce sultanımız Yirmi Sekizinci Leo'yu mezara gömdük. Kaplan Eğridiş'e karşı giriştiği savaşta öyle ağır yara aldı ki yaşamını yitirdi."

"Öyle mi? Buna üzüldüm işte!"

"Bu yüzden sen geri dön! Evinde otur ya da bizimle birlikte yas tut."

"Ne yazık ki yapamam. Bir kere kararımı verdim ben," diyen tosbağa yola koyuldu.

Kargalar arkasından bakakaldılar. Sonra kafa kafaya vererek onu çekiştirmeye başladılar. "Amma da inatçı keçiymiş haa! Ölen adamın düğününe gidecek! Böyle saçma iş olur mu?"

Sakin Tosbağa Ağıraksakgil yine az gitti uz gitti, dere tepe düz gitti.

Bu kez bir ormana vardı. Her tarafta çiçekler açmıştı. Büyüğüyle küçüğüyle, yaşlısıyla genciyle, şişmanıyla zayıfıyla tüm hayvanlar toplanmış, neşeyle oynaşıyorlardı.

Sakin Tosbağa, olduğu yerde zıplayıp alkış tutan maymunlardan birine, "Yüce sultanımızın mağarasına nereden gidebilirim?" diye sordu.

"Görmüyor musun?" dedi maymun. (Adı Yusuf Uyuzparmak'tı, ama bunun önemi yok.) "İşte, mağaranın girişi tam karşıda!"

Sakin Tosbağa düşünceli düşünceli sordu. "Yoksa yüce sultanımız Yirmi Sekizinci Leo'nun düğününde mi bulunuyorum şu anda?"

"Yok yahu!" diye bağırdı maymun. "Sen çok uzaktan geliyor olmalısın. Biz burada yeni sultanımız Yirmi Dokuzuncu Leo'nun düğününü kutluyoruz."

O sırada mağaranın girişinde tüm ihtişamıyla genç bir aslan göründü. Şahane yelesi güneş altında pırıl pırıl parlıyordu. Yanında da çok güzel bir dişi aslan vardı.

Davetliler, "Yaşasın!" diye bağırdılar. "Yeni evlilere uzun ömür ve mutluluklar dileriz!"

Tüm hayvanlar gece yarısına kadar oynadılar, sıçradılar, yiyip içip şarkılar söylediler. Ateşböcekleri yanıp sönerken cırcır böcekleri şarkılar söyledi ve bülbüller sabaha dek şakıdı. Kısacası bu, o güne kadar düzenlenen eğlencelerin en güzeliydi.

Sakin Tosbağa Ağıraksakgil, davetlilerin arasında kendine bir yer bulmuştu; biraz yorgundu ama mutluydu. Ve şöyle dedi: "Ben demedim mi düğüne zamanında yetişirim diye!"

Küçük Soytarı Kuklası

Bir zamanlar küçük bir Soytarı Kuklası vardı. İçi keçe dolu, dışı da renkli bezlerle yamalıydı. Bu kukla küçük bir oğlan çocuğuna (herkes onu "Bücürük" diye çağırırdı) aitti ve hayatından memnundu. Hep güler yüzlü ve neşeliydi. Ömründe tek ciddiye aldığı şey mesleğiydi.

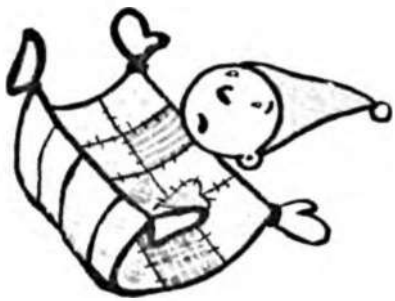
Peki, onun mesleği neydi?
İnsan eğlendirmek!
Kimi eğlendirecekti?
Kimi olacak, elbette Bücürük'ü!

Ama Bücürük günün birinde bir dükkânın vitrininde kendi kuklasından çok daha büyük ve çok daha güzel bir kukla gördü. Bu kuklanın

kıyafetlerini çıkarıp yeniden giydirebiliyordunuz. Hatta ona trampet bile çaldırtabiliyordunuz. Ayrıca oraya buraya gidip gelen robotlar, kendi kendine konuşan gerçek saçlı bebekler, oyuncak otomobil ve uçaklarla doluydu bu vitrin.

Bütün bunları gördükten sonra Bücürük, birden kuklasından bıkıverdi. Bu oyuncaklar ona daha güzel görünüyordu çünkü onlar çok daha şey yapabiliyorlardı!

Peki, daha fazla ne yapıyorlardı?
İnsan eğlendiriyorlardı!
Kimi eğlendireceklerdi?
Kimi olacak, elbette Bücürük'ü!

Küçük Soytarı Kuklası, Bücürük'ü eğlendirmek için elinden ne geldiyse yaptı, yani çok uğraştı.

Ama Bücürük onun yüzüne bile bakmadı. Canı sıkılıyordu ve huysuzlanıyordu. Sonunda kuklasını tuttuğu gibi pencereden dışarı fırlattı.

Zavallı kuklanın yapacağı bir şey yoktu, her şey bitmişti artık.

Peki, artık ne bitmişti?
İnsan eğlendirmek!
Kim eğlendirilecekti ki?
Kim olacak, elbette Bücürük!

Küçük Soytarı Kuklası, lağım suları içinde yatarken yanına dişi bir köpek yanaştı. Şöyle bir kokladıktan sonra kuklayı ağzına alarak yuvasına taşıdı. Çünkü yedi yavrusu vardı ve bu kuklayla oynayabilirlerdi.

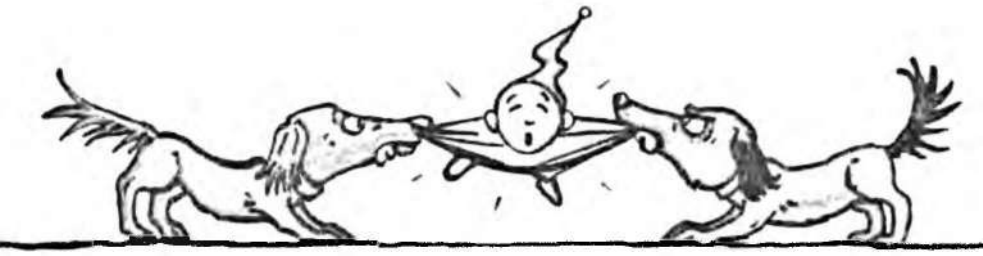
Küçük kuklacık her ne kadar karşı koymadıysa da köpeklerle birlikte yaşamak istemiyordu.

Peki, ne istiyordu?
İnsan eğlendirmek!
Kimi eğlendirecekti?
Kimi olacak, elbette Bücürük'ü!

Köpek yavruları Küçük Soytarı Kuklası'yla oynamaya başladılar. Köpekler nasıl oynarsa işte! Sivri dişlerini kuklacığa geçiriyor, ağızlarında sıkıca tutup iki yana sallıyor, orasını burasını çekiştirip duruyorlardı.

Küçük kuklacık öylesine korkmuştu ki, dünyaya geldiğine pişman olmuştu.

Peki, niye gelmişti dünyaya?
İnsan eğlendirmeye!
Kimi eğlendirecekti?
Kimi olacak, elbette Bücürük'ü!

Köpeğin sahibi, Küçük Soytarı Kuklası'nı görür görmez başladı bağırmaya: "Pöff! Ne pis bir paçavra bu! Atalım gitsin!"

Ve parmaklarının ucuyla tuttuğu kuklayı çöpe, küllerin ve konserve kutularının arasına fırlattı.

Üstü başı kir içinde, çöpte yatan kuklanın durumu yürekler acısıydı. Tanınmayacak hale gelmişti. Oysa eskiden ne kadar da güzeldi!

Peki, eskiden neden o kadar güzeldi?
İnsan eğlendirmek için!
Kimi eğlendirecekti?
Kimi olacak, elbette Bücürük'ü!

Ertesi gün oradan bir eskici geçti. Çöpün içine bakıyor, kâğıt ve bez topluyordu. Küçük Soytarı Kuklası'nı orada öylece yatarken görünce, tuttuğu gibi arabasına attı.

Aklından kötü bir şey geçirdiği yoktu. Fakir bir adamdı ve geçimini bu tip şeyleri toplayıp satmakla sürdürüyordu.

Topladığı şeyler kocaman bir kâğıt değirmeninde öğütülüyor ve beyaz kâğıda dönüştürülüyordu.

Adam, "Seni beyaz kâğıda dönüştüreyim mi?" diye sorsa, Küçük kuklacık herhalde, "Hayır, ben başka bir şey olmak istiyorum!" derdi.

Peki, ne olmak isterdi?
İnsan eğlendiren bir şey!
Kimi eğlendirecekti ki?
Kimi olacak, elbette Bücürük'ü!

Bu arada Bücürük evinde oturmuş, hüngür hüngür ağlıyordu. Küçük kuklasını özlemişti ve geri gelsin istiyordu.

Artık trampet çalan kocaman kuklaları, sağa sola sallanan robotları istemiyordu. Gerçek saçlı, konuşan bebeği de. Çünkü bunların hiçbiri Küçük Soytarı Kuklası'nın yaptığını yapamıyordu.

Peki, neydi onların yapamadıkları?
İnsan eğlendirmek!
Kimi eğlendireceklerdi ki?
Kimi olacak, elbette Bücürük'ü!

Kâğıt öğüten büyük değirmene doğru yol alan eskici, Bücürük'ün babaannesinin oturduğu evin önüne geldiğinde, "Benim için eskileriniz var mı?" diye sordu.

"Var," dedi babaanne. "Ama buna karşılık ben de senden şu minik kuklayı isterim." Arabanın içinde gördüğü kuklayı hemen tanımıştı.

Eskici, "Anlaştık," der gibi el bir işaret yaptı ve kuklayı kadına verdi.

Babaanne kuklayı elinde evirdi çevirdi ve "Şimdi sana bir çekidüzen verelim bakalım!" dedi.

Peki, neden ona çekidüzen verecekti?
İnsan eğlendirmesi için!

Kimi eğlendirecekti ki?
Kimi olacak, elbette Bücürük'ü!

Babaanne kuklayı, yine pırıl pırıl parlayıncaya kadar iyice yıkadı, yırtık yerlerini dikti. Sonunda kukla eskisinden de güzel olmuştu.

Babaanne memnundu. "O halde şimdi seni postalayabilirim," dedi. "Çünkü birine lazımsın."

Peki, niçin birine lazımdı o?
İnsan eğlendirmesi için!
Kimi eğlendirecekti ki?
Kimi olacak, elbette Bücürük'ü!

Bir gün postacı, kocaman bir paket getirdi. Üzerinde şunlar yazılıydı: Bücürük'e verilmek üzere. Gönderen: Babaannen.

Bücürük heyecanlanmıştı, paketin içinden ne çıkacağını hayal bile edemiyordu. Şiişt! Biz de söylemeyelim!

Peki, ne vardı o paketin içinde?
İnsan eğlendirebilecek bir şey!
Kimi eğlendirecek ki?
Kimi olacak, elbette Bücürük'ü!

Bücürük kocaman kutuyu açtı, içinden bir kutu daha çıktı. Onu da açtı, üçüncü kutu çıktı. Bücürük üçüncüden dördüncü, dördüncüden de beşinci kutuyu çekip çıkardı. Beşincinin içinde altıncı kutu vardı, onun içinde de yedinci. Bu, en küçük kutuydu. Odanın içi karton kutularla dolmuştu.

En küçük kutunun içinden ne çıktı dersiniz? Küçük Soytarı Kuklası! Yepyeni olmuştu ve hemen marifetini gösterdi.

Peki, neydi onun gösterdiği marifet?
İnsan eğlendirmek!
Kimi eğlendirecekti ki?
Kimi olacak, elbette Bücürük'ü!
Bücürük ne yaptı o zaman?
Sadece güldü!

Lena'nın Sırrı

Lena son derece hoş ve sıcakkanlı bir kızdı. Tabii anne ve babası onun her istediğini yerine getirdikleri sürece!

Ama maalesef istediği bir şeyi yerine getirdikleri neredeyse hiç olmamıştı. Küçük Lena (unutmadan söyleyeyim, gerçek adı Helena'ydı), babasına, "Bana beş mark[1] versene, dondurma alacağım," dese, babası, "Olmaz! Daha biraz önce üç külah yedin. Bu kadar çok dondurma mideni bozar!" diye cevap verirdi.

Ya da Lena, "Anneciğim, pabuçlarımı boyar mısın?" diye içtenlikle sorduğunda, "Koskoca kız oldun, kendin boyasana!" diye bir yanıt alırdı.

"Karar verdim, bu yıl tatilde bol bol denize gireceğim," dese, anne ve babası, "Olmaz, bu yıl dağlara gideceğiz," derlerdi.

Bu böyle devam edemezdi! Lena kararını verdi: Ne yapıp edip kendine bir peri bulacaktı! İster iyi kalpli olsun, ister

1 Almanya'nın eski para birimi. (ed. n.)

kötü kalpli, fark etmezdi. Önemli olan, perinin gerçekten büyü yapabilmesiydi. İyi ama yaşadığı bu modern kentte gerçek bir periyi nerede bulacaktı ki? Bu iş kolay olmayacaktı.

Küçük kız sokak sokak dolaşmaya başladı. Biraz gayret ettiği zaman (çünkü okumayı yeni öğrenmişti) kapılarda ve dükkânlarda asılı tabelaların üzerindeki yazıları okuyabiliyordu. Neler mi yazılıydı bu tabelalarda? Örneğin ARABACI, MANAV, DİŞ DOKTORU, AVUKAT, ya da DEVLET ONAYLI MASÖZ veya AURORA-Treuhand Ltd. Şti. ya da LTDXTV (ya da buna benzer) şeyler... Ama hiçbir yerde PERİ yazmıyordu.

Sokağın başında bir polis, yanlış park etmiş bir arabaya ceza kesmekle meşguldü.

Lena ona yanaştı ve "Bir şey sorabilir miyim?" dedi. "Buralarda gerçek peri bulunur mu?"

"Gerçek deri mi?" diye şaşırarak sordu polis. Bir yandan da ceza pusulasını dolduruyordu.

"Deri değil, peri... Hani şu büyü yapabilen perilerden," diye açıkladı Lena.

"Haa, anladım," dedi polis. "Büyücü peri... Bekle bakayım biraz!"

Doldurduğu ceza makbuzunu arabanın cam sileceğine sıkıştırdı, sonra cebinden ufak bir kitap çıkararak sayfalarını çevirmeye başladı. Bir yandan da mırıldanıyordu: "Pembe... Pencere... Pepsi... Hah, şurada: Peri!.. Fransiska Soruişareti, hayat hakkındaki sorularınızı yanıtlar, her türlü büyü yapabilir, dileklerinizi gerçekleştirir. Sorunlarınıza çözüm bulur. Her gün açık. Yağmur Sokak No: 13. Çatı katı."

"Nerede bu Yağmur Sokak?"

"Önce dosdoğru yürü, soldan ikinci sokağa sap. Sonra köprü altından geç, sağdaki ilk sokağa gir, sonra gerisin geriye

dön, göbeğe gelince üç kez dolan," diye açıkladı polis memuru dostça. "Ama yanına şemsiyeni alsan iyi olur."

"Teşekkür ederim!" dedi Lena ve yola koyuldu.

Polisin söylediklerini aynen yaptı, kısa süre sonra aradığı sokağı bulmuştu. Burada gerçekten de aralıksız yağmur yağıyordu. Yanında şemsiye olmadığı için sırılsıklam olmuştu. Sonunda on üç numarayı buldu.

Doğrusunu söylemek gerekirse bu acayip bir evdi. İlk dört katı yoktu, beşinci kata da dışarıdan bir merdivenle çıkılıyordu. Çatı katını da bu merdivenin üstüne oturtuvermişlerdi.

Lena merdivenleri tırmanarak çatı katına çıktı. Kapıdaki pirinç levhada şunlar yazılıydı:

"Peri, ona gelmek istediğimi nereden bildi ki?" diye düşündü. "Eh, ne de olsa peri; elbette bilecek!"

Ve kapıyı çalmadan içeri girdi.

Ve içeri girer girmez neredeyse suya düşecekti. Çünkü ayaklarının altında gök mavisi bir göl uzanıyordu. Ta uzakta bir de ada görünüyordu.

Neyse ki az ötedeki rıhtıma bir sandal bağlamışlardı. Lena sandala bindi ve biner binmez sandal harekete geçti. Üstelik

kürek çekmesine de gerek yoktu. (Zaten sandalın kürekleri de yoktu!) Gittikçe hızlanmaya başladı. Sandalın baş kısmından her iki yana, tıpkı deniz motoru gibi, dalgalar fışkırıyordu. (Oysa sandalın motoru da yoktu!) Lena'nın saçları rüzgârla uçuşuyordu.

Birkaç dakika sonra büyülü sandal, adanın kıyısına yanaştı. Küçük kız hemen karaya zıpladı. Aynı anda kıyı, ortasına halı serilmiş bir odaya dönüştü. Odada, üç ayaklı bir masanın başında bir kadın oturmuş, kahvesini yudumluyordu.

Oda, duvara asılı şamdanların titrek ışığıyla yeteri kadar iyi aydınlanmıyordu. Dolunayın ışığı pencereye yansımıştı. Bir guguklu saat on ikiyi vurdu ama yuvasından çıkan, guguk değil gerçek bir baykuştu ve on iki kez, "Uhu! Uhu!" diye öttü.

"Gel yanıma, çocuğum," dedi peri. "Anlat bakalım!"

"Vakit neden böyle geç oluverdi?" diye sordu Lena.

"Gece yarısı da ondan," diye yanıtladı peri. "Çünkü burada vakit hep gece yarısıdır. Gece yarısının dışında bir vakit tanımayız biz."

Gerçekten de saatin kadranında on iki kez "12" vardı.

"Bu çok pratik bir yöntem," diye açıkladı peri. "Bilindiği gibi büyü, daima gece yarısı yapılır. Anlıyorsun, değil mi?"

Lena başını salladı ama doğrusu bir şey anlamamıştı.

"Neden buradasın?" diye sordu Fransiska Soruişareti.

Lena perinin karşısına geçti, masanın yanında duran boş bir iskemleye oturdu ve meraklı bakışlarını periye çevirdi.

Kadın gayet normal görünüyordu, yani sokakta rastlanan herhangi bir kadından farkı yoktu. Yine de onda Lena'nın ne olduğunu anlayamadığı bir tuhaflık vardı. Sonunda ne olduğunun farkına vardı: Perinin her iki elinde de altışar parmak vardı.

Lena'nın bakışlarını fark eden peri, "Boş ver!" dedi. "Biz periler ne de olsa alışılagelmiş insanlardan biraz farklıyızdır. Yoksa peri olmazdık. Anlıyorsun, değil mi?"

Lena yine başını salladı. "Sorunum anne ve babamla," diye açıkladı ve içini çekti. "Onlara nasıl davranacağımı bilmiyorum. İstediklerimi bir türlü yapmıyorlar..."

"Zor bir durum!" dedi peri, Lena'ya acır gibiydi. "Senin için ne yapabilirim?"

"İki kişi oldukları için hep onlar kazanıyor," diye devam etti Lena. "Hep ikiye bir kaybediyorum."

"Buna karşı bir şey yapmak zor," diye mırıldandı peri. Düşünceye dalmıştı.

"Ayrıca ikisi de benden büyük," diye ekledi Lena.

"Anne ve babalar genellikle çocuklardan daha büyük olurlar zaten."

"Benden küçük olsalardı, o zaman sayıca üstün olsalar da vız gelirdi!"

"Kuşkusuz!"

"Örneğin, şimdi olduklarının yarısı kadar küçük olsalardı."

Fransiska Soruişareti on iki parmağını birbirine kenetleyerek gözlerini kapadı ve düşünceye daldı. Lena merakla olacakları bekliyordu.

Sonunda, "Buldum!" diye haykırdı peri. "Ben sana şimdi iki adet kesme şeker vereceğim. Bunlar büyülü elbette! Bunları, çaktırmadan anne ve babanın çayı veya kahvesine koyarsın. Zararlı bir şey değil, korkma. Ama şekerli çayı ya da kahveyi içtikten sonra istediğin herhangi bir şeyi yapmazlarsa, şu anda olduklarının yarısı kadar küçülecekler. Senin sözünü her dinlemediklerinde, olduklarının yarısı kadar daha küçülecekler. Anlıyorsun, değil mi?" diyerek, masanın üzerinde duran özel

ve sihirli kutudan çıkardığı iki adet kesme şekeri çocuğun önüne sürdü.

Lena, "Çok teşekkür ederim," dedi. "Borcum nedir?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdi peri. "İlk büyü parasızdır. Ama ikincisi oldukça pahalıdır."

"Bana göre hava hoş," dedi Lena. "İkinci büyüye nasılsa ihtiyacım olmayacak. Tekrar teşekkür ederim."

"Görüşürüz," dedi Fransiska Soruişareti ve kıs kıs güldü.

Derken "Flopp!" diye, şişe ağzından çıkarılan bir mantarın sesine benzer bir ses işitildi ve Lena aynı anda kendini evindeki oturma odasında buluverdi. Anne ve babası da oradaydı ama kızlarının evden uzaklaşıp gittiğini fark etmemiş gibiydiler.

Lena şekerleri avucunun içinde tutuyordu. Bu da olan bitenlerin bir rüya olmadığını kanıtlıyordu.

Lena'nın annesi de o sırada çaydanlığı masanın üstüne koydu, sonra tabak ve bisküvi getirmek için mutfağa gitti. Babasıysa yatak odasına geçerek üstünü değiştirdi, sırtına rahat bir kazak geçirdi.

Lena bu anı fırsat bildi ve şekerleri anne ve babasının çay bardaklarına atıverdi. Kısa bir an benliğiyle bir iç çatışmaya girdiyse de pek uzun sürmedi. Kararı kesindi.

"Kabahat onların," diye düşündü. "Dediklerimi yaptıkları sürece bu şekerlerin onlara nasıl olsa bir zararı olmayacak. Ama yapmazlarsa, o zaman başlarına gelecekleri hak etmiş olacaklar."

Anne ve babası çaylarını içerken, Lena çay yerine limonata içmek istediğini söyledi.

Annesi, "Git öyleyse, buzdolabından al getir," dedi.

O ana kadar her şey yolunda gitmişti. Ama daha sonra babası, televizyonda haberleri izlemek istediğinde, Lena da başka bir kanaldaki çizgi filmi izlemek istedi.

Kızına aldırmayıp, "Bakalım haberlerde ne var?" diyen babası kanalı değiştirmek için düğmeye bastı.

Aynı anda "pııfff" diye, havası kaçan bisiklet lastiğinin çıkardığı sese benzer bir ses işitildi ve Lena'nın babası iki büklüm oldu. Oturduğu koltukta minicik bir adama dönüşmüştü. Buna karşın giysileri ufalmamıştı. Giydiği kazak, gömlek ve pantolon öylesine bollaşmıştı ki... Hele kravatı! Aslında babası bir metre seksen dört santimetreydi ama şimdi tam yarısı kadar küçülmüş, yani doksan iki santimetre oluvermişti. Adamın yüzünün ne hale geldiğini tahmin edebilirsiniz.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Lena'nın annesi. "Bu da ne böyle?"

"Bilmem!" diye cevap verdi babası. "Kendimi tuhaf hissediyorum."

"Birden ufalıverdin Kurt."

"Sahi mi? Ne kadar ufaldım?"

"Olduğunun yarısı kadar."

Lena'nın babası ayağa kalktı ve koridordaki aynanın karşısına geçti. Kendi gözleriyle görmek istiyordu. Ama ayna artık yüksekte kalıyordu. Karısı yanına geldi ve onu kollarının altından tutup yukarı kaldırdı.

"Gerçekten..." diye mırıldandı adam, bir yandan da aynada kendini süzüyordu. "Bu hiç hoşuma gitmedi. Bürodaki arkadaşlar ne diyecek şimdi? Oysa bugünlerde bölüm şefliğine terfimi bekliyordum."

Lena o ana kadar kendini zor tutmuştu ama sonra dayanamadı. Kendini kanepeye atıp karnını tuta tuta gülmeye

başladı. Kucağına aldığı kocasını koltuğuna oturturken, "Ne varmış bunda gülünecek?" diye çıkıştı annesi. "Bu berbat bir durum. Belki de bir hastalıktır. Hemen doktor çağıralım."

"Hayır!" diye karşı çıktı Lena. Kıkır kıkır gülmekten konuşamıyordu. "Hastalık falan değil bu!"

"Sen ne anlarsın akıllı bıdık!" dedi annesi ve telefona uzandı.

"Hayır!" diye bağırdı Lena. "Yapma bunu, yapma! Ben doktorun gelmesini istemiyorum!"

"Senin isteyip istememen bir şey değiştirmez," dedi annesi kızgınlıkla. "Zavallı babanın halini görmüyor musun?"

Annesi, telefonu eline aldığı anda "pıfff" diye bir ses duyuldu ve o da aynı şekilde küçülüverdi, giysileri bollaştı. Önceden bir metre altmış sekiz santimetre olan boyu, seksen dört santimetre oluvermişti.

"Bu da nesi? Neler oluyor?" diyen kadın, başka bir laf edemeden düşüp bayıldı.

Lena'nın babası koltuğundan sıçrayarak yere düşmek üzere olan karısını son anda yakaladı. Yoksa kadıncağız düşerken yaralanabilirdi.

"Hilde!" diye haykırdı adam ve kadının yanaklarına vurdu. "Kendine gel hayatım!"

Kadın gözlerini açtı, ancak ağlıyordu. "Ah, sevgilim," diye sızlandı. "Ben şimdi nasıl alışverişe giderim? Herkes ne düşünür?"

"En azından boy açısından birbirimize uyum sağlıyoruz!" diyen adam, karısını teselli etmeye çalışıyordu. "Hiç yoktan iyidir."

"Ama ben şimdi ne giyeceğim?" diye yakındı Lena'nın annesi. "Lena'nın giysileri bile bana büyük gelecek."

"Bir şeyler ayarlarız," dedi babası ve karısının yanağına huzur veren bir öpücük kondurdu. "Buluruz bir şeyler. Şimdi şu durumu detaylıca inceleyelim. Elbette bir yolunu bulacağız."

Lena'nın annesi gözündeki yaşları sildi ve böylesine kritik bir durumda soğukkanlılığını kaybetmeyen kocasına hayranlıkla baktı. "Bu nasıl oldu böyle Kurt?"

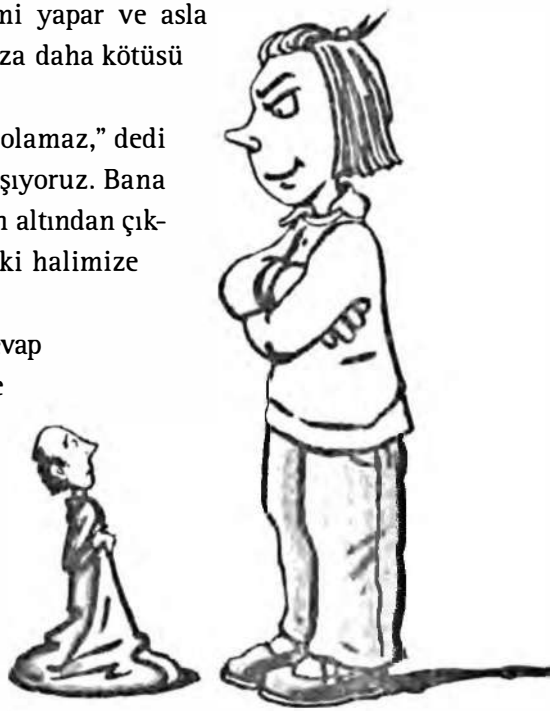
"İyi bir soru," diye cevap verdi adam ve çenesini kaşıdı.

Lena, "Bütün bunlar istediklerimi yapmadığınız için oldu," dedi.

Anne ve babası kızlarına şaşkınlıkla baktılar.

"Ne dedin çocuğum?" diye sordu annesi.

"Bu bir büyü," diye açıkladı Lena. "Bundan sonra benim her dediğimi yapar ve asla karşı çıkmazsanız, başınıza daha kötüsü gelmez."

"Böyle saçma bir şey olamaz," dedi babası. "Bilim çağında yaşıyoruz. Bana bak Lena, bu senin başının altından çıktıysa bir şeyler yap da eski halimize dönelim!"

"Kabahat sizde," diye cevap verdi Lena acımasızca. "Niye benim istediğim hiçbir şeyi yapmak istemiyorsunuz ki?"

Anne ve babası bakıştılar. Babası, "Galiba bunu o yaptı," dedi.

"Yaptığından utanmıyor musun!"

diye bağırdı annesi. "Senin gibi iyi yetişmiş bir çocuk nasıl böyle şeyler yapar?"

Lena'nın yine güleceği tuttu. "Fotoğrafınızı çekeceğim," dedi. "Aile albümüne hatıra olarak koyarız."

"Olmaz!" diye bağırdı babası. "Benim makinemi kullanamazsın!"

Annesi de kocasından yana çıktı. "Bana bak, kes artık şu saçmalığı! Duydun mu? Bizi insanların gözünde gülünç konuma mı düşürmek istiyorsun?"

Yine "Pıfff!" diye o acayip ses işitildi. Ve Lena'nın anne ile babası bir kez daha yarı yarıya ufaldılar. Yani şimdi babası kırk altı, annesi de kırk iki santimetre olmuştu.

"Görün gününüzü bakalım!" dedi Lena. "Bana karşı çıktınız da n'oldu yani? Bundan sonra hiç karşılık vermeseniz daha iyi edersiniz."

Lena'nın anne ve babası suspus oldular. Dehşete düşmüşlerdi. Lena, babasının fotoğraf makinesini aldı ve onların fotoğraflarını çekti.

"Şimdi..." diye devam etti, "hep birlikte çizgi film izleyebiliriz. Aslında bunun için daha çok küçüksünüz ama neyse!"

Kadın ile adam ses çıkarmaksızın kaderlerine razı oldular. Lena'nın babası birkaç kez bir şeyler söylemeye kalkıştıysa da annesi onu dirseğiyle dürttü ve "Sus!" dercesine işaret parmağını dudaklarına götürdü.

Akşam yemeği olarak masada sadece Lena'nın mutfaktan getirdiği süt ile bisküvi vardı. Anne ve babası nasıl olsa çok az yiyeceklerine göre, Lena tıka basa karnını doyurabilirdi.

Akşamın geri kalanı oldukça sakin geçti. Çünkü Lena ne derse anne ve babası hemen yapıyordu. Hatta iskambil oynar-

ken bile ses çıkarmadılar. Bu arada kâğıtlar, anne ve babasına çok büyük geliyordu!

Sonunda Lena yatma zamanının geldiğine karar verdi.

"Haydi bakalım yatağa!" dedi. "Ama sizin büyük yatağınızda artık ben yatacağım."

"Biz nerede yatacağız?" diye sordu annesi.

"Oyuncak bebeğimin arabasında."

"Olacak iş değil bu!" dedi babası. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Kimse beni buna zorlayamaz. Ben yetişkin bir adamım. Bu işe asla razı gelmem!"

"İmkânsız bu!" diyen anne, babanın tarafını tuttu. "Bize bunu yapamazsın çocuğum! Sabrımı taşırıyorsun!"

Aynı anda yine, "Pıfff!" diye bir ses işitildi. Lena'nın babası artık yirmi üç, annesi de yirmi bir santimetreydi.

Lena oyuncak ayısını, pelüş kaplanını, bez kuklasını ve filini, yani tüm oyuncaklarını büyük yatağa yerleştirdi, anne ve babasını da tuttuğu gibi bebeğinin arabasına yatırdı.

"İyi geceler!" diyerek üstlerini örttü. "Haydi bakalım, uyuyun artık! Anlaştık mı?"

Sonra kendisi de yatağa girdi. Ne yapacağına artık kendi karar verdiği için elini yüzünü yıkamadı, dişlerini de fırçalamadı. Oyuncaklarının arasında kendine bir yer açarak derin bir uykuya daldı. En son işittiği şey, bebek arabasından gelen fısıltılardı.

Gece yarısı uyanıverdi, çünkü dışarıda fırtına çıkmıştı. Şimşekler çakıyor, gök gürlüyordu. Lena kendini daha güvende hissetmek için anne ve babasının koynuna sokulup yatmayı çok isterdi o an ama zaten onların yatağında yatıyordu! Bebek arabasına da sığamazdı ya! Kendini o kadar yalnız hissetti ki ağlamaya başladı. Gözyaşları yastığı ıslattı. Ama ertesi sabah olduğunda güneş yine gökyüzünde pırıldıyordu ve her şey unutulmuştu.

Lena'nın ilk işi bebek arabasına bakmak oldu ama anne ve babasını orada bulamadı. Ellerine geçirdikleri çocuk bezlerini birbirine düğümleyip halat yapmışlar, onun yardımıyla aşağıya indikten sonra da kaçmışlardı.

Lena odanın her köşesini aradıktan sonra, "Heey, anne, baba! Neredesiniz?" diye bağırdı.

Bir süre sonra bir fısıltı işitir gibi oldu. Ses, kanepenin olduğu yerden geliyordu. Hemen oraya gidip yastıkları kaldırdı ama görünürde kimse yoktu. Yere eğildi, kanepenin altına baktı ve işte o an ta arka tarafta, karanlık bir köşeye büzülmüş olan anne ve babasını fark etti.

"Hemen çıkın oradan!" diye sert bir sesle emretti ama sonra sesini yumuşattı. "Korkmayın, size bir şey yapmayacağım!"

"Hayır," dediler bir ağızdan. "Senden korkuyoruz. Asla buradan çıkmayacağız!"

Aynı ses bir daha işitildi ama bu defa çok kısıktı. "Pıfff!" Lena'nın anne ve babası, olduklarının yarısı kadar daha küçülüverdiler.

Lena mutfaktan bir süpürge aldı ve sapıyla kanepenin altına saklanmış anne ve babasını korkutup kaçırmaya çalıştı. Başardı da. Yerlerinden fırlayıp halı üzerinde koşarak komodinin altında saklanacak yer aramalarını izledi.

Lena'nın babası on bir buçuk; annesi de on buçuk santimetre boyundaydı artık. Kendilerine kâğıt mendilden giysi yapmışlardı.

"Peki, öyle olsun bakalım," dedi Lena. "Ben de kahvaltımı tek başıma yaparım."

Mutfağa gitti, mısır gevreği paketini aldı, tabağına biraz koydu, üzerine de süt döktü ve başladı kahvaltı etmeye. Anne ve babası da yesin diye, mısır gevreği dolu ufak bir kâseyi yere koydu. Ne de olsa şefkatli bir kızdı Lena!

Sonra giyindi (yine elini yüzünü yıkamadan!) ve okula gitti. Sokak kapısını (her zaman yaptığı gibi) açık bıraktı. Evde olan bitenlerden okulda ne öğretmenine ne de arkadaşlarına bahsetti.

Öğlen eve döndüğünde doğruca mutfağa gitti. Yerde duran kâse boşalmıştı.

Ama anne ve babası ortalıkta yoktu.

Öğle yemeği için Lena kendisine bir kutu sardalye konservesi açtı. Ama bu kolay olmadı. Tenekenin ucuyla kestiği parmağı kanayınca Lena hüngür hüngür ağlamaya başladı. Bir

yandan da, "Anne! Baba!" diye bağırıp duruyordu. Çok kan kaybetmekten korkuyordu.

Sonra annesi kitapların arkasından çekine çekine yere iniverdi. Peşinden de babası. İkisi de kızlarının ağlamasına dayanamamıştı.

"Canını mı yaktın?" diye sordu annesi.

I ena kanlı parmağını göstererek hıçkırdı.

"Hemen banyoya koş," dedi babası. "Kesik yeri musluğun altına tut ve bol suyla yıka!"

Annesi ekledi: "İlk yardım dolabından da sargı bezi ile biraz pamuk getir!"

Lena acele etti.

Lena'nın anne ve babası küçücük oldukları için, çocuklarının parmağını sarıp bantlayana kadar büyük gayret sarf ettiler. Hani neredeyse kendilerini de bantlayacaklardı.

İşleri bittiğinde Lena'nın babası nefes nefese kalmıştı.

"Şimdi..." dedi, "şu saçmalığı lütfen bir yana bırakıp bizi yine eski halimize getir bakalım! Şakayı ben de severim ama bu kadarı fazla."

"Olmaz ki!" dedi Lena. "Bunu ben de isterim ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Sonra Fransiska Soruişareti'ne gidişini, kesme şekerleri çaya nasıl karıştırdığını bir bir anlattı.

"Ne periymiş ya!" dedi annesi. "Doğrusu bu kadından hiç hoşlanmadım. Bir daha oraya gitmiyorsun, anlaştık mı?"

"Ama bana bundan sonra hiç ama hiç karşı çıkmayın. Yoksa gittikçe daha da küçülürsünüz, sonunda da yok olursunuz."

"İmkânsız!" dedi babası. "Eğer her defasında olduğumuzun yarısı kadar küçüleceksek, tamamen yok olmamıza imkân yok.

Bilimsel olarak kanıtlanmış bir gerçek bu. Yani atom kadar da küçülsek, yine de var olmaya devam edeceğiz."

"Olabilir," diye söze karıştı annesi. "Ama sorun Lena'ya ne olacağı. Kim bakacak ona?"

"İyi bir soru."

Yanıt veremediği konularda, hep böyle derdi babası.

Aynı anda kapı çalındı.

"Bu Max olmalı. Oynamaya gelecekti," dedi Lena.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı babası. "Kimse bizi böyle görmemeli! Kimseye bir şey söyleme, tamam mı çocuğum?"

"Tamam! Şimdi saklanın bakalım!"

Lena gidip kapıyı açtı.

Arkadaşı Max karşısında duruyordu. Lena'yla aynı yaştaydı. Max, dişleri öne doğru biraz çıkık olduğu için diş teli kullanıyordu.

"Bak bana ne aldılar?" diyerek kucağındaki siyah kedi yavrusunu gösterdi. "Adı Zorro. Gel, birlikte oynayalım."

"Erkek mi bu?"

"Elbette. Yoksa adı Zorro olur muydu?"

Oturma odasına geçtiler.

"Yalnız mısın?" diye sordu Max. "Annenle baban evde yok mu?"

"Şey..." diye kekeledi Lena. "Misafirliğe gittiler."

"Ama giysileri yerde?"

"Üstlerini değiştirip gittiler. Aceleleri vardı. Hem bundan sana ne?"

Max, Zorro'yu yere bıraktı. Hayvan hemen orayı burayı koklamaya başladı.

"Nasıl buldun?" diye sordu Max böbürlenerek. "Var mı sende de böyle bir kedi?"

"Ben kedi medi istemiyorum ki!"

"Zorro, cins bir kediymiş."

"Yaa? Hiç de öyle görünmüyor."

"Cins olduğu için de adını Zorro koymuşlar. Şunun bıyıklarına bir baksana! Bunun üstüne kedi tanımam!"

Lena daha fazla dayanamadı.

"O da bir şey mi? Bende daha esaslısı var."

"Daha esaslısı mı?" Max kedinin yanına eğilip onunla oynamaya koyuldu. "İnanmam ki. Zorro'yu sevebilirsin. Ben yanındayken sana saldırmaz."

"Benimki çok, çok, çok daha esaslı," diye yineledi Lena.

"Neymiş?"

"Söylemem." Lena, vermiş olduğu sözü birden hatırlamıştı.

"Öyleyse esaslı bir şey olmasa gerek!" dedi Max ve sırtüstü yatıp Zorro'yu karnının üzerine yerleştirdi.

"Çok, çok ama çok esaslı bir şey," diye yineledi Lena. Kızmıştı. "Kediden daha esaslı."

"Söyle öyleyse!"

"Olmaz."

"Aptal!"

"Aptal sensin!"

"Senin hiçbir şeyin yok."

"Var işte!"

"Neymiş o?"

"İki tane cüce," dedi Lena. İstemediği halde ağzından kaçırmıştı.

Max gözlerini ona dikti ve diş tellerini yaladı. "Saçma!" dedi sonunda. "Cüce diye bir şey yok ki!"

"Var!" diye cevap verdi Lena.

"Ne büyüklükte bunlar?"

Lena başparmağı ve işaret parmağıyla gösterdi.

"Gerçekten canlılar mı?"

"Hı-hı..."

Max bakışlarını odada gezdirdi.

"Neredeler?"

"Saklandılar," diye açıkladı Lena. "Az önce şuradaydılar. Konuşuyorduk."

Max sırıttı. "Anlıyorum. Ve sana bir taç ile bir de altın gerdanlık hediye ettiler ama hepsi görünmeyen cinsten, değil mi?"

Aynı anda Zorro yerinden fırladı ve kanepenin altına doğru şimşek gibi atıldı. Hırıltıyla karışık kedi tıslaması duyuldu. Arkasından da çat çat diye bir ses... Derken, "Miyavvv!" diye bağıran kedi yavrusu yine meydana çıktı ama suratı allak bullaktı.

Bıyıkları yolunmuştu.

Max onu kucağına aldı. "Kim yaptı sana bunu?" dedi, şaşırmıştı. "Zavallı Zorro!"

"Bunu yapan benim cücelerim," diye yanıtladı Lena böbürlenerek. "Sen de gördün işte! Oldukça tehlikelidir onlar!"

Max sararır gibi oldu. Yapması gereken ev ödevi olduğunu mırıldandı ve aceleyle çıkıp gitti.

Oğlan dışarı çıkar çıkmaz Lena, anne ve babasına dönerek, "Boyunun ölçüsünü aldı! Aptal kedisiyle hava atmaya çalışıyordu..." dedi.

"Böyle bir kediyi nasıl üstümüze salarsın?" dedi annesi. "Neredeyse bizi yalayıp yutacaktı."

"Ama yutmadı."

"İyi ki ilaç kutusundaki makası yanıma almışım," dedi babası. "Lazım olacağını hissetmişim gibi. Bu silah olmasaydı mahvolmuştuk."

Lena karşı çıktı. "Ama kediler insan eti yemez ki."

"Belki de bizi fare sanmıştır."

Bu kez korkma sırası Lena'ya geldi.

"Yani Zorro sizleri kazara yiyebilirdi mi demek istiyorsunuz?"

"Kazara ya da bilerek," dedi babası "Kendimizi savunmasaydık bizi çoktan yemişti."

Lena, anne ve babası bir kedi tarafından yenirse, bunu okuldaki çocuklara nasıl anlatacağını düşündü. Herkes ona gülecekti.

"Sonra da seni yetimhaneye gönderirlerdi," dedi annesi. "Anladın mı şimdi?"

Lena ağlamaya başladı. "Ben yetimhaneye gitmek istemiyorum ama!"

"O zaman bunun tek bir yolu var. Annen ve beni yine gerçek boyutumuza kavuşturmalısın," dedi babası.

Ama Lena bunu da istemiyordu. "Benim daha iyi bir fikrim var," dedi.

Oturma odasında bir cam dolap vardı, içinde değerli bardaklar, porselen figürler, dokunulduğu zaman başını öne eğen tombul bir Buda, sallandığında koluna sepet takmış bir çiçekçi kızın üzerine kar yağdıran, arka planda Venedik şehrini gösteren bir cam küre ve babasının satranç turnuvasında kazandığı altın yaldızlı ufak bir at figürü. Lena, anne ve babasını bunların yanına yerleştiriverdi.

"Burada güvendesiniz. Ama dikkat edin de onu bunu kırıp dökmeyin! Odaya biri girerse, porselen biblolar gibi davranın ve yerinizden hiç kıpırdamayın!" dedi ve dolabın kapağını

kapadı. Anne ve babası el kol hareketleri yaptılarsa da onları duymadı. Lena mutfağa gitti, yarı açık konserveden sardalye atıştırdı. Bu arada da radyoyu açtı. Bir kadın sesi duyuldu.

"Merhaba Lena! Ben, Fransiska. Hatırladın mı? Fransiska Soruişareti. Hani şu peri. Bana ihtiyacın olursa, artık eski yerimde değilim. Taşındım. Şimdi Rüzgâr Çıkmazı Sokak 7 numarada, bodrum katında kalıyorum. İkinci bir büyüye gereksinim duyarsan, dediğim gibi, bu sana biraz pahalıya patlayacaktır. Kararını ona göre ver, yoksa çok geç kalmış olacaksın!"

Arkasından can sıkıcı bir müzik başladı. Lena radyoyu kapadı. Bir yandan parmağının ucuyla burnunu karıştırırken bir yandan da düşüncelere daldı.

Olan bitenler huzurunu kaçırmıştı. Ama kesin olan bir şey vardı ki o da ikinci bir büyüye şimdilik gerek duymuyordu. Perinin yanına gitmeye hiç mi hiç niyeti yoktu. Bu noktada, her nasılsa annesiyle aynı fikirdeydi. Ayrıca Lena, Rüzgâr Çıkmazı Sokağı'nın nerede olduğunu da bilmiyordu.

Dışarıda hava güzeldi. Lena sokağa fırladı, dış kapıyı hızla çarptı ve öteki çocukların bağıra çağıra oynadıkları oyun alanına koştu. Kısa süre sonra tüm tatsız şeyleri kafasından silip atmıştı bile.

Saat yediye doğru eve dönüp kapının zilini çaldığında aklı yine aynı şeye takıldı. Elbette kimse ona kapıyı açamazdı çünkü anne ve babası cam dolabın içindeydi. Evden çıkarken kapının anahtarını yanına almayı da akıl edememişti çünkü o zamana kadar cebinde hiç anahtar taşımamıştı.

İçini bir korku kapladı. Kapının eşiğine oturdu ve sessizce ağlamaya başladı ama bunun bir yararı olmadı.

Ya bütün gece burada yapayalnız oturmak zorunda kalırsa ne olacaktı? Kendi haline o kadar çok üzüldü ki! Burnunu silecek bir mendil bile yoktu yanında.

Karnı da acıkmıştı, yiyecek bir şey de yoktu zaten. Çünkü annesi yemek pişirememişti. Dışarıdan bir şeyler yemek istese satın alacak parası yoktu yanında. Ayrıca dükkânlar da o saatte kapalıydı. Kısacası, şanssızlığın bu kadarı olurdu yani...

Bütün kabahat anne ve babasındaydı. Lena'nın istediklerini yapmış olsalar tüm bunlar başlarına gelmezdi.

O sırada bir rüzgâr çıktı ve açık bir camdan bir kâğıt parçası çıkıp bir o yana bir bu yana uçuşarak Lena'nın ayaklarının ucuna düştü. Kâğıtta bir şeyler yazılıydı. Lena yüksek sesle okudu:

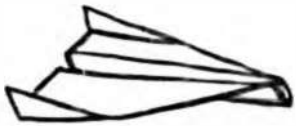
Bekle biraz, dur bakalım.
Sen de biliyorsun, gerçek bu değil.
Annen ile babanın kabahati de değil!
Gel de birlikte kafa yoralım.

Kim yazmıştı ki bunu? Lena, kâğıdın arkasını çevirdi:

Yap bir uçak şu kâğıttan
ve peşine takıl!
Varsa sende biraz akıl,
Kaybetme artık zamandan.
P. F. S.

P. F. S., Peri Fransiska Soruişareti anlamına geliyordu.

Lena rahatlar gibi oldu. Hıçkırmayı kesti, kâğıttan bir uçak yaptı. Pek güzel olmadı çünkü hem heyecanlıydı hem de acele

ediyordu. Sonra sokağa çıktı ve uçağı havaya fırlattı.

Rüzgâr, kâğıttan yapılmış uçağı sağa sola, yukarıya aşağıya savurdu; yere düşecekmiş gibi olurken uçak tekrar havalandı ve havada kaldı.

Lena uçağın peşinden koştu.

Neyse ki (yoksa buna Tanrı'nın bir lütfu mu demek gerekirdi?) uçak, sokaktaki insanların başlarının üzerinden uçuyordu. Özellikle trafiğin yoğunlaştığı yerlerde. Yoksa küçük kız otomobillere falan aldırmadan karşıdan karşıya geçecek, yani dikkatsiz davranacaktı. Neyse ki böyle bir şey olmadı; sadece birkaç kez, ayaklarıyla çamurlu suya daldı. Ama ona bir şey olmadı, sadece yanından geçen yayalar biraz mırın kırın ettiler, hepsi o kadar!

Yavaş yavaş akşam oluyor, Lena hâlâ uçağı takip ediyordu. Uçak bir sokaktan çıkıp başka bir sokağa dalıyor, kız gelmemişse havada birkaç tur atarak kızın yetişmesini bekliyordu. Koşmaktan Lena'nın böğrüne sancı saplandı. Lokomotif gibi soluyordu, ama bu işten vazgeçeceği yoktu.

Hava gittikçe karardı ve sokaklar sessizleşti. Artık ortalıkta tek bir insan dahi görünmüyordu. Rüzgâr gittikçe şiddetini artırıyor, ıslıklar çalarak ve uğuldayarak, küçük kızı iki yana savuruyordu.

Sonunda Lena, bir sokak kapısıyla burun buruna geldi. Karanlıkta görebildiği kadarıyla bu kapı, hiçbir eve ait değildi.

Kapı tek başına, oracıkta hiçbir dayanağı olmadan duruyordu. Üzerine kocaman ve simsiyah bir **7** rakamı vardı. Hemen altında da pirinç bir levha üzerine şunlar yazılmıştı:

İkinci büyü için giriş,
Tabii, keyfinize göre bu iş.

Kapı kendiliğinden açıldı ve rüzgâr, Lena'yı hafifçe iterek içeri soktu. Küçük kız bodruma inen basamaklarda birkaç kez tökezleyip aşağıya doğru kaydı. Derken kendini, her şeyi ayna gibi yansıtan bir buz tabakasının üstünde buldu.

İlk gelişinde karşısına çıkan göl, bu kez de karşısındaydı ama tümüyle buz tutmuştu. Sandal da oradaydı ancak kıyıya bağlanmıştı. Burada kış hüküm sürmekteydi ve her taraf karla kaplıydı.

Lena adaya ulaşan yolu bu kez yürüyerek geçti ancak çok yavaş yürüyordu. Hem kayıp düşmemek için hem de buz tabakasının, ağırlığını kaldırıp kaldıramayacağını bilemediğinden... Arada bir zemin çatırdıyor ve kırılacakmış gibi oluyordu.

Soğuktan yarı donmuş şekilde adaya ayak bastığında Lena, kendini aynı anda perinin odasını kaplayan koskoca bir halının üstünde buldu. Üç ayaklı yuvarlak masada oturuyordu Fransiska Soruişareti. Öğlen güneşi pencereden içeri vuruyordu. Duvardaki guguklu saat (şimdi gerçek bir gugukkuşuna dönüşmüştü) "Gu-guk!" diye on iki kez öttü. Saatteki tüm rakamlar 12'ydi!

Fransiska Soruişareti fazla söze gerek duymadan, "İkinci büyü..." dedi, "daima öğlenleri saat on ikide başlar. Bu iş böyledir!"

Lena bunun "neden"ini ve "nasıl"ını sormaktan vazgeçti.

"Şimdi kararını ver," diye devam etti peri. "Ne yapmak niyetindesin? Geriye dönüş zamanı oldukça kısaldı. Anlıyorsun, değil mi?"

"Tam anlamadım," diye itiraf etti Lena.

"İyi eğlendin mi bari?" diye sordu peri.

"Eh, başlangıçta biraz eğlendim."

"İstersen bu iş böyle devam edebilir. Ama o zaman annenle baban gittikçe ufalacak. Onlara kibrit kutusunda yuva yapabilirsin. Ama sonraları onları ancak büyüteçle ya da mikroskopla görebileceksin. Ne kadar da eğlenceli, değil mi?"

Lena ne söyleyeceğini bilemeden sustu ve omuz silkti.

"Ancak kesin kararını hemen vermelisin," dedi peri. "Çünkü bir süre sonra onları eski hallerine döndürmek mümkün olmayabilir. Bir şeyi yapacaksan, sonuna kadar yapmalısın. Bu, hayatta da böyledir! Anlıyorsun, değil mi? Belki de bu işi sürdürmek istiyorsundur. Sadece söyle, yeter çocuğum."

Lena kararsızdı, periye baktı.

"Haa bak, seni etki altında bırakmak istemem," diye sürdürdü konuşmasını Fransiska Soruişareti. "Bu fırsatı, işine nasıl geliyorsa öyle değerlendir. Ben sana sadece gerçeği söyledim. Yani bu işi sürdürürsen neler olabileceğini... Anlıyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Lena ve yutkundu. "İkinci bir seçeneğim var mı?"

"İkinci seçenek..." dedi peri ve gerindi. Aynı anda soru soran bakışlarını kıza çevirdi. "Hiç hoşuna gitmeyecek. Çünkü çok berbat bir seçenek! En azından senin açından berbat. İlgileneceğini pek sanmıyorum."

"Olsun! Söyleyin! Bilmek istiyorum."

"Bak şimdi..." diye açıkladı peri. "Zamanı ilk karşılaştığımız güne geri döndürebilirim. Yani istersen, anne ve babanın çayına şekerleri koyduğun ana dönebiliriz. Bu da şu demek: O zamandan bu zamana hiçbir şey olmamış gibi düşüneceksin. Çektiğin fotoğrafları çekilmemiş sayacaksın. Kısacası olan bitenler hakkında hiçbir kanıt kalmayacak. Şimdiye kadar olanları ya da başka türlü söylemek gerekirse ileride olabilecekleri sadece sen bileceksin. Şu andan itibaren, ne olacaksa 'gelecek

zaman' içinde gerçekleşecek. Anlıyorsun, değil mi? Şimdi istersen kararını değiştirir ve kesme şekerleri annenle babanın çayına atmayabilirsin."

"Sahi mi?" diye sordu Lena. "Böyle bir şey yapabilir miyim?"

"Elbette," diye yanıtladı peri. "Yalnız bu işin bir de hilesi var. Bu tip peri öykülerinden başka türlüsü de beklenemez zaten! Ben sana, ikinci büyünün, öyle veya böyle, pahalıya patlayacağını önceden söylemiştim ya?"

Fransiska Soruişareti, on iki parmağıyla trampet çalar gibi masayı tıkırdattı.

"Neymiş o hile?" diye sordu Lena.

Peri anlamlı anlamlı kaşlarını kaldırdı. "Şey... Bu kez şekerleri senin yemen gerekiyor. Üstelik hemen şimdi. Tek seçeneğin bu!"

"Onları fırlatıp atsam, olmaz mı?"

"Olmaz, çocuğum. Bunun hiç yararı olmaz. O şekerler kimin için hazırlanmışsa, onları yüz bin kilometre uzaktaki denize de atsan, bir şekilde o kişiye kendiliğinden ulaşır. Onları elden çıkardığın anda, yine anne ve babanın çay bardakları içinde buluverirsin. Çünkü bunlar, normal şeker değil! Anlıyorsun, değil mi?"

"Evet ama..." diye kekeledi Lena, "onları yersem anne ve babamın başına gelenler benim de başıma gelecek demektir. Yani ben de gittikçe ufalacağım..."

"Bu, kaçınılmaz," dedi peri. "Bir tek şu var..."

"Ne var?"

"Hiçbir zaman anne ve babana karşı gelmezsen başına bir şey gelmez. Hepsi bu!"

"Yaa, demek öyle?"

Lena bir süre sustu. Peri de artık konuşmuyordu. Sonra Lena başını iki yana salladı. "Olacak iş değil bu! Benim için çok zor!"

"Tahmin etmiştim," diye cevap verdi peri. "O zaman bırakalım, her şey şu anda olduğu gibi kalsın. Bana göre hava hoş zaten. Seni ikna etmeye çalışmayacağım." Saatine baktı. "On dakikamız kaldı. Sonra her şey için çok geç olacak."

Lena, benliğiyle müthiş bir iç çatışmaya girmişti.

"Lütfen!" diye haykırdı birdenbire. "Zamanı geriye döndürün! Lütfen? Yapın bunu! Hemen şimdi!"

Fransiska Soruişareti yerinden fırladı ve uzattığı parmaklarıyla guguklu saatin yelkovanını ters yönde çevirmeye başladı. Lena'nın en son gördüğü şey bu oldu.

Yine, sanki bir şişeden mantar çıkarılmış gibi, o acayip "Flopp!" sesi yine duyuldu. Aynı anda Lena kendini evinin oturma odasında buluverdi. Yine annesi mutfaktan bisküvi getiriyor, babası da yatak odasında, giyecek bir kazak arıyordu.

Lena avucunun içinde iki adet kesme şekerin varlığını hissetti. Demek ki o ana kadar yaşadıkları gerçekti. Şekerleri ağzına attı, çiğnedi ve yuttu.

Odaya giren annesi, "Lena, şeker yiyip durma. Dişlerin çürüyecek," dedi.

"Peki anne," diye cevap verdi Lena.

Babası, koltuğundaki yerini almıştı. "Şu haberleri dinlemek istiyorum. İtirazı olan var mı?"

"Yok baba," dedi Lena.

Anne ve babası, şaşkın şaşkın bakıştılar.

"Senin neyin var Lena?" diye sordu babası. "Hasta falan mısın?"

Küçük kız başını iki yana salladı.

"Gel bizimle birlikte çay iç," dedi annesi. "İyi gelir."

"Peki, teşekkür ederim."

Ve o andan itibaren bu, böyle sürüp gitti. Anne ve baba için yaşam çok daha kolaylaşmıştı. "Artık çocuğumuzun aklı başına geliyor," diyorlardı.

Ama asıl nedeni keşfedemediler. Bu, Lena'nın sırrı olarak kaldı. En azından uzun bir süre... yani hafta sonuna kadar!

Nitekim Lena'nın babası, "Bak kızım..." dedi, "bu böyle sürüp gidemez."

"Öyle mi babacığım?" diye cevap verdi Lena. Artık her söylenen sözü dinler olmuştu.

"Senin bir şeyin var," dedi annesi. "Bu evde yabancı gibisin. Sanki eski Lena gitmiş, yerine yenisi gelmiş."

"Her normal çocuk, arada sırada anne ve babasına kafa tutar," diye ekledi babası. "Yani artık kim ne derse evet mi diyeceksin? Kendi fikrin yok mu?"

"Yok babacığım."

"Senin için endişeleniyoruz," dedi annesi şikâyet eder bir tonda. "Arada bir dediklerimize karşı çıkabilirsin yani. En azından bizleri sevindirmiş olursun. Çünkü çocuğumuz normal olursa biz de mutlu oluruz."

Artık Lena ne yapacağını bilemiyordu. "Hayır" derse, karşı çıkmış olacaktı ve bunun sonu kötüydü, evet derse de sonuç aynı kapıya çıkacaktı. Bu nedenle ağlamaya başladı.

"Aman Tanrım!" diye bağrıştı anne ve babası. "Kötü bir şey mi yaptık? Canını sıkan bir şey varsa, anlatsana çocuğum. Bize her şeyi anlatabilirsin!"

Bunun üzerine Lena hıçkıra hıçkıra ağlayarak, kesme şekerle yaptıklarını tüm detaylarıyla anlattı.

"Olacak iş değil!" dedi annesi. "Ne kötü bir periymiş bu ya!"

"Evet," diye destekledi babası. "Çalışması yasaklanmalı."

"Ah, zavallı çocuğum..." diyen annesi, Lena'yı kucağına aldı. "Haydi, artık sakin ol. Baban bunun bir çaresini bulacak. Öyle değil mi? Bulacaksın, değil mi hayatım?"

"Elbette," diyen baba hafifçe öksürdü. "Bir düşüneyim bakayım."

Odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Karısı ve çocuğu onu izliyordu.

Baba, attığı beşinci turdan sonra, "Buldum!" dedi. "Bu iş aslında çok kolay. Bildiğiniz gibi şeker, vücut tarafından kullanılır. Tıpkı benzinin otomobil motoru tarafından kullanılması gibi. Bu, bilimsel yoldan kanıtlanmış bir gerçek. Şeker küpleri ancak senin vücudunda bulundukları sürede etkindirler. Ayrıca şeker, adale hücreleri tarafından da çok hızlı kullanılır. Yani bir süre sonra vücudunda hiç şeker kalmayacak demektir."

Lena ağlamayı kesti ve burnunu sildi. "Sahi mi?"

"Elbette. Sen şimdi bana iki kez karşı çık, tamam mı? Haydi, bir dene bakalım."

"Peki babacığım," dedi Lena uysal uysal. "Ama işler ya ters giderse?"

"Gitmez," dedi annesi. "Yeter ki sen, tüm dikkafalılığını kullanarak bize karşı çık! Yarım yamalak yapma ama!"

"Öyleyse bana bir şeyler emredin!" dedi Lena ve burnundan derin bir nefes aldı. Babası sertleşti, suratını astı ve "Şimdi olduğun yerde bir takla at bakalım! Emrediyorum!" dedi.

"Hayır, olmaz!" dedi Lena. "Canım şu anda takla atmak istemiyor!"

Üçü de merakla bekleştiler ama bir şey olmadı. Gülüşerek birbirlerinin kollarına atıldılar.

Lena'nın babası haklı çıkmıştı. Ne de olsa akıllı bir adamdı.

Artık başlarından geçen bu serüveni unutabilirlerdi. Gerçek şuydu ki Lena o günden sonra anne ve babasına karşı çıkmaya devam etti, onlar da karşılık vermekte geri kalmadılar. Ancak her iki taraf da zorunlu anlarda bu yönteme başvurdu.

O günden sonra birlikte, çok güzel bir aile tablosu sergilediler. Bu arada, Peri Fransiska Soruişareti'ne olan minnettarlıklarını da unutmadılar.

Ha, unutmadan söyleyeyim. Lena artık kendisine emredilse de emredilmese de her gün takla atıyor.

"Ne Dilersen Dile!" öyküsü

Bir gün Şen Çocuklar Şehri'ne
Üç büyücü çıkageldi;
Birinin adı "Saçıözel"di.
Diğerininki "Yedisilindir",
Üçüncüsü de "Banabildir".
Üçlü birden büyüye başladı,
Renkli renkli nesneler yarattı.
Çocuklar da bu eğlenceye bayıldı.
Derken aralarında bazıları ayıldı:
Bu tuhaf üçlü iyi miydi
yoksa kötü niyetli mi?
İşte kimse bunu bilemiyordu.
Soru da akıllardan silinip gitmiyordu.

Ayrılacakları gün gelince,
Büyücüler veda etmeden önce,
Çocukları pazar yerinde toplayıp şöyle dediler:
"Gösterdiğiniz yakınlığa teşekkür ederiz;
Buna çok memnun kaldık biz.
Bu yüzden size hediye vermek isteriz.
Küçük ya da büyük ne dilerseniz,
Hemen yerine getireceğiz,
Ne isterseniz size derhal onu vereceğiz.
Ne diyorsunuz buna siz?"

Çocuklar enine boyuna tartıştılar,
En iyi hediye meselesinde atıştılar.
"Hadi, şimdi bir şey iste!" dediklerinde
Kafası karışıyor insanın dilediklerinde.
Bu yüzden büyücülere dediler ki:
"Kızmayın ama çok şey isteyeceğiz şimdi.
Yalnız her isteğimiz yerine gelmeli ki,
Asıl o zaman seviniriz tabii ki!"
Üç büyücü dedi ki, "Dileğiniz bu ise,
Yerine getirmek düşer bize de!"
Şaşırdın değil mi? Var bu işte bir bit yeniği.

Derken büyücüler arabalarına binip gittiler;
Şen çocuklar o zaman şöyle düşündüler:
Üç büyücünün sözü geçerli olacak mı?
O zaman gönlümüz neşeyle dolacak mı?
Önce bunu gizlice aralarında denediler;
İşte böylece şaşırıp "Vay canına!" dediler.
İstedikleri ne olursa olsun gerçekleşiyordu,
Dilekleri hemen yerine geliyordu.
Hınzır çocuklar, "Büyücüler iyi insanlarmış meğer!" dediler.
Elbette canım! Bana da sor; inanmıyorsan eğer!

Bir düşünün bakalım, neler istediler?
Biri araba kullanmak istiyordu,
Öbürü, "Seyahate çıkacağım ben!" diyordu.
Üçüncüsü ne isteyeceğini bilmiyordu:
"Oyuncak, pasta ve tren isterim ben!" diyordu.
Ayrıca kadife ve ipekli kumaş; bir de vinç;
Paten, ciklet, topaç, altın top; sormayın, ah ne sevinç!
Oyuncak bebek, kitaplar ve daha bir sürü şeyler,
Her istek hemen yerine geliveriyor, daha neler neler...

Sen de böyle bir şey isterdin, değil mi, söylesene?
Bir yıl işte hep böyle gelip geçti desene.
Bu büyü hiç bozulmadan geçti bir sene.
Çocuklar endişelenmeye başladılar,
Her şeyi isterken birbirlerini haşladılar.
Artık kimse sevinmiyordu, hepsinin gözleri doluyordu,
Her geçen gün istekleri daha da azalır oldu.
Her istediğine kavuşmak o kadar katlanılmaz ki!
Artık birisi bir şey istemese bile,
Sevindiğini getiremiyordu dile.
Çocuklar üzgün üzgün bakışıp durdular,
Oyuncakları olsa da hep mutsuzdular.
İnanmıyorsun, değil mi?

İz peşinde koşan avcıları her tarafa saldılar,
Ama Saçıözel'i, Yedisilindir'i ve Banabildir'i bulamadılar.
Oysa onlara diyeceklerdi şöyle:
"Şu sizin mutluluk dediğiniz şeyleri geri alın!
Sebebini de sormayın sakın!
Mutluluğumuz uçtu gitti böyle böyle."
İz peşinde koşanlar tek tek geri döndü, görevleri de bitti.
O üç kişiyi hiçbir yerde bulamadılar.
"Tanrım bizi affet!" diye birlikte yakındılar:
"Şimdi anlıyoruz ki o üç kişi kötüymüş meğer!"
Sen de öyle mi düşünüyorsun?

Hepsi için için çaresizliğe düşüverdi,
İçlerinden biriyse birden şöyle deyiverdi:
"Mademki her isteğimiz yerine gelecek diyoruz,
O zaman bu uygulama kalksın istiyoruz!"
Önerisi o andan itibaren kabul gördü,
Yaşamları yine heyecan ve coşkuyla sürdü.
Çocuklar yine sevinçliydi, yıllar önceki gibiydi,
Hatta hepsi bu kez biraz daha akıllı ve bilinçliydi.

Yalnız bir şeyi bilmek istiyorum ben:
O acayip üç kişi iyi miydi, kötü niyetli mi?
Buna ne dersin sen?

Norbert Kalıngerdan ya da Çıplak Gergedan

Bir zamanlar Norbert Kalıngerdan adında bir gergedan vardı. Afrika'nın geniş bozkırlarından birinde, bir bataklıkta yaşardı. Ne var ki çok şüpheciydi. Bilirsiniz, gergedanlar genellikle şüpheci olurlar. Ama Norbert'in şüpheciliği aşırıdan da fazlaydı.

Kendisi hep şöyle derdi: "Karşına çıkan herkesi düşmanmış gibi görmelisin. Böylece hoş olmayan sürprizlerden kaçınmış olursun. Bu dünyada tek güvendiğim kişi, yine benim! İşte benim felsefem bu!"

Böyle bir felsefesi olduğu için de gururlanırdı çünkü bu konuda bile başkalarının dediklerine güvenmek istemezdi.

Norbert Kalıngerdan'ın zekâ seviyesinin pek yüksek olduğu söylenemezdi. Buna karşın, fiziksel olarak kimse onunla aşık atamazdı. Vücudunun önü ve arkası, üstü ve altı, sağı ve solu, kısaca her yeri zırhla kaplıydı. Silah olarak kullandığı, hemcinsleri gibi tek değil, çift boynuzu vardı: En önde bir

büyük, arkasında da yedek olarak küçük! Her ikisi de pala gibi kıvrık ve sivri uçluydu.

Norbert Kalıngerdan, "Kendini en kötü ihtimallere hazırlamalısın!" derdi.

Bozkırın ortasında şöyle sallana sallana bir gezintiye çıktı mı, herkes yolundan çekilirdi. Küçük hayvanlar ondan korkardı, büyüklerse onunla hiç karşılaşmamayı yeğlerlerdi. Filler bile yol değiştirirdi. Çünkü Norbert öylesine aksiydi ki incir çekirdeğini doldurmayan nedenlerle hemen kavga çıkarırdı. Bu davranışları günden güne tatsızlaştı.

Diğer hayvanlar su içmek için göle yaklaştıklarında ölümü göze almışlar demekti. Hayvan yavrularının orada yıkanmaları ve oynamaları yasaklanmıştı. Kuşlar bile ötemez olmuştu. Çünkü onları duyan Norbert Kalıngerdan bastığı yeri titrete titrete koşuyor, önüne ne çıkarsa ezip geçiyor ve kendisine saldırıldığını iddia ediyordu.

Bu böyle sürüp gidemezdi elbette, bu konuda tüm hayvanlar hemfikirdiler. Bu nedenle bir toplantı yapmaya karar verdiler. Gergedana karşı ne yapmaları gerektiğini tartışacaklardı. Bu toplantıya herkesin katılabilmesi amacıyla önce aralarında hır çıkarmamak konusunda karar aldılar. Birbirleriyle geçinemeyen hayvanlar, barış ortamını bozmayacaklarına dair söz verdiler.

Kararlaştırılan günün akşamında, Norbert Kalıngerdan tarafından rahatsız edilmeden serbestçe konuşabilecekleri kilometrelerce uzakta bir vadide toplandılar.

Başkanlık divanını yönetecek olan aslan Richard Tokses bir kayanın üstüne çıktı. Her köşeden gelen böğürtüleri, mızmızlanmaları, kuş cıvıltılarını ve maymun şamatalarını kesmek amacıyla, "Susuuun!" diye kükredi.

Etrafı bir sessizlik kapladı.

"Uzun lafın kısası..." diye söze başladı aslan çünkü uzun konuşmalardan nefret ederdi. "Burada neden toplandığımızı hepiniz biliyorsunuz. Öneride bulunmak isteyen var mı?"

"Var!" diye homurdandı yaban domuzu Berthold Kıllıgil.

"Söyle bakalım!" diye kükredi Richard Tokses.

"Çözüm çok basit," diye açıkladı yaban domuzu. "Birlik olalım ve doğru Norbert Kalıngerdan'ın kapısına dayanalım. Göz açıp kapayıncaya kadar onu alaşağı ve dümdüz edelim, sonra da mezara gömelim. Böylece barış sağlanmış olur."

"Kusura bakmayın beyefendi," dedi yaşlı bir hanım fil. "Kusura bakmayın ama bu alçakça bir plan. Tek kişiye karşı hepimiz!" Aida Nazikhortum (filin adı buydu) kocaman kulaklarıyla yelpazelendi. "Hayvanlar âleminin şerefi ve onuru adına Bay Kıllıgil'in bu önerisini protesto ediyorum. Gelenek ve göreneklerimiz açısından çok çirkin ve kötü bir şey bu!"

"Höööö!" diye bağırdı yaban domuzu. Kızmıştı. "Norbert Kalıngerdan alçağın biridir. Bu yüzden ona karşı alçakça davranmak gerekir."

"O kadar da alçalmak istemem doğrusu," diye karşı çıktı Aida Nazikhortum gururla. "Size gelince, Bay Kıllıgil, sizde asaletin zerresi bile yok! Öte yandan Norbert Kalıngerdan'ın, sizin deyiminizle dümdüz edilmeyi bekleyeceğini hiç sanmam. Elbette kendini savunacak ve burada bulunan saygıdeğer birkaç kişiye ya boynuz geçirecek ya da onları ayaklarının altında ezecektir."

"Olsun..." diye homurdandı Berthold Kıllıgil. "Kurban vermeyi göze almalıyız."

"Kim kurban olmak istiyorsa iki adım öne çıksın bakalım!" dedi Aida Nazikhortum.

Kimse öne çıkmadı. Berthold Kıllıgil bile.

Fil Hanım anlamlı bir şekilde başını eğdi ve "Gördünüz mü?" demekle yetindi.

"Berhold Kıllıgil'in önerisi reddedildi," diye kükredi aslan. "Sıradaki lütfen!"

Bunun üzerine ihtiyar leylek öne çıktı. Çok düşünmekten olacak, kafasındaki tüyler dökülmüştü. Adı Profesör Eusebius Batakdelen'di.

Leylek önce sağa ve sola, sonra da yere doğru boynunu eğdi ve söze başladı:

"Saygıdeğer konuklar, sevgili meslekdaşlarım! Öhöm! Bana kalırsa, yüzleşmek zorunda kaldığımız bu sorunu ancak patomelansanik yoldan çözebiliriz. Öhöm! Debrofil skleptotomiden kaynaklanan katalistik asifoplazi üzerine dünyaca ünlü kitabımda da belirttiğim gibi..."

Toplananlar arasında iç çekmeler ve mızmızlanmalar başladı çünkü herkes Profesör Batakdelen'in ne kadar uzun ve anla-

şılmaz cümleler kurduğunu biliyordu. Boğuk sesle konuşması çekilir gibi değildi. Hele bilimsel deyimleri kullanması...

"Özetleyecek olursak..." diye, uzun bir aradan sonra konuşmasını sürdürdü, "Norbert Kalıngerdan'da, korefatomalistik emfizisten kaynaklanan spesifik ürebolan psimülasyon söz konusu; kesinlikle semantik komünikasyon ile simboturmileşmiş ya da ekstraspinatize edilmiş şekli."

Konuşması bittikten sonra, başını önüne eğip alkış beklemişti ama kimseden bir ses çıkmadı.

"Çok ilginç sayın profesör," dedi Richard Tokses ve patilerinden birini ağzına götürerek esnediğini gizlemeye çalıştı. "Çok ilginç, ama ne yapmamız gerektiğini daha basit sözcüklerle anlatır mısınız?"

"Peki... Öhöm! Bu, elbette zor bir iş!" diye gagasıyla yere vurdu, bir ayağıyla da kel kafasını kaşıdı. "Demek istediğim şu ki... Öhöm! Yani halk diliyle söyleyecek olursak... Öhöm! Biri gidip gergedanla, onu gücendirmeden konuşsun ve yapmış olduğu kötülükten sonunda kendisinin zararlı çıkacağını anlatsın!"

"Şunu bir daha anlatsanıza!" diye bağırdı sırtlan Greta Zalimoğlu ve güldü.

Profesör azarlarcasına konuştu. "Ben ömrümü araştırmalarıma vakfetmiş biriyim. Ama pratikteki uygulamaları hep başkalarına bırakmışımdır."

Bu öneri de reddedildi. Profesör Eusebius Batakdelen kanatlarını kıstı. Gururu incinmişti. İnce bacakları üzerinde azametle yürüyerek eski yerini aldı.

Derken bir sincap söz istedi. Tüm eşi dostu ve akrabası etrafını çevirmişti. Adı Herkül Yüksekzıplayan'dı.

"Bir tuzak kazsak nasıl olur?" diye cırtlak sesiyle bağırdı. "Gergedan tuzağın içine düşünce, aklı başına gelinceye dek onu orada bırakırız."

"Hımm..." dedi aslan. "Peki tuzağı nereye kazacaksınız?"

Yüksekzıplayan hevesli hevesli avucuna tükürdü ve cıvıldadı: "Elbette en çok dolaştığı bir yere. Zaten o, hep alıştığı yerde dolaşır."

"Peki, gergedanın içine düşeceği bu çukurun kazılması ne kadar sürer?" diye sordu Aslan Tokses.

Yüksekzıplayan kafadan bir hesap yaptı ve "En azından on gün ister," dedi.

Sırtlan Greta Zalimoğlu yine pis pis sırıttı ve bağırdı:

"Siz çukur kazarken Norbert orada sakin sakin durup sizi seyredecek, öyle mi? Vallahi, hepinizi boynuzlar! Kazacağınız tuzağa düşmez o! O kadar da aptal değil yani!"

Richard Tokses kızgınlığını belli etmemek için gülümsedi. Pençesiyle öyle bir işaret yaptı ki Yüksekzıplayan gık bile demeden yerine oturmak zorunda kaldı.

Diğer hayvanlardan da bir düzine kadar öneri geldiyse de yapılan incelemeler sonunda hiçbirinin uygulanamayacağı açıklandı. Toplananların sesleri çıkmaz oldu, çaresiz kalmışlardı.

Derken ceylan Dolores Hepkorkak söz istedi. Islak gözleriyle bir ona bir buna baktıktan sonra kısık bir sesle, "Demek ki geriye tek bir yol kalıyor," dedi. "Pılımızı pırtımızı toplayalım, Norbert Kalıngerdan'ın bizi bulamayacağı bir bölgeye yerleşelim."

"Kaçmak mı?" diye kükredi Richard Tokses ve Dolores'e öyle bir baktı ki zavallı ceylancık neredeyse düşüp bayılacaktı. "Aklınızdan bile geçirmeyin bunu!"

Sözünü henüz bitirmişti ki önce uzaktan, sonra hızla yaklaşan acayip bir gürültü duyuldu. Hızlı hızlı burnundan soluyan, bir yandan homurdanıp öte yandan hırıldayan, tepine tepine koşarken her şeyi un ufak edip geçen, önüne geleni ezen, ağaçları çatur çutur kırarak çıkagelen gergedan, depremi andıran bir gürültüyle topluluğun üzerine yürüdü. Norbert Kalıngerdan'ın sesi her tarafta çınladı: "Sizi gidi sinsiler! Şimdi kıstırdım sizi! Ne yani, beni aptal yerine mi koydunuz? Arkamdan ne dolaplar çevirdiğinizi bilmiyorum mu sandınız? Bana meydan okumak ne demekmiş göstereceğim şimdi size! Hepinizi silip süpüreceğim. Anladınız mı?"

Neyse ki Norbert bu söylediklerini yerine getiremedi çünkü vadiye yaklaştığında ortalıkta tek bir hayvan kalmamıştı. Aslan ile fil bile toz olmuşlardı. Gergedan, hıncını karşısına çıkan palmiyeden çıkardı. Ağacın gövdesini kibrit çöpü kadar ufak parçalar haline getirerek! Ay ışığında ağır ağır, sallana sallana evine dönerken canı çok sıkkındı. Durmadan etrafına bakınıyor ve "Hele bir kez daha karşıma çıkın, gösteririm size! Artık sabrım tükendi! Elime kimi geçirirsem canını çıkaracağım. Kulaklarınızı iyice açın, korkaklar! Beni duydunuz mu?" diye bağırıyordu. Bu sözleri işiten tüm hayvanlar derinden etkilenmişti. Artık kimse, gergedanın bu tehditlerini yerine getireceğinden şüphe duymuyordu.

Hakkında söylenecek çok şey vardı belki, ancak kesin olan şuydu ki Norbert verdiği sözü mutlaka yerine getirirdi.

Hayvanlardan çoğu, özellikle kafa tutamayanlar ya da uysal tabiatlı olanlar Ceylan Dolores'e hak verdiler ve daha o gece, pıllarını pırtılarını toplayıp kendilerine Norbert Kalıngerdan'dan uzak bir bölge aramaya çıktılar. Bu göç çabuk duyuldu ve başka hayvanlar da buna katıldı. Geride kalanlar daha çok korkmaya başladı. Sonunda Richard Tokses de bu öfkeli gergedanla tek başına çarpışamayacağını anlayınca, bir gece eşini ve üç çocuğunu yanına alarak yola koyuldu.

Artık ortalıkta tek bir hayvan kalmamıştı. Norbert Kalıngerdan'ın dışında...

Ama biri daha vardı.

Bu "biri", her daim göz ardı edilmeye ve unutulmaya alışkın bir hayvandı. Öncelikle çok ufaktı ve öyle bir mesleğe sahipti ki yaptığı iş yararlıysa da pis bir işti. Bu nedenle onu toplantıya bile çağırmamışlardı.

Küçük bir kene kuşuydu bu! Adı Karl Mandalayak'tı. Kıpkırmızı gagasını pervasızca kullanırdı. Yaşamını mandaların, fillerin ve suaygırlarının sırtında dolaşan sinek ve böcekleri yemekle sürdürürdü.

Yani Karl Mandalayak kaçıp gitmemişti. Norbert Kalıngerdan'dan korkmuyordu çünkü kendisi o kadar küçük ve o kadar hareketliydi ki gergedanın ona bir şey yapabilmesi olanaksızdı. Tüm müşterilerinin kaçmasına neden olduğu için Norbert'e çok kızmıştı, bu yüzden onun hakkından gelebilmek için bir planı hazırladı.

Norbert'e doğru uçtu ve burnuna, daha doğrusu boynuzuna konuverdi. Bir yandan gagasını bilerken öte yandan cıvıldadı: "Eee, muzaffer kumandan kendini nasıl hissediyor bakalım?"

Norbert ona pis pis baktı ve homurdandı: "Çekil git şuradan! Bana saygı göstermen gerek! Haydi toz ol buradan! Derhal!"

"Ağır ol bakalım!" dedi Karl. "Şimdi ormanın tek hâkimi sensin Norbert Efendi! Gerçekten de büyük bir zafer kazandın. Ama bir eksiğin var, biliyor musun?"

"Hayır! Neymiş o?"

"Savaş galibi her kumandanın sahip olduğu bir şey: bir heykel."

"Anlamadım?"

"Zafer kazanmış bir kumandan veya kral, eğer bir heykeli yoksa ne kumandan sayılır ne de kral. Bu yüzden, dünyanın neresinde olursa olsun senin gibi önemli kişiler hep kendi heykellerini diktirirler. Bunu sen de yapmalısın!"

Norbert, yoğun bir düşünceye daldığı zamanlarda yaptığı gibi bakışlarını yere indirdi. Mandalayak kesinlikle haklıydı. Norbert Kalıngerdan, zafer kazanmış bir başkumandan ve aynı

zamanda ormanların hâkimi olarak elbette önemli biriydi. Neden bir heykeli olmasındı?

"Böyle bir şeyi nereden buluruz?" diye sordu.

Karl Mandalayak mırıldandı: "Senin durumunda biri için bu iş kolay olmayacak. Sana heykel yapacak kimse kalmadı ki! Onun için bunu kendin yapmalısın!"

"Ama nasıl?" diye sordu Norbert. Bilmek istiyordu.

"Öncelikle bu heykel sana benzemeli. Yani heykele bakan biri, onun kim olduğunu anlayabilmeli. Ahşap ya da taş yontabilir misin?"

"Hayır, yontamam!"

"Yazık! O zaman heykelin olmayacak demektir."

"Ama ben bir heykelim olsun istiyorum," diye homurdandı Norbert. Oldukça kızmıştı. "Kafanı çalıştır bakalım. Bir şeyler bul!"

Karl uzun uzun düşünür gibi yaptı, kanatlarını geride çırparak Norbert'in başı üzerinde bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Sonunda, "Bir çaresi var!" dedi. "Ama korkarım bu senin için biraz zor olacak."

"Hiçbir şey benim için zor değildir!" diyen Norbert burnundan soludu. Sabrı tükenmişti.

"Haydi söyle bakalım, neymiş o çare."

"Sen kendi kendinin heykeli olacaksın!"

"Yaa..." diye homurdandı Norbert ve yine bakışlarını yere indirdi. Karl'ın bu önerisine aklı yatıncaya dek düşündü, sonunda bu fikir hoşuna gitti. Keyfi yerine gelmişti. "Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

"Heykelin kaidesini oluşturacak bir kayalığa çıkacaksın. Öyle bir yerde olsun ki herkes seni uzaktan görebilsin. Orada bronzdan yapılmış bir heykel gibi hiç kıpırdamadan duracaksın. Anladın mı?"

"Elbette," diye homurdandı Norbert ve harekete geçti. Az ötede bir kayalık vardı. Norbert en tepeye kadar tırmandıktan sonra poz verdi.

Karl ona her bir yanından ve uzaktan baktı durdu. "Sol arka bacağını azıcık daha kaldır!" diye bağırdı. "Hah, şimdi iyi! Başını da biraz dik tut! Yüzünde gururlu bir ifade, gözlerinde de zafer pırıltıları olsun. Şimdi ta ileriye bak!"

"Ama ben miyobum," diye hırıldadı Norbert.

"O zaman geleceğe bakıyormuş gibi yap! Zaten bir heykelin görmesi değil, görüyormuş gibi görünmesi önemli. Tamam! Şimdi oldu! Çok görkemlisin! Dur! Artık sakın kıpırdama!"

Mandalayak, Norbert'e doğru uçtu ve tekrar boynuzuna kondu. "Şimdi bir kralın sahip olması gereken her şeye sen de sahipsin," dedi. "Artık gerçek bir heykelin var, hem de bayağı güzel. Herkes seni kıskanacak. Gelen geçen hayranlıkla sana bakacak, adını anarken bile dehşete düşecekler, Norbert Kalıngerdan! Yeter ki düşmeyesin! Ya da heykelin düşmesin! İkisi de aynı kapıya çıkıyor gerçi!"

Artık kımıldamaması gereken gergedan, Karl Mandalayak'a gözlerini devirerek şaşı şaşı baktı ve dudaklarını oynatmadan mırıldandı. "Bu da ne demek oluyor?"

Karl neşeli neşeli cıvıldadı. "Yani krallar bazen ihtilal sonucu devrilebilirler. Bir kral devrilirse, onun heykelini de aynı zamanda deviririer. Ama tahtını kaybetmemiş bir kralın heykelini devireni ya hapse tıkarlar ya da asarlar. Tabii zamanında kaçmazsa."

"Dur bir dakika!" dedi Norbert. "Ne dedin?"

Karl önemsemez bir tavırla, "Ah, sen bu işe kafanı yorma!" dedi. "Seni kim devirecek ki? Seni ya da heykelini... Aslında, dediğim gibi, ikisi de bir kapıya çıkıyor aslında! Sen kendi kendini devirirsen o başka tabii."

"O niyeymiş?" diye sordu Norbert. Kafası karışmıştı. "Neden kendi kendimi devireyim ki?"

"Örneğin sen şimdi oradan aşağı indin mi, kendi heykelini devirmiş olursun. Kral olsan da olmasan da. Kral olarak düşersen, asılman gerekir çünkü ihtilalin kuralı budur. Ama eğer sadece heykelin düşerse, senin yine de tahttan devrilmen gerekir çünkü heykelin devrilmişken sen hâlâ kral olamazsın. Kendi kendini tutuklatmadan kaçabilirsen o başka tabii. Çok basit, değil mi?"

"Lanet olsun!" diye mırıldandı Norbert. "Bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim."

"Tabii ya, bu yüzden önemli kişilerin heykeli dikilir. Ama tüm bunları düşünmen için yeterince zamanın var nasılsa. Haydi, hoşça kal! Ben şimdi kendime, mesleğimi başarıyla sürdürebileceğim başka bir ülke aramalıyım."

Böyle diyen kene kuşu uçup gitti. Cıvıldayışı, şakrak kahkahaları anımsatıyordu.

Norbert Kalıngerdan, kendi heykeli olarak, durduğu yerde dikilip kalmıştı. Kıpırdamaya cesaret edemiyordu.

Akşam oldu, sular karardı,

Ay ışığı her yanı sardı.

Derken göründü sabahın ilk ışıkları,

Sonra öğlen oldu, gün de yarılandı.

Norbert hâlâ, bronzdan dökülmüş bir heykel gibi, olduğu yerde dikilip duruyordu. Her ne kadar miyop olsa da geleceğe umut ve güvenle bakıyordu. Sonunda bir heykeli olduğu için mutluydu.

Günlerini ve gecelerini, öylece dimdik durarak geçirdi. Uykusu geldiğinde, arada bir kestirdiği de oluyordu.

Kendini bir kerecik olsun seyretmek için neler vermezdi ki... Ortalıkta ona hayran olacak başka biri yokken tabii ki... Gerçekten de çok görkemliydi Norbert.

Derken karnı acıkmaya başladı. Midesi kazınır gibi oluyordu.

"Hemen aşağı inip birazcık bir şeyler atıştırsam ne olur ki?" diye düşündü. "Kimse görmez nasılsa!"

Aynı anda dehşete düşmekten kendini alamadı. Yani kendi heykelini devirmesi, kralı devirmesi demek olacaktı. Yoksa öyle değil miydi? Düşüncelere daldı.

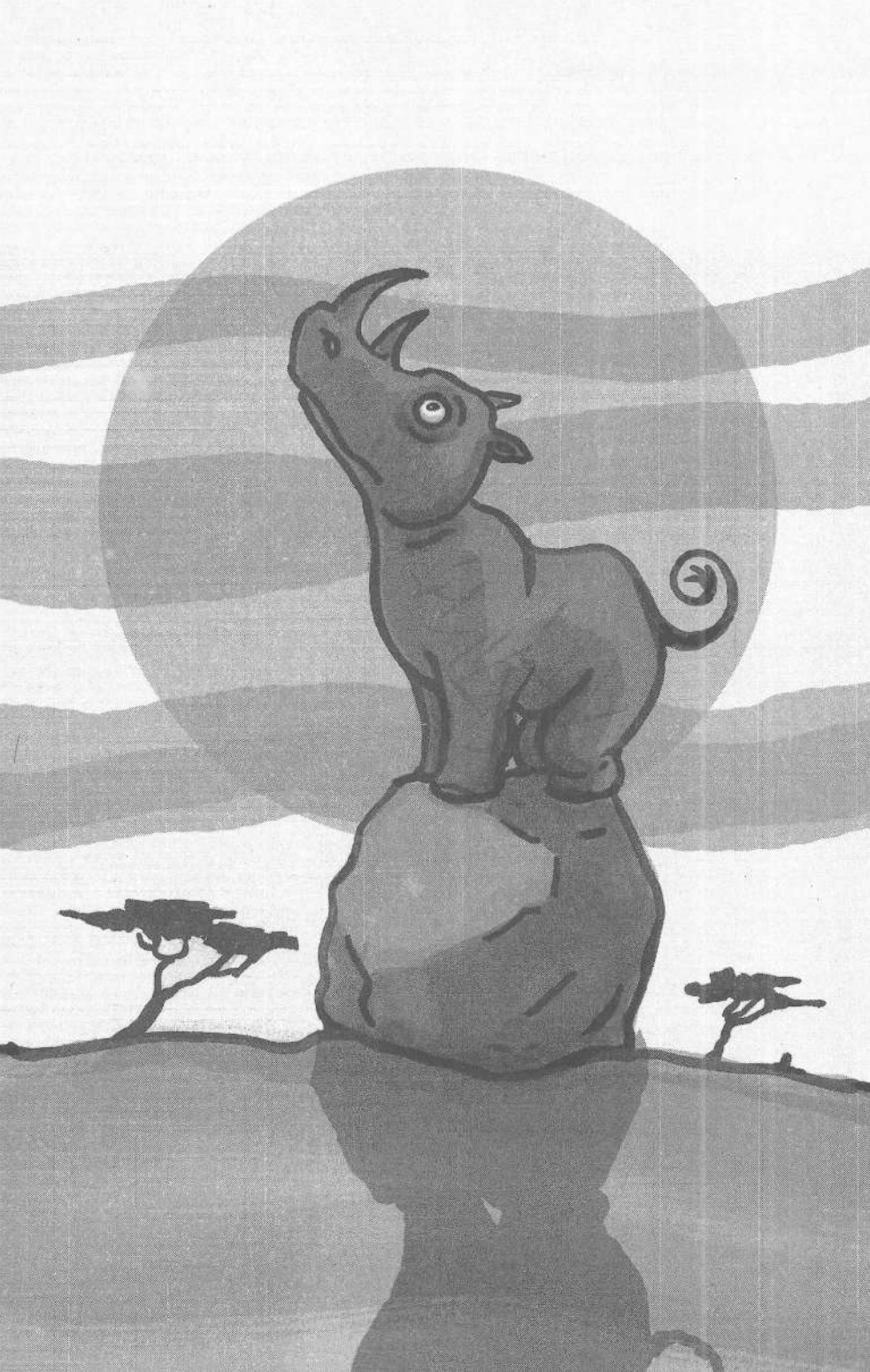
Akşam oldu, sular karardı,

ay ışığı her yanı sardı.

Derken göründü sabahın ilk ışıkları,

Sonra öğlen oldu, gün de yarılandı.

Norbert orada öylece durmuş, düşüncelerine bir düzen vermekteydi. Eğer aşağıya inerse, bir şekilde kendini devirmiş olacaktı. Kendini değil de heykeli devirirse, bu kez kendini hapse attırması ya da astırması gerekecekti. Krala çaktırmadan kaçmayı başarırsa o başka. Ama bu da olamazdı. Kral olarak kendini devirirse, bu kez ihtilalci durumuna düşeceğinden kendini hapse attırması ya da astırması gerekecekti. Ama kendisi fark etmeden kaçabilir miydi ki? Bu da imkânsızdı. Öyleyse, hiç

kıpırdamadan olduğu yerde kalması gerekiyordu. Aksi takdirde öyle veya böyle başı derde girecekti.

Bu karara varması iştahını kaçırmamıştı. Norbert Kalıngerdan gittikçe kuşkulanmaya başladı. Kendinden bile kuşkulanıyordu. Sonunda en tehlikeli düşmanı kendisi mi olacaktı? Nasıl olmuştu da bunu şimdiye kadar fark etmemişti? Kendini sıkı bir gözetim altına almaya karar verdi. Bir dakika bile kendisini gözden kaçırmayacaktı. Uykusunda bile! Kendi kendinin hakkından gelecekti işte!

Norbert Kalıngerdan hakkında pek çok şey söylenebilirdi ama kesin olan şuydu ki aklına koyduğu bir şeyi kesinlikle yapardı.

Bir yandan kendini gözetim altına alırken, öte yandan zayıflamaya başladı. Zırhlı derisi günden güne eriyordu. En sonunda bir deri bir kemik kalmıştı Norbert.

Bir gece Norbert artık öylesine zayıf düşmüş ve öylesine ufalmıştı ki ayakta bile duramaz olmuştu. Gece zifirî karanlıktı, havada simsiyah bulutlar toplanmıştı, neredeyse gök gürleyecekti. Nitekim daha fazla dayanamadı ve yere düştü. Bir de ne görseniz beğenirsiniz? Zırhı yukarıda kalmıştı!

Norbert ya da Norbert'ten geri kalan kısım, zırhın içinden sıyrılarak kayalıktan aşağıya düşmüştü. Bu düşüş Norbert'in canını çok yaktı elbette çünkü derisi artık zırhı kalmadığı için bir domuzunki gibi çıplak ve yumuşaktı. Yine de, bu başına gelenden ötürü memnundu. Eh, ne de olsa heykeli düşüp devrilmemişti, bu yüzden de artık rahat rahat karnını doyurabilirdi.

"Tüh!" diye söylendi kendi kendine. "Hava çok karanlık. Yoksa yukarıda nasıl duruyorum diye görmek isterdim."

İşte tam o sırada bir şimşek çaktı ve bir an için bozkırı güneş ışığına boğdu sanki. Norbert bakışlarını kayaya çevirdi ve orada, ömründe görmediği bir şey gördü çünkü Afrika bozkırlarında ayna diye bir şey bulamazdınız. Can düşmanı karşısında duruyordu.

"İmdat!" diye acı acı feryat etti. Korkudan açlığını ve yorgunluğunu unutuverdi ve başladı koşmaya... Ayakları artık kendisini taşıyamayıncaya kadar, bozkır demeden, çöl demeden, orman demeden çırılçıplak koştu durdu. Diğer hayvanlar gibi kendinden kaçıp saklanabileceği bir ülke buluncaya dek koşmasını sürdürdü.

Sonunda ona ne mi oldu? Kimse bilmiyor. Belki hâlâ koşuyordur, belki de aradığı ülkeyi bulmuştur. Ya da yeni bir hayata başlamıştır... Ama üzerindeki zırhı olmadan...

Çıplak bir gergedanla karşılaşırsanız sorun bakalım, o bizim gergedan mı?

Şunu da söylemek gerekir ki bütün hayvanlar geri döndü. Herkes heykelin içinin boş olduğunu duymuştu.

Ama bundan sonraki kuşaklara ibret olsun diye heykeli yıkmayıp olduğu gibi bıraktılar.

Boş Ver

Geçenlerde işten yorgun dönmüştüm, karnım da oldukça açtı. Akşam yemeğini bir lokantada yemek istedim. İri bir sosisin yanı sıra tavada kızartılmış patates ve koca bir bardak içecek ısmarladım.

Yemek yerken, dünyada neler olup bittiğini bilmek istedim. Kalktım, hızla sokağın karşısına geçip bir gazete satın aldım ve masama döndüm.

Bir de ne göreyim? Yerimde başka biri oturuyordu. Aslında bir çocuktu bu.

Yabancılara nazik davranılması gerektiğini düşünürüm. Çocuk bile olsa.

"Herhalde bu çocuk, bu yerin bana ait olduğunu bilmiyor," diye geçirdim içimden. İçinde bir kötülük olduğunu sanmıyordum. Yanına yanaşıp parmaklarımla hafifçe omzuna dokundum ve olabildiğince nazikçe, "Affedersiniz, genç dostum," dedim. Yedi ya da sekiz yaşlarında olmalıydı ama yaşına göre çok

iriydi. Bu nedenle kendisine "siz" diye hitap etmiştim. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama farkında olmadan benim yerime oturmuşsunuz."

Koca oğlan şaşkınlıkla bana baktı ve "Boş ver," dedi.

Açıkçası bu cevap beni oldukça şaşırtmıştı. Aslında pek haksız da sayılmazdı. Yani boş verip başka bir masaya oturabilirdim. Ancak bir iskemle çekerek aynı masaya oturdum

ve, "Umarım yanınıza oturarak sizi rahatsız etmiyorum?" diye sordum.

Oğlan yine, "Boş ver," diyerek lütufta bulunurcasına başını eğdi ve masanın üzerindeki gazetemi alıp okumaya başladı.

"Eh," dedim kendi kendime, "gazetemi henüz okumamış olduğumu nereden bilecek ki?" Oysa o sırada okumak için can atıyordum.

Aslında ben de yazarım ve başkalarının okuma hevesini asla kırmak istemem. Hele bunun gibi kocaman bir oğlanın. Ama onu bir okur olarak göremeyeceğiniz kadar küçüktü, daha doğrusu çok gençti. Bir yandan iri parmaklarıyla satırları takip ederken gazeteyi öylesine buruşturup kırıştırıyordu ki, acaba geriye okunacak bir şey kaldı mı, diye düşünmekten kendimi alamadım. Öte yandan oğlanın darılmasını istemiyordum. Bu yüzden dostça davrandım. "Üzgünüm arkadaşım ama gazetemi henüz okumuş değilim. Ben okuduktan sonra sizin olabilir."

"Boş ver," diye mırıldandı koca oğlan ve istifini bozmadan işine devam etti.

Davranışını kötüye yormuş olsaydım herhalde bir şeyler söylerdim. Ama yapmadım. Zaten tam o sırada garson yemeğimi ve içeceğimi getirmişti. Ben daha peçetemi elime aldığımda koca oğlan akşam yemeğimi yemeye başlamıştı bile. Benden daha aç olmalıydı ki bir anda sosis ve patatesleri midesine indiriverdi.

"Aslında bu yemeği kendim için sipariş etmiştim," dedim.

"Boş ver," diyerek beni avutmaya çalışan oğlan, son sosis parçasını da ağzına attı.

Bir çocuğun ağzından lokmasını almak için insanın vahşi olması gerekir, öyle değil mi? Yemeğin hoşuna gitmiş olmasını seyretmek bile bana keyif veriyordu... Ayrıca bu arada gazeteme göz atmak fırsatını da bulmuştum. Bir yandan okumaya çalışırken öte yandan elimi içeceğime attım... Bir de ne göreyim? Genç dostum bardağı dudaklarına dayamış, hiç ara vermeden hepsini lıkır lıkır içivermişti. Onun bu yeteneğini şaşkınlıkla izlerken, kendim için değil, onun sağlığı için oğlanı azarlamaya hakkım olduğunu düşündüm. O yaşta bir çocuğun bu içeceği böylesine büyük yudumlarla midesine indirmesi olacak iş değildi, hasta olabilirdi. Bu yüzden birazcık sert davranarak, "Korkarım size dokunacak, çocuğum!" dedim.

"Boş ver," dedi dostça ve bir su aygırının midesinden geliyormuşçasına, yüzüme doğru öyle sesli geğirdi ki...

Bu çocuğa ufak bir antipati duyduğumu sanmayın sakın. Zaten bunu da isteyerek yapmamıştı herhalde. Sadece sorun şuydu: Gittikçe acıkıyordum! Yemek yiyen birini seyretmekle insanın karnı doymuyor çünkü!

Aksilik bu ya, ikinci porsiyon yemek ve bir bardak daha içecek sipariş edecek para yoktu yanımda. Sonra evde süt ve ekmek olduğu aklıma geldi. Şimdilik bununla idare edebilirdim. Neyse, hesabı ödedim ve çocuğa dönerek, "Kusura bakmayın ama gitmem gerek," dedim.

Bir an tereddüt ettim. Yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce kalbini kırmışım gibi hissettim. Bir çocuğa böyle davranmak olmazdı tabii!

"Gelecek sefer sizi evime davet etmek isterim. Fakat bugün olmaz çünkü evde size ikram edebileceğim hiçbir şey yok..." diye ekledim hemen.

"Boş ver," dedi oğlan. Sevinmiş gibiydi. Ayağa kalktı ve benimle birlikte dışarı çıktı.

Dışarıda hava çoktan kararmıştı. Tek bir laf etmeden birlikte yürüyorduk. Bir yandan da çocuk için endişeleniyordum. Çaktırmadan kendisine baktım (benden en az bir baş daha uzundu), niyetinin ne olduğunu yüzündeki ifadeden anlamaya çalıştım. Bakışları hâlâ dostçaydı ancak biraz da yorulmuş gibiydi.

Bir süre sonra, "Bakın, genç dostum," dedim. "Bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim, ama en kısa yoldan sizi evinize bıraksam iyi olacak sanırım. Sizin gibi genç bir insanın bu saatte yatakta olması gerekir. Gördüğüm kadarıyla da bir hayli yorgunsunuz. Uykunuz da geldi herhalde."

"Boş ver," dedi oğlan ve esnedi.

Bir çocuğa yardım etmeye karar vermişseniz, bundan caymamalısınız. Umarım benimle hemfikirsinizdir. Oğlanın kötü bir niyeti olamazdı, onun dostça yaklaşımını soğuk bir şekilde reddedersem kalbi kırılabilirdi. Bu sebeple bir şey demedim.

Evim şehir dışındadır. Çiçek bahçeleriyle dolu bir semtte yalnız yaşamaktayım. Daha doğrusu bu eve taşınalı birkaç gün oldu. Ama her şeyi sırasına göre anlatsam daha iyi:

Evin önüne vardığımızda oğlandan kurtulabilmek için yalan söylemeye karar verdim. Yalan söylemenin iyi bir şey olmadığını ben de biliyorum. Ama genç dostuma, onun yaşındaki çocukların gecenin bu saatinde bir yabancının evine gitmesinin doğru olmadığını söyleyecek olsam, ona düşmanca davrandığımı sanacaktı belki de. Yani düş kırıklığına uğrayacaktı. O yüzden şaşırmış gibi yaptım ve "Aman Tanrım!"

dedim. "Evin anahtarlarını yanıma almayı unutmuşum. Şimdi içeri giremeyiz."

"Boş ver," dedi koca oğlan ve birkaç adım geri çekildi.

Rahatlamıştım. Onu eve, anne ve babasına götürmeyi teklif edecektim ki bir de ne göreyim? Birkaç adım geriye çekilmesinin nedeni, meğer hız almakmış. Kapıya doğru koştu ve tüm gücüyle kapıya bir tekme attı. Aynı anda, böyle bir şey yapan bir çocuğun, gücensin veya gücenmesin, azarlanması gerektiğini düşündüm. Ama genç dostumun niyetinin kötü olduğu söylenemezdi doğrusu. Bu nedenle, serzenişte bulunurken kendime hâkim oldum.

"Aslında evimin kapısı henüz yeniydi!"

"Boş ver," dedi koca oğlan beni avuturcasına ve içeri daldı.

Bir an dışarıda kaldım, derin bir nefes alarak alnımdaki soğuk teri sildim. Elbette kabahat bendeydi çünkü çocukları hiç göz önünden ayırmamak gerekir. Hele yabancı bir evdeyse ve elektrik düğmesinin nerede olduğunu bilmiyorsa. Her neyse, birden evin içinde bir patlama, bir şangırtı ve bir de feryattır koptu. Tüylerim diken diken oldu.

Hemen içeri koştum ve ışıkları yaktım. Koca oğlan, devrilmiş akvaryumdan öteye beriye saçılan cam parçacıklarının üstüne düşmüştü. Üstü başı sırılsıklamdı, akvaryum bitkileri yüzüne gözüne dolanmıştı, ufacık balıklar oradan oraya zıplayıp duruyordu.

"Aman Tanrım!" diye haykırdım. Dehşete kapılmıştım çünkü oğlan ağlamaklı olmuştu. "Canın yanmadı ya?"

O kadar heyecanlanmıştım ki, ona "siz" diye hitap etmeyi unutuverdim. Ama o buna pek bozulmadı. Gözyaşlarına hâkim oldu ve gülümseyerek, "Boş ver," dedi.

Ondan sonraki anılarım karmakarışık çünkü olaylar hep peşpeşe gelişti. Bir kova su almak için mutfağa koştuğumu hatırlıyorum. En azından balıklarımı kurtarmak istiyordum. Bir kova suyla odaya daldığımda bir de ne göreyim? Koca oğlan elbise dolabımı açmış, içinden çekip aldığı giysiler ve gömleklerle döşemeyi siliyordu. Kötü bir niyeti olmadığını hemen anlamıştım tabii. Amacı, sebep olduğu zararı telafi etmek, daha doğrusu bana yardım etmekti kuşkusuz.

Topladığım balıkları bir yandan su dolu kovanın içine atarken, öte yandan elbise ve gömleklerle yerlerin temizlenemeyeceğini çocuğa anlatmaya çalışıyordum.

Ama o, "Boş ver," dedi dostça. Hata yapmışsa bile bunu pek ciddiye almadığını bana göstermek istiyordu.

Balık dolu kovayla mutfağa koştum. Sevgili hayvancıklarımı koyabileceğim bir kap aradım. Çünkü bu kovayı, yerleri temizlemede kullanacaktım. Ben kabı ararken oturma odasından acayip bir gürültü geldi. Ama acı bir feryat falan işitmediğim için işime devam ettim. Çünkü çocukların, kendilerine, "Şunu yapma!", "Bunu yapma!" denmesinden hoşlanmadıklarını gayet iyi bilirim.

Sonunda oturma odasına vardığımda genç misafirim bir duvardan öteki duvara bir ip germişti, ancak o arada çok kıymetli bir aynayı kırmanın yanı sıra iki yağlı boya tabloyu da yere düşürmüştü. Gerdiği ipe ıslak çamaşırlarımı asıyordu. Düşünceli oluşu beni çok etkilemişti. Ancak oğlan

giysilerim çabuk kurusun diye odanın ortasında, halının üzerinde, yazı masamdan aldığı kâğıtlarla büyük bir ateş yakmıştı.

Tabii ki çocuğun niyeti kötü değildi. Yakmak için topladığı kâğıtların en son yazdığım kitabın müsveddeleri olduğunu nereden bilebilirdi ki? Hemen atıldım ve henüz yanmamış sayfaları kurtarmaya çalıştım.

Genç misafirim bunu görünce, beni örnek alarak yanan kâğıtları odanın orasına burasına savurmaya başladı. Bunu oyun zannetmişe benziyordu.

"Dur!" diye haykırdım. "Yapma! Bütün evi tutuşturacaksın!"

"Boş ver," diye cevap verdi koca oğlan.

Her şey bir anda oldu bitti. Neyse ki itfaiyeye telefon edebilmiştim. Çocuğu odadan dışarı çıkardım. Ancak o zevkten dört köşe olmuş, gülüyordu. İçinde bulunduğumuz tehlikenin hâlâ farkında değildi. Sokak kapısına giden yol alevlerle kaplanmıştı. Sonunda, çatıya çıkan merdiveni kullanarak kendimizi dışarı zor attık.

Çevremizi saran yoğun dumanlardan kurtulmaya çalışırken oğlana, "Bana bak!" dedim. "Şimdi aklını başına topla ve yanlış bir iş yapma. Aşağıya atlayacağız!"

"Boş ver!" dedi.

Sonra atlayıverdik. Neyse ki ona bir şey olmadı. Üstüme düştüğü için sert bir yere çarpmamış oldu. Benimse bir bacağım ve bir kolum kırıldı.

En son hatırladığım şeyler itfaiyenin geldiği, sedyeyle ambulansa taşındığım ve cayır cayır yanan evimin önünde

dikilip arkadaşça bana el sallayan koca oğlandı. Hiç kuşkusuz, kötü bir niyeti yoktu onun.

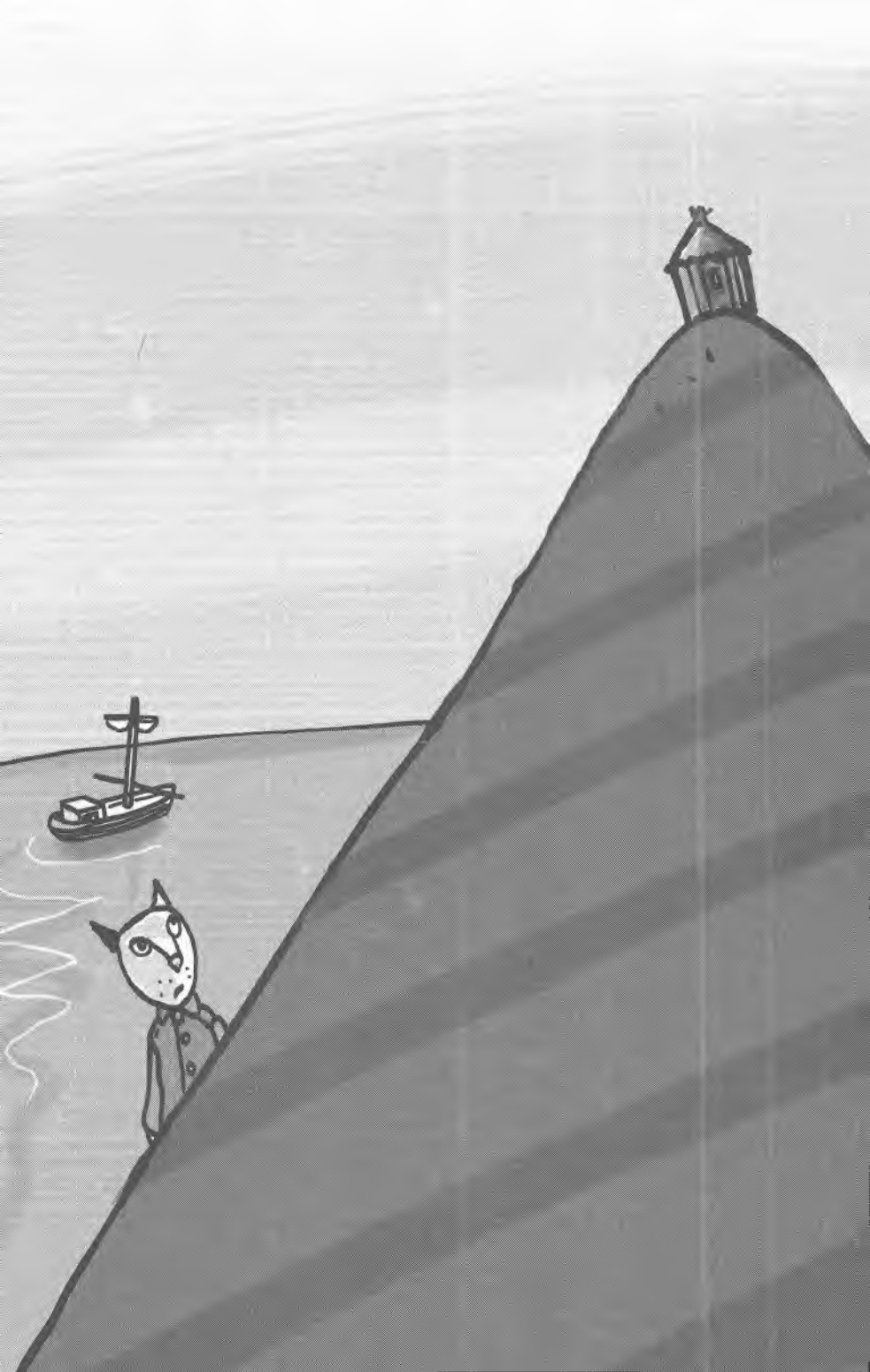
İki haftadır hastanedeyim. Kolumu ve bacağımı alçıya aldılar. Taburcu olmama daha çok var. Kendime yeni bir ev aramam gerekecek. Tabii ki yeni giysiler satın alacağım ve kitabımı da yeni baştan yazacağım. Koca oğlanı o günden sonra bir daha hiç göremedim. Açıkçası hiç görmesem de olur!

Pimpirik ile Sümsük

Dünyaca ünlü Şakalog ve Saçmanom Stanislas Kocaburun, hiç kimsenin ağzından düşmeyen ama nerede olduğunu kimsenin bilmediği Saçmalıklar Ülkesi'ni ararken okyanusun ortasında, haritada bile bulunmayan küçük bir ada keşfetti. Geminin kaptanına demir atmasını emrederek bir sandalla tek başına adaya çıktı.

Ada, masmavi ve sipsivri, kocaman bir şapkayı andırıyordu. Yirmi otuz metre genişliğindeki sahil, şapkanın kenarlığını oluşturuyordu; ortasından da koni şeklinde, çatlak bir kayalık yükseliyordu. Adada hiçbir bitki yoktu: ne bir ağaç ne bir çalılık ne bir çimenlik ne de bir yosun...

Kocaburun bu dağın etrafında dolaşıp yüksekliğini tahmin etmeye çalışırken karşısına iki ayrı yönü gösteren iki levha çıktı. Sağı gösteren levhada "Pimpirik'in Evine Gider", solu gösteren levhada da "Sümsük'ün Evine Gider" yazıyordu.

Kocaburun önce hangi yöne gideceğini kestiremedi, iki isim de ona bir şey ifade etmiyordu. Derken gördüğü bir şey, seçim yapmasında ona yardımcı oldu: Önünde zaten tek bir yol vardı, o da sağa giden yoldu. Sümsük'ün evine giden tarafta tırmanması çok güç bir kayalıktan başka bir şey yoktu.

Kocaburun, Pimpirik'e giden düzgün yolu seçti. Bu yol, kıvrıla kıvrıla ve döne döne dağın tepesine ulaşıyordu. Pimpirik'in evi zirvede olmalıydı.

Kocaburun yolun yarısını tırmandıktan sonra biraz soluklanmak için durup bekledi ve aşağıya baktı. Denize demir atmış gemiyi ve ufak sandalı gördü. İyi ama buraya kadar geldiği yol neredeydi? Yol diye bir şey kalmamıştı, kaybolup gitmişti. Yani bulunduğu yerin gerisinde ne bir sokak ne de bir cadde vardı ama zirveye uzanan kısımda elbette bir yol olmalıydı. Bu keşif, kâşife sanki onu bir tuzağa sürüklüyor gibi geliyordu.

Kocaburun dikkatle, adım adım dağa tırmanmaya devam etti. Arada başını çevirip arkasına bakıyor ama her seferinde geride bıraktığı yol siliniveriyor ve sanki hiç yokmuş izlenimi yaratıyordu. Sonra olduğu yerde kalakaldı ve düşünmeye başladı. Yoluna devam mı etseydi, yoksa geri dönmesi daha mı iyi olurdu? Geri dönmek, bu mavi ve dimdik kayalıklardan aşağıya inmek demekti. Olur da dengesini kaybeder ve düşerse, kolunu ya da bacağını kırması işten bile değildi. Öte yandan, içinde bulunduğu duruma ve kendiliğinden kayboluveren yola bir anlam veremediği için devam etmek istiyordu. Saçmalıklar Ülkesi'nin keşfi, başına daha pek çok şey açacağa benziyordu. Bir yandan da durum pek de tehlikeli görünmüyordu. En azından şimdiye dek başına kötü bir şey gelmemişti.

Cesaretini topladı ve tırmanmaya devam etti. Spiral yol, zirveye yaklaştıkça daralıyordu. Son dönemeci geride bırakınca, kendini oldukça sefil görünümlü daire şeklinde bir kulübenin önünde buldu. Yol, bu kulübenin kapısında son buluyordu.

Kocaburun kulübeye yaklaştı. Kapının üzerindeki tabelada şunlar yazılıydı:

Pimpirik
Hoş ama boşuna geldiniz.
Kapıyı lütfen en az yedi kez çalın!

Kocaburun kapıyı önce yedi kez çaldı, tabelada "en az" yazdığı için sonra üç kez daha çaldı. Ardından kulak kabarttı. Kulübenin içinden bir çıngırak sesi duyuldu. Derken kapı açıldı, karşısında acayip bir karaltı belirdi. Bu, Kocaburun'dan daha büyük olmayan ufak bir adamdı. Kıpkırmızı bir giysisi vardı, kafasına da aynı renkte bir silindir şapka geçirmişti. Kocaman burnunun altından her iki yana yarımşar metre uzanan, Türklerin hançerlerini andıran görkemli bir bıyığı vardı. Kollarında, bacaklarında, şapkasının kenarlığında, kulaklarında, hatta bıyığında gümüş renkli çıngıraklar asılıydı ve her hareketinde çıngır çıngır çalıyordu. Zaten yerinde durduğu da yoktu ki... Adam, zıplıyor, hopluyor, sıçrıyordu. Ama bakışları öyle hüzünlüydü ki tüm bu hareketleri onun yaptığına inanamazdınız.

Kâşifi görür görmez, "Ooo! Galiba ziyaretçimiz var," dedi. "Bunun bana bir yararı olmayacağını bilsem de tanışma şerefine eriştiğim kişinin kim olduğunu bilmek isterim."

"Kocaburun," dedi araştırmacı. "Adım Stanislas Kocaburun. Şakalog ve saçmanom. Önemli bir keşif için burada bulunuyorum."

"Çok yazık!" diye cevap verdi acayip adam. Ardından öyle bir sıçradı ki üzerindeki bütün ziller şıngırdadı. "Benim adım

da Pimpirik. Ama aklınızda tutmaya değmez. O yüzden hiç kafa yormayın bayım."

"Neden yazık?" diye sordu Kocaburun. "İsminizi akılda tutmaya neden değmezmiş ki?"

"Bunu size açıklamamın hiçbir anlamı yok, nasıl olsa aklınızda kalmayacak."

"Oldukça iyi bir belleğe sahip olduğumu söyleyebilirim," diye diretti Kocaburun.

"Hıh! Oldukçaymış!" dedi Pimpirik ve eliyle "unut gitsin" der gibi bir işaret yaptı. "Söz konusu ben olduğum sürece, bunun size hiçbir yararı olmayacak. Çünkü bu, belleğinizle ilgili değil. Benimle ilgili bir şey."

Kocaburun, burada bulunuşunun karşısındaki adamın hoşuna gitmediği izlenimini edinmişti. Bu nedenle nazik olmaya gayret göstererek, "Rahatsız ettiysem özür dilerim, Pimpirik Bey!" dedi. "İsterseniz başka bir sefer geleyim?"

"Yok canım, öyle şey olur mu?" diye karşı çıktı Pimpirik. "Buyurun, içeri girin! Hiçbir yararı olmayacak ama, olsun."

Kocaburun, her yanı yıkık dökük olan kulübede ev sahibinin peşinden yürüdü. Topu topu tek bir odacık vardı. Ve tek tük eşya. Hepsi de çürük tahtalardan yapılmıştı. Çanak çömlek deseniz, teneke kutulardan ya da buna benzer şeylerdendi. Ancak işin ilginç yanı, yemek masasının iki kişilik olmasıydı.

Pimpirik, Kocaburun'a oturmasını söyledi. İçini çeke çeke, masanın üstündeki iki konserve kutusunu ufak bir fıçıdan boşalttığı içecekle doldurdu. "Batan bir gemiden kaldı," dedi. "Çekinmeyin lütfen, için! Zaten fazla dayanmayacak."

"Beni bekliyor muydunuz yoksa?" diye sordu Kocaburun. Ev sahibinin çaresizliği onu duygulandırmıştı.

"Yok canım!" diye sızlandı. "İkinci bardağı kardeşim Sümsük için hazırlamıştım. Ama artık kıymeti yok. Yaşadığımı bile bilmiyor. Beni unuttu. Tıpkı başkalarının da beni çoktan unuttuğu gibi. Benim kaderim böyle beyim." Pimpirik ağlayacak gibi olmuştu.

"Buna çok üzüldüm," diye mırıldanan Kocaburun, içkisinden bir yudum aldı. "Ama bu görünüşünüzle sizi nasıl unutabilirler ki?"

Pimpirik üzülerek başını eğdi. "Yaa, böyle işte! Başkasının dikkatini çekmek ve unutulmamak için elimden geleni yapıyorum. Mesela şu zilli giysiyi hoşuma gittiği için giymiyorum. Aksine, bunu gören belki günün birinde beni yine hatırlar diye umuyorum. Yine de biliyorum ki bunun asla yararı olmayacak. İnsan herhangi bir şeyi unutabilir ama buna kafasını takmaz. Oysa benim durumum bambaşka. Ben, oldum olası unutulmuşumdur. Üstelik her zaman. Siz de benim varlığımı şu an için kabulleniyorsunuz çünkü şu anda beni görüyorsunuz. Ama birbirimizden ayrılır ayrılmaz beni tamamen unutacaksınız. Sanki hiç karşılaşmamışız gibi. Durum böyle olunca, neler hissedeceğini düşünebiliyor musunuz? Şu anda karşınızda zavallı bir adam duruyor!" Pimpirik hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve içkisini bir dikişte bitirdi.

"Peki, bu bir hastalık mı yani?" diye sordu Kocaburun ve bardağını ağzına götürüp yavaş yavaş içerek içkisini bitirdi.

Pimpirik bardağını bir kez daha doldurdu. "İlk başta ben de öyle sandım ve doktora gittim. Henüz gençtim o zamanlar. Kendi kendime, 'Pimpirik, sende bir sorun var!' dedim. 'Sende, başkalarının belleğinde kalmama hastalığı olmalı.' Doktora her şeyi olduğu gibi anlattım. Beni iyice dinledikten sonra bu

işi araştıracağını söyledi." Pimpirik bardağını yine bir dikişte bitirdi.

"Ee, sonra?" diye sordu Kocaburun.

"Sonrası monrası yok!" diye yanıtladı Pimpirik ve gözündeki yaşları sildi. "Çünkü ben yanından ayrılır ayılmaz beni unutmuştu bile. Bu yüzden bu işi araştırması olanaksızdı elbette. Kendisine bir mektup gönderdim. Ama bunun da bir yararı olmadı çünkü Pimpirik adında bir hastası olduğunu anımsayamamıştı..."

"Gerçekten de çetrefilli bir durum," dedi Kocaburun. "Yani şimdi, siz bu odadan çıkıp gitseniz, ben bunca zaman burada yapayalnız olduğumu düşüneceğim, öyle mi?"

"Evet, öyle," diye sızlandı Pimpirik. Gözyaşından sırılsıklam olmuş bıyığının uçlarını burdu. "Sakın beni yanlış anlamayın beyefendi. Bunun için ağlamıyorum. Ben sadece kardeşimi düşünüyorum, şimdiye dek kucaklayıp öpemediğim ve asla öpemeyeceğim kardeşim için ağlıyorum. Bu da benim kaderim!"

"Tabii ya..." dedi Kocaburun. "Aslında siz, kardeşinizi bekliyordunuz ama ben geldim. Peki kardeşiniz sizi şimdiye kadar neden ziyaret etmedi?"

"Hiçbir zaman gelmedi ve hiçbir zaman da gelemez." Pimpirik yine sızlanmaya başladı.

"Belki gelir, hatta belki de geldi bile, ama ne fayda! Feci bir şey bu, çok feci!"

"Kafamın karıştığını görüyorsunuz!" dedi Kocaburun. "Sizi sıkıntıya sokmayacaksa, bana her şeyi daha açık anlatmanızı rica ediyorum."

"Kardeşimin adı Sümsük," diye söze başladı Pimpirik. "Bunu gayet iyi anımsıyorum."

"Doğru," diye atıldı Kocaburun. "Dağın eteğindeki levhada bu isim yazılı."

"Biliyorum," dedi Pimpirik. "Ona ulaşabilmek için tam aksi yönde gitmek gerekiyor. Aslında o da aynı dağın zirvesinde ve bu kulübede oturmakta. Yani... yani..."

Bu kez yüksek sesle, hüngür hüngür ağlamaya başladı. Kendine gelene dek bir bardak içki daha yuvarladı. Kocaburun sabırla bekliyordu.

"Şimdi mesele şu!" diye açıklamasını sürdürdü Pimpirik. "Biz ikiz kardeşiz. İkimizin de görünüşü aynı yani. Ama karakter olarak birbirimizden tamamen farklıyız. Yani birbirimizin tamamen zıddıyız. Demek istiyorum ki bende olanlar onda tam tersi cereyan ediyor..." Duraksadı ve karşısındaki konuğa dik dik baktı. "Söyler misiniz bayım, yoksa onun yanından mı geliyorsunuz?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Pimpirik karamsarlıkla başını eğdi.

"Bu, sizin onun yanında olmadığınızın bir kanıtı. Çünkü onu görmüş olsanız, hatırlardınız. Elinizden başka türlüsü gelmezdi."

"Yani sizdeki bu anımsanmama durumu kardeşiniz için geçerli değil mi, demek istiyorsunuz?"

"Yooo! Aslında o da doğuştan kusurlu," dedi Pimpirik. "Ama dışarıdan bakan bunu fark etmez. Kendisi bile farkında değil. Söyledim ya, ondaki durum benimkinin tam tersi. Sümsük'ün varlığını, o karşınızda durduğu sürece asla fark edemezsiniz. Ancak yanınızdan ayrıldıktan sonra onun az önce karşınızda olduğunu anımsarsınız. Örneğin kendisi şu anda aramızda olabilir ama varlığından haberimiz olmaz. Ama bizi terk eder etmez, onun burada olduğunu, neler konuştuğunu ve neler yaptığını hemen anımsayacağız."

Kocaburun'un kafası allak bullak olmuştu. Bir şeyler söylemiş olmak için, "Söz veriyorum, kendisini görürsem selamınızı ileteceğim," dedi.

"İletemezsiniz ki!" diye bağırdı Pimpirik. Sabrı tükenmişe benziyordu. "Size söylenenleri bile anlamıyorsunuz! Bir de araştırmacıyım diye geçiniyorsunuz! İkiz kardeşime benden selam götürmenize olanak yok. Her şeyden önce, onunla karşılaştığınızı ancak onu terk ettikten sonra anımsayacaksınız. Öte yandan, birbirimizden ayrıldıktan sonra beni unutmuş olacaksınız. İşte, ikiz kardeşimin benim varlığımdan haberi olamayışının nedeni bu! Hiçbir zaman da haberi olmayacak. Anladınız mı şimdi?"

Kocaburun başını öne eğdi. Anladığından değil de kibarlıktan.

"Tamam, tamam, size inanıyorum," diye devam etti Pimpirik. "Buraya kadar pek zor değil. Asıl zorluk şurada: İkiz kardeşim Sümsük bana o kadar benzer ki bizleri karıştırabilirsiniz. Onun da giysileri aynen benimki gibi. Muziplik olsun diye yapıyor bunu. Çünkü karakter olarak birbirimizden tamamen farklıyız. Örneğin o, hep şakacıdır. Aynı zamanda da sorumsuzdur. Önüne gelenle kavga etmekten kaçınmaz. Ah,

size onun yaptıklarını anlatmaya kalksam! Hiçbir riski göze almaktan çekinmez. Çünkü varoluşu, hiç kimse tarafından algılanmaz. Birbirimize çok benzediğimiz için onun yapmış olduğu her türlü rezaletin ceremesini ben çekmişimdir. Benim, o olmadığımı nasıl kanıtlayayım?"

"Ama gördüğüm kadarıyla, bu adada sizden ve kardeşinizden başka kimse yaşamıyor. O zaman kime, ne kanıtlayacaksınız ki?" dedi Kocaburun.

"İşte sırf bu nedenledir ki ikimiz de bu adada insanlardan uzakta ve dünyadan elini eteğini çekmiş yaşıyoruz. Ve bu bana çok zor geliyor. Çünkü ben, toplum hayatına bayılırım. Önceleri, başkalarıyla birlikte yaşarken, çok zor durumlara düştüm. Birkaç kez, kardeşimin yaptığı bazı şeyler yüzünden hapse bile tıkıldım. Yine de onu suçlayamam çünkü benim varlığımdan haberi bile yok! O, tesadüfen yanımda olsa bile, ben bunun farkına varamıyorum!"

"Bu kaderinizi değiştirebilmek için birbirinizden ayrılsanız, olmaz mı?"

"Ama nasıl?" diye haykırdı Pimpirik. "Söylesenize, nasıl yapayım bunu? Ayrıca ben onu seviyorum. O benim biricik kardeşim ve biricik akrabam."

"Hımmm... Size nasıl bir öneride bulunsam bilemedim!"

"Gördünüz mü?" diyen Pimpirik yine hıçkırdı. "Hiçbir öneri yok. Bu işin altından kendim kalkmalıyım. Ne de olsa kardeşim o benim. Yine de, onun durumu benimkinden daha iyi. Kendisini görecek olursanız, sakın size anlatacaklarına inanmayın. Çünkü onun gerçeklerle arası pek iyi değildir. Benimse tam tersi! Anlayacağınız, yalan söylemeye bayılır o. Yeter ki ağzını açmayagörsün! Bütün bunları niye anlatıyorum ki? Giderayak

sizi uyarmamın hiçbir yararı yok aslında. Çünkü birbirimizden ayrılır ayrılmaz tüm bu konuştuklarımızı zaten unutacaksınız."

"Beni iyi dinleyin!" dedi Kocaburun, ev sahibinin durmadan sızlanışı canını sıkmıştı. "Size bir önerim var. Benimle birlikte gemime gelin ve araştırmalarımda bana yardımcı olun."

Pimpirik aklı başından gitmişçesine haykırdı: "Zavallı kardeşimi burada mı bırakayım yani? Tek başına? Peki ona kim bakacak? Hiç düşündünüz mü bayım?"

"O da gelebilir," dedi Kocaburun.

"Onun da geleceğini bana garantileyebilir misiniz?"

Kocaburun bir süre düşündü, sonra başını iki yana salladı. "Hayır. Anlattıklarınız doğruysa hiçbir garanti veremem."

"Ya, gördünüz mü işte!"

Kocaburun yerinden kalktı. "Her neyse. Ne yazık ki artık gitmem gerek," dedi. "Beni gemide beklerler. Konukseverliğiniz için çok teşekkür ederim."

"Yolculuk nereye?" diye sordu Pimpirik. Ayrılık sahnesini uzatmak ister gibiydi.

"Biz bir keşfe çıktık," diye açıkladı Kocaburun. "Saçmalıklar Ülkesi'ni arıyoruz. İşittiğim bunca şeyden sonra, buralara yakın bir yerde olduğunu düşünüyorum."

Pimpirik başını salladı. "Belki buralara yakındır ama siz oraya asla varamayacaksınız."

"Peki neden?"

"Bunu kardeşim Sümsük'e sorun! Size iyi yolculuklar dilerim efendim!"

El sıkıştılar ve Kocaburun kulübeden bir an önce ayrılmak için acele etti.

Döne döne zirveye varan yol kaybolduğu için Kocaburun çıplak ve sivri kayalıklardan aşağıya inmek zorunda kaldı.

Gök mavisi kayalıklardan yine döne döne aşağıya inerken epey zorlandı çünkü aşağıya inen yol çok eğimliydi.

Bir süre sonra soluk soluğa kalmıştı, yüzünden terler akıyordu. Yere çömeldi, bakışlarını dağın zirvesine çevirdi. Geride bıraktığı yol kaybolmamıştı, olduğu gibi duruyordu. Daha doğrusu Kocaburun'un bulunduğu yere kadar uzanıyordu. Bundan sonrası, aşağıya kadar hep kayalıktı.

Dağın eteğine vardığında, levhanın olduğu yere gelmişti. Ancak bu kez tek bir levha vardı ve o da sağ tarafı gösteriyordu. Ancak bu kez üzerinde "Sümsük'ün Evine Gider" yazıyordu.

Kocaburun hiç şaşırmadı çünkü onun yanından geldiğini gayet iyi hatırlıyordu. Karşılaşmaları oldukça neşeli geçmişti. Aklından geçirdikçe gülümsüyordu. Sadece bir an, içinde tuhaf bir şeyler hissetti ama ne olduğundan emin olamadı. Omuz silkti. Sandala atladığı gibi geminin yolunu tuttu.

Kaptan hâlâ kamarasındaydı. Yazı masasının başına geçmiş, yolculuğun başından beri o upuzun romanının bilmem kaçıncı sayfasını yazmakla meşguldü. Bu kitabında, kitap yazan bir kaptanın hikâyesini anlatıyordu. O kaptanın yazdığı kitap da bir kaptan hakkındaydı... O kitaptaki kaptan da bir kitap yazıyordu... Geminin ambarı kâğıtlarla dolmuştu, buna rağmen romanın biteceği falan yoktu.

Kaptan, başını önündeki kâğıt yığınından kaldırıp içeri giren Kocaburun'u selamladı ve "Nasıl geçti?" diye sordu.

"Oldukça keyifli," diye yanıtladı Kocaburun. "Önce tepedeki kulübeye tırmandım. Kapısında 'Sümsük. Ama şu anda yokum. Beni arayın!' yazıyordu. Kulübeye girdim. Gerçekten de içeride kimseler yoktu. Bir süre bekleyip dışarı çıktım. Kulübenin etrafını dolaştım. Orada kırmızı giysili, kırmızı silindir şapkalı ve upuzun bıyıklı bir adama rastladım. Vücudunun her yanına

çıngıraklar asmıştı. Etrafımda hoplayıp zıplarken bana, 'Siz herhalde Pimpirik'i arıyorsunuz, öyle değil mi efendim?' diye sordu. Ben de, 'Evet,' dedim. Bunun üzerine elini dizine vurarak keyifli keyifli, 'Sizi de tuzağa düşürdüm. Zaten o levhayı her gören aldanıyor. Şunu bilin ki beyim, Pimpirik diye biri yok! Olmuş olsaydı bilirdim çünkü bu kulübede benden başkası yaşamıyor. Ben burada yapayalnız yaşıyorum. Pimpirik adını ben uydurdum. Şaka yani! Yoksa onu gördünüz mü? Hayır, görmüş olamazsınız...' dedi."

"Bak hele!" dedi kaptan. "Çok ilginç." Ve yazmaya devam etti.

Kocaburun çenesini kaşıdı ve bir süre düşündü. "Sümsük'ün söylediği bir şey daha vardı. Ama neydi o? Haa, şimdi hatırladım. Şöyle demişti: 'İnsanlarla dalga geçtiğim zaman olur da karşıma şakadan anlamayan biri çıkar mı diye hiç endişelenmiyorum. Kendimi koruyabilecek kadar güçlü görünmediğimi düşünebilirsiniz. Zaten güçlü kuvvetli olmama gerek yok. Çünkü herhangi bir yerde bulunurken kimse beni göremez. Siz bile bayım, siz bile şu anda beni göremiyorsunuz. Bunu daha sonra hatırlayacaksınız. Örneğin şu anda, istesem bütün paranızı çalarım ve ruhunuz bile duymaz. Sonradan anımsadığınızda da iş işten geçmiş olacak ve ben çoktan sırra kadem basmış olacağım. Ne hoş, değil mi?'"

"Bu çok saçma," diye mırıldandı kaptan. Aklı karışmıştı.

"Elbette saçma!" dedi Kocaburun. Ceplerini karıştırdı ancak bir şey bulamadı. Oysa daha önceden cüzdanını cebine koyduğundan emindi.

"Yoksa adamı gemiye mi getirdiniz?" diye sordu kaptan.

Kocaburun bakışlarını yere indirdi. "Doğrusu, bunu ben de bilmek isterdim," dedi.

"Şimdi beni yalnız bırakın da çalışayım," diye homurdandı kaptan. "Bir bölümü bitirmek üzereyim."

Kocaburun güverteye çıktı. Dev cüsseli Matthias Galli dümene geçmişti.

"Demir alın!" diye seslendi Kocaburun. "Gidiyoruz!"

"Hangi yöne?" diye sordu dümenci.

"Kuzey-güney-doğu-batı yönünde iki deniz mili öteye!" diye emretti Kocaburun. "Başüstüne efendim!"

Dil Dolaştıran Sözcüğün Öyküsü

Yaşlı bir Laponyalı her gün bir kümbetin merdivenine otururdu. Bu yüzden kendisine "Kümbetmerdivencilapon" derlerdi.

Küçük Seppel ona bazen bir kâse çorba getirip şöyle diyordu: "Al bakalım, sana kümbetmerdivencilaponçorbanı getirdim."

Laponyalı da, "Eksik olma," diye cevap verdi ve ekledi: "O zaman senin adın da 'Çorbacıseppel' olsun! Bana bu kadar dostça davrandığın için sana renkli külahımı hediye ediyorum."

Böylelikle ufak Seppel'in bir "Kümbetmerdivencilaponçorbacıseppelkülahı" oldu. O külahı gururla sarı saçlı başına geçirdi.

Ufak Seppel saç kestirmek için yine berbere gittiğinde tüm saçları ufacık perçemler halinde yere döküldü; şimdi yerde sadece "Kümbetmerdivencilaponçorbacıseppelkülahıperçemi"

vardı. Berber hemen süpürgeyi aldı ve onları dikkatle yerden topladı ama atmadı çünkü bunun özel bir şey olduğunu anlamıştı. Bu yüzden o perçemleri onlar için yapılmış bir çantaya koydu, bu çantaya "Kümbetmerdivencilaponçorbacıseppelkülahıperçemiçantası" adını verdi. Bu çantayı da ambara koyunca onun da adına "Kümbetmerdivencilaponçorbacıseppelkülahıperçemiçantasıambarı" dedi.

Bu öykü şu ana kadar basit anlatıldı. Ama bundan sonrası zorlaşacak ha!

Çünkü günün birinde berbere bir avcı çıkageldi, tüm çenesini tıraş edilmemiş sakalları kaplamıştı. Bu adam steplerde yaşayan gerçek bir avcı olup berbere pek sık gitmezdi. Bu nedenle de ismi "Steplisakallıavcı"ydı. Aslında çok güçlü bir adamdı ancak bu kez kendini bitkin ve yorgun hissediyordu. Yani "Yorgunsteplisakallıavcı" adını hak etmişti. Gribe yakalanmıştı ve bu yüzden bu hastalığa artık "Yorgunsteplisakallıavcıgribi" diyorlardı. Ateşlendiği için yürüyecek hali kalmamıştı, o yüzden berberin özellikle döşediği bir ambara yani "Yorgunsteplisakallıavcıgribiambarı"na uzanıverdi.

Berber bunu fark ettiğinde pişman oldu çünkü her şey ona zor gelmeye başlamıştı. Kendi ambarının adını tekrarlamayı deneyince öfkeden çıldıracak gibi oldu. Halbuki buna gerek yoktu, bir solukta bunun adının "Yorgunsteplisakallıavcıgribiambarıöfkesi" olduğunu söyleyebilirdi. Çaresiz kalınca şehirde herkesin tanıdığı iki kabadayıya seslenerek avcıyı kovmasını istedi. Bu kabadayılar ikizdi; bu yüzden onlara "Çiftekabadayı" diyorlardı. Bu iki adam, çok zor görevler için bir ekip oluşturmuştu ve ekibin adı da "Yorgunsteplisakallıavcıgribi-

ambarıkümbetmerdivencilaponçorbacıseppelkülahıperçemiçantasıambarıöfkesiçiftekabadayıekibi"ydi.

Hep birlikte ambara gidip ortalığı hale yola koyduktan sonra yorgun avcıya hemen orayı terk etmesini söylediler. Gelgelelim avcı o arada gücünü tekrar kazanmıştı; hemen bastonuna yani "Yorgunsteplisakallıavcıgribiambarıkümbetmerdivencilaponçorbacıseppelkülahıperçemiçantasıambarıöfkesiçiftekabadayıekibibastonu"na sarılıp ikizlere öyle bir sopa çekti ki ikisi de korkarak kaçtı. Yarı topallaya yarı hoplaya, adına Hoplayangrup denen, resimlere konu olabilecek ilginç bir grup haline geldiler. Hoplayangrubu gören herkes onlara güldü ve onlara "Yorgunsteplisakallıavcıgribiambarıkümbetmerdivencilaponçorbacıseppelkülahıperçemiçantasıambarıöfkesiçiftekabadayıekibihoplayangrubu" adını taktı.

İkizler durumlarından çok utanarak yardım istediler.

Aynı şehirde bir mucit yaşıyordu ve canlı gibi görünen bebekler yapıp satıyordu. Herkes ona dudakları oynayan ve gerçekten konuşabilen kıpır kıpır bebek siparişi veriyordu. Tabii bu bebekler çok ama çok pahalıydı. Ancak bebeklerin yapımı tamamlandığı zaman, "Yorgunsteplisakallıavcıgribiambarıkümbetmerdivencilaponçorbacıseppelkülahıperçemiçantasıambarıöfkesiçiftekabadayıekibihoplayangrubududaklarıoynayankonuşankıpırkıpırbebek" adı altında harika bir buluş ortaya çıkıverdi.

Bu bebeği, çok sıkılgan olduğu için hâlâ kümbet altında yaşayan yaşlı Lapon'a gönderdiler ve bu bebek ona dedi ki: "Tüm bu olanlar ve bu uğursuzluk hep senin yüzünden, Seppel'in çorbasını içmeseydin böyle olmazdı..."

Lapon da, "Kapa çeneni!" dedi.

Aynı şeyleri bir kere daha işitmeye hiç niyeti yoktu ama aslında şöyle demesi gerekirdi: "Kapa Yorgunsteplisakallıavcıgribiambarıkümbetmerdivencilaponçorbacıseppelkülahıperçemiçantasıambarıöfkesiçiftekabadayıekibihoplayangrubududaklarıoynayankonuşankıpırkıpırbebekçeneni!"

Sonra çorbasından bir kaşık daha içti. Ama sakın çorbasının adını sormayın bana!

Neden Nasıl Niçinci Willi

Hep "NEDEN?" diye soran küçükler için
saçma ama neşeli bir öykü

Willi, amcasına sordu merakla,
"Senin sakalın neden bu kadar uzun ve beyaz?"
Amcası cevap verdi, yeğenine hiç kızmaz,
"Onu saçım gibi taramak istiyorum da biraz!
Sakalları kıvıramasam da elimde şu kemik
tarak var işte!"

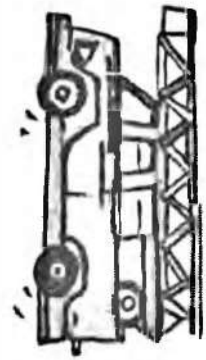
Willi şöyle düşündü: "Bir bit yeniği var bunda!
Bir daha sorarsam belki bana hepsini anlatırdı."
Keyifle sordu sonra: "Neden bu tarak kemikten
yapılma?
Nereden çıktı?"

"Bir gün yedi sirk soytarısı geldi yanıma,
niyetleri açıktı:
Bu tarağı bana hediye etmek istiyorlardı;
'Bu, Lola'dan bir hatıra,' diyorlardı.
Sonra da şöyle eklediler:
'Ah o kızın başına neler geldi neler?
Bir gün ortadan kayboluverdi;
Onu bulmaktı artık hepimizin derdi.'"

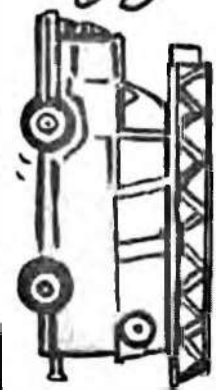
Willi dehşete düşüp şaşırdı: "Hayrola,
Neden ortadan kayboldu ki Lola?
Neden görünmedi bir daha?"

"Lola büyük sihir gösterisi sırasında,
Her kelimesini özenle söylerdi.
Ama bir gün kendisi ortadan kayboluverdi.
Çadırın önünden gelen,
İtfaiyenin da-di-da-di sesinden,
Aklı çok karıştı.
Lola büyüleri karıştırdı."

Bunu duyan Willi meraklanıp şaşırdı:
"İtfaiye mi geldi gerçekten?
Yangın mı çıkmıştı? Neden?"

"On tane araba, vinç ve sulayıcıyla,
Tüm itfaiye ekibi gelip baktı acıyla...
Sokak aralarından geçerek coştu,
Sağa sola koşuştu...
Çünkü üç yaşlı kahve bağımlısı,
Neredeyse ölüm döşeğinde, yaşlı mı yaşlı,
Alarmı çalıştırdı,
Neyse ki fazla hasar olmadı,
Millet hastaneye dolmadı."

"Aptallık etmiş hemen,"
Dedi Willi gülerken,
"Her kimse itfaiyeye haber veren!
Böyle herkesi tedirgin etmek neden?"

"Çünkü sosyetik hanımlar
Sinirli ve hassas olurlar,
Güzel kokarlar, yavaş konuşurlar,
Ve gürültüye dayanamazlar."

"Her şey iyiydi kahve içerken,
Sonra likör ve şuruba geçerken.
Ama aniden ölümcül bir sesle,
Profesör Püskürtücü girdi uçarak içeriye."

"Ah, uçmak isterdim hep ben de,"
Dedi Willi. "Ama düşlememiştim bu şekilde!
Neden profesör kadınların olduğu odadan kaçtı?
Neden başka bir yerden değil? O kadar mı karnı açtı?"

"Her kuş daha iyi uçar aslında;
İs, duman, koku ve gürültü olmadan.
Bunu gayet iyi biliyordu profesör.
Bu yüzden aradı orada burada,
Genç bir oğlan Knux adında.
Her yerde aradı onu bıkmadan.
Çünkü Kuş Uçuşu'nu öğrenecekti ondan."

Willi güldü. (Gamzelerinden anlaşılıyordu bu.)
"Şunu bilmek istiyorum," diye konuştu.
"Neden Knux'tan öğrenecekti, bu nasıl bir uçuştu?"

"O harika oğlan kuşdili bilirdi, her kuşla konuşurdu,
Yumurtadan çıkan her yavruyla arkadaş olurdu.
Derken onların en iyi dostu olup çıktı işte,
Şaşılacak bir şey yok ki bu işte.
Knux onlarla hep kardeş gibi oldu,
Aynı dalda yediler çünkü yemişleri boldu.
Onlarla büyüyünce Knux'un etrafı kuşlarla doldu."

Şaşkın kalan Willi neden sonra şöyle sordu,
Çünkü her şeyi bilmek için yanıp tutuşuyordu:
"Knux neden hep ağaç dallarında yaşıyor?
Neden bir evde kalmıyor, insan buna şaşıyor!"

"Vaktiyle bahçesinin bir köşesinde,
Ufacık bir kulübeyle zayıfça bir ağaç vardı;
Zamanla ağaç büyüyüp koskoca bir kök saldı!
Yani bahçede ne oturacak ne de yatacak yer kaldı.
Knux ailesi böylece hep dallarda yaşamaya başladı."

Bunu duyan Willi, o anda aklından şunları geçirdi:
"Orada yaşamak isterim ben de, benim de hayalim bu idi."
Yine de şunu bilmek istedi:
"Neden o ağaç başka yerde değil de orada büyüyüp yeşerdi?"

"Bir ressam tarlada manzara resmi çizdi,
Ancak bu ağaçsız bir resimdi.
Ressam da kafasından bir tane çiziverdi.
Sonra resim olsun diye gerçekçi,
o tarlaya gizlice bir ağaç dikiverdi.
Ne var ki bu ağaç, tıpkı resimdeki gibiydi.
Resim sanatında böyle bir şey olabilir miydi?"

Willi'nin bu işe aklı yatmadı ama bir şey de demedi.

Ama bu sırrı öğrenmeden olmazdı.
Yoksa, "Neden yapıyordu o resmi?" diye de sormazdı.

'Bu resmi bir kuklacı sipariş etmişti,
Onunla sahneyi süslemek istemişti.
Bir bale gösterisi herkesi sevindirecekti,
Çadırı çoktan doldurmuştu seyircileri.
Dansa eşlik etmesi için müzik seçilmişti,
Gala konseri radyodan nakledilecekti.
Ama radyodan çıt bile çıkmadı,
Kuklaların oyunu da yarım kaldı."

Willi'nin canı buna çok sıkıldı.
Suratı asıldıkça asıldı.
Sonunda amcasına, "Neden?" diye sordu.
"Neden radyodan hiç müzik duyulmadı?"

"Senfoni yarım kaldı böylece,
Çünkü herkes gülmeye başlamıştı – Hah hah!
Orkestra şefi sahneye çorapla çıkmıştı - Vah, vah!
Hele ayak başparmağı görününce!
Pabuçları sokakta bir yere yapışınca öylece,
Çalgıcıları da yönetemeyince,
Tüm saygınlığını yitiriverdi bence."

Willi'nin neşesi yerine geldi,
Anlatılanları sırıtarak dinledi.
"Neden pabuçları yapıştı kaldı?"
Diye sormaktan da kendini alamadı.

"Belediye başkanının emriyle işi
Duvarlara ilan yapıştırmak olan kişi,
Duvara yapıştıracağına onları,
Önceden zamklanmış kaldırıma yapıştırdı.
Başka bir ekip de ilanlık duvarları ziftle kapladı.
Çünkü o gün başkanın tüm emirleri yanlıştı."

Bu kez Willi gülmekten kendini alamadı,
"Yok yahu? Bayıldım buna!" demekten de geri kalmadı.
"Peki, neden karıştı bu işler?"

"Herkes başkanın sesini tanımıştı,
Ama o gün herkesle telefonla anlaşmıştı.
Ne yazık ki telefondaki ses bir taklitten ibaretti.
Aslında adamcağız başka bir yere gitmişti.
Yerine telefonlara cevap verme işini,
Kırmızılı, yeşilli papağanı üstlenmişti."

Willi, daha sonra ne olduğunu bilmek istedi:
"Başkan neden orada değildi?" dedi.

"Başkan o sırada kuştüyü yatağında yatıyordu;
Çünkü çok bitkindi, dinleniyormuş gibi yapıyordu.
Hem korkudan hem de şaşkınlıktan konuşamıyordu.
Saatlerden beri de ağzını açamıyordu.
Doktor ona durmadan, 'Korkma! Az sonra geçecek!' diyordu.
Gerekli tüm ilaçlar da kendisine veriliyordu."

Willi biraz canı sıkılarak dedi ki:
"Başkan neden bu kadar şaşırdı ki?"
"Çünkü geçen gece, mehtapta, kuleden aşağı bakmıştı.
O zaman damlarda dolaşan irili ufaklı bir sürü kedi gördü.
Bir düşünsene, tüm erkek kediler kravat ve boyunbağı takmıştı.
Edward amcanın kravat ve fularlarıydı bunların tümü."

O zaman Willi, şöyle sordu düşünerek:
"Bundan sonra kravat ve boyunbağı nasıl takacaksın?
Neden hepsini ortalıkta bıraktın?"

"Ah, bunları artık başkaları taksın,"
Diye neşeyle gülerek cevap verdi amcası ansızın.
"Nasılsa kimse görmeyecek onları,
Beyaz ve gür sakalımın altında.
Ama bırakalım şimdi bunları.
Başa dönelim şimdi çocuğum, daha başka sorun varsa,
Tekrar sormaya başla o zaman, eğer işine yararsa!"

Moni Bir Sanat Eseri Çiziyor

Moni'yle öylesine iyi geçinen iki arkadaşız ki aklınız durur. Onun altı yaşında, benimse on kat daha yaşlı oluşum hiçbir şeyi değiştirmedi.

Beni ziyarete geldiği zaman hiç kavga etmeden birlikte oynarız. Ya da oturur, havadan sudan sohbet eder, dünya ve yaşama dair görüşlerimizi birbirimizle paylaşırız. Her konuda da hemfikirizdir. Ya da sevdiğimiz kitapları okuruz birbirimize. Moni'nin okuma yazma bilmeyişi bizi rahatsız etmez çünkü sevdiği kitabı nasıl olsa ezbere bilir. Ben de öyle! Birbirimize çok saygılıyızdır. Benim ona olan saygım, olağanüstü fikirlerinden kaynaklanıyor. Bu fikirleri takdir ettiğim için ben de onun saygısını kazanıyorum.

Bazen birbirimize ufak tefek armağanlar veririz. Bayram ya da doğum günü olmadığı halde. Demişler ya, "Ufak tefek armağanlar, dostluğu pekiştirir," diye. Biz buna önem veririz.

Örneğin, geçenlerde Moni'ye bir sulu boya takımı armağan ettim. Her renkte boya, resim kâğıdı ve fırçasıyla birlikte.

Moni sevindi, ben de o sevindiği için sevindim. Bizde bu hep böyle olur.

"Teşekkür etmek için, ben de sana güzel bir resim yapayım," dedi.

"Sahi mi? Çok naziksin," dedim.

"Nasıl bir resim istersin?" diye sordu.

Düşündüm. "En iyisi, sürpriz yap. Yani ne istiyorsan onu çiz."

"Peki," dedi ve hemen işe koyuldu.

Kendini resme öylesine vermişti ki dilinin ucu, burun deliklerine kadar uzanıyordu. Ben de heyecanla onu izliyordum. Doğrusu nasıl bir şey yapacağını çok merak ediyordum.

Az sonra resim bitmişti. Moni başını biraz yana eğerek fırçasıyla gerekli düzeltmeleri yaptıktan sonra resmi masanın üzerinden bana uzattı.

"Eee? Nasıl buldun?" diye sordu.

"Harika," diye cevap verdim. "Teşekkür ederim!"

"Ne olduğunu anladın mı?"

"Tabii," dedim. "Bu bir paskalya tavşanı."

"Saçmalama!" dedi. Canı sıkılmış gibiydi. "Yaz ortasında paskalya tavşanının işi ne?"

"Şey, şu iki sivri çıkıntıya bakıyorum da..." diye mırıldandım. "Tavşanın kulakları olmalı."

Moni başını iki yana salladı. "Onlar benim örgülü saçlarım! Bu benim kendi portrem! Görmüyor musun?"

"Kabahat herhalde benim gözlüğümde," diye özür diledim ve mendilimle gözlük camlarını sildim. Yeniden taktım ve bu kez iyice baktım. "Tabii ya! Bak şimdi daha iyi görüyorum!" dedim.

"Bu çok iyi çizilmiş bir portre. Herkes bunun sen olduğunu hemen anlar. İlk başta yanlış gördüğüm için kusura bakma!"

"Fotoğraf yerine sana bunu versem daha iyi olur diye düşünmüştüm."

"Elbette."

"Fotoğraf herkeste var."

"Haklısın! Fotoğrafın hiçbir özelliği yok. Oysa bir sanatçının kendi portresini yapması bambaşka bir şey! Milyonda bir kişi yapar bunu. Çok ender görülen bir şey. Çok teşekkür ederim."

Bir süre resmi birlikte gözden geçirdik.

"Kusur buluyorsan, söyle!" dedi Moni, yürekliliğini kanıtlarcasına.

"Yok canıım, ne kusuru?" diye temin ettim onu. "Ama madem ısrar ediyorsun, söyleyeyim. Resimde sanki havada uçuyormuşsun gibi. Altına bir yatak çizsen olmaz mı? O zaman yatakta yatıyormuşsun gibi olur. Yani bence."

Hiç ses çıkarmadan resmi kendine çevirdi, fırçayı eline aldı, kahverengi boyayla resminin altına ahşap bir karyola çizdi. Dört köşesinden yukarıya sütunlar yükseliyordu, üstü de tenteliydi. Yani kraliçelere özgü, şahane bir yatak! O kadar büyüktü ki tüm kâğıdı dolduruyordu.

"Vay canına!" dedim. "Çok asil bir yatağa benziyor."

Ama bu kez resimdeki Moni ufacık kalmıştı, acınacak durumdaydı. Tabii bunu ona söylemedim. Ne var ki sık sık aklımızdan hep aynı şeyler geçtiği için Moni de bu kez benim gibi düşünmüştü.

"Ne dersin, üzerime birazcık görkemli giysiler çizsem mi? Daha iyi uymaz mı?"

"Bence daha iyi olur. Kraliçe yatağına, yine kraliçelere yakışır bir gecelik gerek."

Bu kez Moni, oldukça geniş ve uzun mu uzun bir gecelik çizdi; her tarafı altın yaldızlı yıldızlarla süslüydü. Şimdi resimde tek görünen kısım, iki örgülü saçları ile başıydı.

"Şimdi nasıl buldun?" diye sordu.

"Olağanüstü!" dedim. "Gerçekten görkemli! Ama yine de sağlığın için endişeleniyorum."

"Neden?"

"Şey, yani beni anlamaya çalış! Bak, şimdi yaz mevsimindeyiz. Daha şimdiden bu kadar kalın şeyler giyersen kışın

ne yapacaksın? Yorganı da unutmuşsun. Sonra üşütür, hasta olursun."

Moni'nin, hasta olmak ve ilaç içmek kadar nefret ettiği başka bir şey yoktu. Bu nedenle bolca beyaz boya aldı, kendisinin ve koskoca geceliğinin üstüne koskoca bir yorgan çizdi. Artık sadece mısır püskülü gibi örülü saçları görünüyordu, hepsi o kadar!

"Bak şimdi ısınmışa benziyorsun," dedim. "Artık içimiz rahat etsin!"

Ama Moni memnun kalmamıştı. Aklına yeni bir fikir geldi. Yatağın tavanından aşağı sarkan koyu mavi kadife bir perde çizdi. Böylece Moni, gecelik ve yorganın içinde tümüyle kaybolmuştu.

"Heey!" dedim. "Ne yaptın?"

"Perdeleri çektim," dedi. "Uyumadan önce perdeler çekilir ya!"

"Haklısın!" dedim. "Açık perde ne işe yarar ki? O zaman kubbeli yatağa ihtiyacın kalmaz!"

"Bak!" dedi Moni gururla. "Şimdi ışığı söndürüyorum." Ve, bütün resmi siyaha boyadı.

Elimde olmadan, "İyi geceler!" deyiverdim.

Yaptığı resmi kapkaranlık odada bana uzatırken, "Şimdi hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Simsiyah kâğıda bir süre baktıktan sonra, "Harika!" dedim. "Tam bir sanat eseri. Tabii çizilen şeyin gerçekten ne olduğunu bilenler için!"

Kapkacak Öyküsü

Bir zamanlar iki ayrı krallık vardı; biri yüksek bir dağın solunda, diğeri de sağındaydı. Bu nedenle krallardan birine Sol Kral, ötekine de Sağ Kral denirdi. Bunlardan derin anlamlar çıkarmaya kalkışmayın sakın, sadece adları böyleydi ve böyle gelmiş böyle gidiyordu.

İki krallığı birbirinden ayıran dağa tırmanmak oldukça zordu, kimse buna cesaret edemediği için her iki kral da birbirleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Daha doğrusu, birinin diğeriyle pek ilgilendiği yoktu. Bu da ikisinin de işine geliyordu doğrusu.

Sağdaki kralın adı Çarık, soldakinin ise Terlik'ti. İkisinin de devlet işlerinde kendilerine yardımcı olan birer kraliçesi vardı. Kral Çarık'ın karısının ismi Kamelya, Terlik'inkiyse Takunya idi.

İki krallık da oldukça küçük olduğu için idare edilmeleri zor değildi. Bu nedenle Çarık, özellikle yazları zamanının ço-

ğunu bahçede karısıyla golf oynamakla geçirirdi. Kışlarıysa sarayda iskambil oynarlardı.

Buna karşın Terlik, yazları sarayın bahçesinde kraliçeyle top oynar, kış aylarındaysa iskambil falı bakardı. Aralarındaki fark buydu.

Günün birinde iki kraliçe de aynı zamanda birer çocuk dünyaya getirdiler. Takunya bir prens, Kamelya da bir prenses. Prensin ismini Sahtiyan koydular, prensesinkini ise Pralin.

Çocukların vaftiz töreni için iki saray da akrabalarına davetiye gönderdi. Kral ve kraliçelerin akrabalık ilişkileri genelde dallanıp budanmış ve beklenmedik şekillerde olur. Masallarda sık rastlanan bir durum burada da gerçekleşti. Hem Sol Kral hem de Sağ Kral'la çok uzaktan akrabalığı olan on üçüncü kuşak büyük büyük üvey halaya her iki taraftan da davetiye gönderilmemişti; daha doğrusu unutmuşlardı.

Bu halanın adı Sinsiyılan'dı. Uzak bir ülkede, bambaşka bir isimle yaşıyordu. Pire terbiyecisi olarak geçiniyorsa da aslında bir periydi. Üstelik kötü kalpli bir peri.

Sinsiyılan, kendisine davetiye gönderilmemesine çok kızdı. "İçlerinden en azından sadece biri beni unutmuş olsaydı, diğer kutlamaya katılırdım. Ama ikisinin de beni unutması olacak şey değil! Gösteririm ben onlara! Öyle bir şey yapacağım ki ömür boyu beni unutamayacaklar."

Ve sihirli süpürgesine binerek yola koyuldu.

Normal insanların yapamadığı bazı şeyleri kötü niyetli bir peri pekâlâ yapabilir. Örneğin, aynı anda iki düğünde ya da iki vaftiz töreninde dans edebilir. Bunu nasıl yaptıklarını sadece kendileri bilir ve başkalarına söylemezler.

Uzatmayalım, her iki kral da davetliler arasında davetiye göndermeyi unuttukları halalarını görünce çok utanç duydular.

"N'olur, kusura bakma halacığım!" dedi Kral Çarık. "Sana davetiye göndermeyi unuttuk. Çocuğun doğumuyla o kadar uğraştık ki kafamız karışmış! Yani kötü bir niyetimiz yoktu!"

Ve kilometrelerce uzakta, dağın öte tarafındaki sarayda Kral Terlik de aynı şeyleri söylüyordu.

"Geldiğine çok sevindik, sevgili Sinsiyılan!" diyen Kraliçe Kamelya, halayı her iki yanağından öptükten sonra, "Bize gücenmedin, değil mi?" diye sordu.

Öbür tarafta Kraliçe Takunya da aynı lafları ediyordu.

"Şey..." diye cevap verdi Sinsiyılan her iki kraliçeye de. "Bugünü unutmamanız için size güzel bir şey getirdim."

Ve Sağ Kral Çarık ile eşi Kraliçe Kamelya'ya porselen bir çorba kâsesi verdi. Kâsenin üzerine mavi bir kaşık resmedilmişti, kaşığın üzerine de ufak bir kâse, o kâsenin üzerine de ufacık bir kaşık deseni vardı ve bu böyle devam edip gidiyordu. Ta ki desenler gözle görülemeyecek hale gelene kadar.

"Bu gördüğünüz, sıradan bir kâse değildir," diye açıkladı Sinsiyılan. "Bunun bazı özellikleri var. Ama bu kâseyi, ait olduğu kaşığıyla karıştırmadığınız sürece bu özelliklerin farkına varamazsınız. Doğru kaşıkla karıştırdığınızda kâse dünyanın en lezzetli ve en sağlıklı çorbasıyla ağzına kadar dolacaktır. İstediğiniz kadar yiyip için hiç boşalmayacaktır."

Kral Çarık, gözlerini kocaman açtı. Şaşırmıştı.

"Peki, bunun kaşığı nerede?" diye sordu Kamelya.

"Onu kendiniz bulacaksınız!" diye cevap verdi Sinsiyılan ve pis pis sırıttı.

Peri aynı anda Sol Kral Terlik ile eşi Kraliçe Takunya'ya porselenden yapılmış bir kaşık sundu. Bu kaşığın üzerine masmavi bir çorba kâsesi çizilmişti. Bu kâseye de yine bir kaşık,

o kaşığın üzerine de yine bir kâse çizilmişti. Bu da böylece sürüp gidiyordu. Ta ki gözle görülemeyecek hale gelene kadar.

"Bu..." diye açıkladı Sinsiyılan, "sıradan bir çorba kaşığı değildir. Bunun bazı özellikleri vardır. Ama bu kaşığı, ait olduğu kâseye daldırmadığınız sürece bu özelliklerin farkına varamazsınız. Doğru kâseye daldırdığınızda, o kâse dünyanın en lezzetli ve en sağlıklı çorbasıyla dolacaktır. İstediğiniz kadar yiyip için hiç boşalmayacaktır."

Kral Terlik gözlerini kocaman açtı. Şaşırmıştı.

"Peki, bunun kâsesi nerede?" diye sordu Takunya.

"Bunu kendiniz bulmalısınız," diye cevap verdi Sinsiyılan ve pis pis de sırıttı.

Sonra sihirli süpürgesine atlayıp her iki krallığı da aynı anda terk etti. Ama sonsuza dek değil! Kendisi bu öyküde bir kez daha sahneye çıkacak!

Çorba kâsesi ile kaşık bir kenarda duradursun, her iki kral da Sinsiyılan'ın arkasından bıraktığı toz yığınına baktılar, sonra da kendilerine verilen armağanı ne yapacaklarını düşünmeye başladılar. Ama bu konuda kafa yormak, dağın zirvesine tırmanmak kadar zordu.

Önce Terlik ile Takunya, her türlü çanak çömlekte şanslarını denediler, ellerindeki kaşığı hepsine daldırdılar. Ülkenin altını üstüne getirdiler, ancak yine de kendiliğinden dolan bir kâse bulamadılar.

Aynı şekilde Kral Çarık ile Kraliçe Kamelya da ellerine geçen her türlü kaşığı çorba kâsesine daldırıp karıştırdılar ama hiçbir zaman kâse kendiliğinden dolmadı.

"Nasıl bir kaşık olmalı ki bu?" dedi Kral Çarık. Umudunu yitirmişti. "Çok özel bir kaşık olmalı. Sen ne düşünüyorsun, hayatım?"

"Kesinlikle," diye cevap verdi Kamelya. "Belki de kâsenin üzerindeki kaşıktır."

"Sen bir dâhisin!" diye haykırdı Çarık hayranlıkla. "Nasıl oldu da bunu düşünemedim?"

Aynı anda Kral Terlik de karısına şu soruyu yöneltmekteydi: "Nasıl bir kâse olmalı ki bu? Çok özel bir kâse olmalı. Sen ne düşünüyorsun, canımın içi?"

"Belki de kaşığın üzerindeki kâsedir," diye yanıtladı Takunya.

"Sen bir dâhisin!" diye haykırdı Kral Terlik hayranlıkla. "Nasıl oldu da bunu düşünemedim?"

Sonra her iki kral da başka ülkelerdeki krallıklara birer elçi göndererek özel kâse ve kaşığı arattılar. Sol Kral'ın elçisi, üzerinde kaşık deseni olan bir kâseyi ararken, Sağ Kral'ın elçisi, üzerinde kâse deseni olan kaşığın peşindeydi. Her iki elçi de tüm dünya ülkelerini dolaştı. Bakmadıkları yer kalmamıştı, ancak komşu ülkeyi aramak akıllarına bile gelmemişti. Ve aldıkları emir sebebiyle şu cümleyi ağızlarından düşürmüyorlardı: "Öyle bir kâse ki üzerinde kaşık deseni olacak, o kaşığın üstünde de bir kâse deseni bulunacak..." Ya da: "Öyle bir kaşık ki üzerinde kâse deseni olacak, o kâsenin üstünde de bir kaşık deseni bulunacak..." Ancak öyle bir duruma geldiler ki ne aradıklarını bilemez oldular. Kâse mi arıyorlardı, kaşık mı? Ama sonuca ulaşmadan da geri dönmek istemiyorlardı. Bu nedenle arayışlarını sürdürdüler.

Her iki kral ve kraliçe de artık bu konu üzerine kafa yormayı bırakmışlardı. Üstünde kaşık deseni olan kâseyi ve kâse deseni olan kaşığı, değerli eşyaların bulunduğu camlı dolaplara yerleştirdiler. Bu hediyeler orada yavaş yavaş tozlanmaya başladı, sonra da unutulup gitti. Böylece yıllar geldi geçti.

Bu arada Prens Sahtiyan ve Prenses Pralin büyümüşler, güzel birer çocuk olmuşlardı. Bir gün, ikisinin de evde canları sıkıldı ve dağa tırmanmaya gittiler. Sarp dağın zirvesinde karşı karşıya geldiler ve birbirleriyle çok iyi anlaştılar. Ayrıca birbirlerinden çok hoşlandıkları için, sık sık dağın zirvesinde buluşup oyun oynamak için sözleştiler. Çünkü kimsenin oraya kadar onları takip etmeyeceklerini biliyorlardı. Derken bir gün, havadan sudan konuşurken konu kâse ve kaşığa geldi. Öyle ya, ne de olsa bunlar onların vaftiz hediyesiydi.

Prenses Pralin, "Bizim evde bir kâse var, üstünde bir kaşık deseni. Onun da üstünde bir kâse deseni var, kâsenin üstünde de yine bir kaşık ve bu hep böyle devam ediyor," dedi.

Prens Sahtiyan da, "Bizim evde de bir kaşık var. Onun da üstünde de bir kâse deseni. O kâsenin üstünde de bir kaşık deseni var ve hep böyle devam ediyor," dedi.

Bunun üzerine Pralin, "O zaman bunları bir araya getirmeliyiz," dedi.

"Ben de aynı fikirdeyim. Gidip bunu anne ve babalarımıza söyleyelim."

Birbirlerine birer öpücük kondurarak evlerinin yolunu tuttular.

Her iki kral ve kraliçe de çocuklarının anlattıklarını dinledikten sonra bu işin hiç de kolay olmayacağını düşündüler.

Kral Terlik içini çekerek üzüntüyle oğluna baktı.

"Keşke şu kaşıktan hiç bahsetmeseydin," dedi. Bayağı üzgündü. "Diplomasi denen şeyden eser yok sende. Sen nasıl bir prens olacaksın bilemiyorum, Sahtiyancığım!"

"Neden?"

Kraliçe Takunya söze karıştı. "Kaşığın bizde olduğunu bilirlerse kâseyi asla bize vermezler. Berbat bir iş yaptın aptal oğlum!"

Prens Sahtiyan, "Ama bir araya gelip anlaşırız," dedi.

"Bir araya gelip anlaşmak mı?" diye bağırdı Kral Terlik. Oldukça dertliydi. "Duydunuz mu? Sanki çok kolaymış gibi konuşuyor! Bu hiç de o kadar kolay değil, oğlum. Zamanı gelince neden olduğunu öğreneceksin."

Diğer krallıkta da Kral Çarık, kızına şunları söylüyordu: "Keşke şu kâseden hiç bahsetmeseydin! Diplomasi denen şeyden

eser yok sende. Böyle giderse asla gerçek bir prenses olamazsın, canım yavrum."

"Neden?" diye sordu Pralin.

Kraliçe Kamelya, "Bunu anlamayacak ne var? Kâsenin bizde olduğunu bildikleri için kaşığı vermeye yanaşmayacaklardır. Her şeyi berbat ettin, akılsız kızım!" dedi.

"Ama bir araya gelip anlaşırız," diye öneride bulundu Prenses Pralin.

"Bir araya gelip anlaşmak mı?" diye haykırdı Kral Çarık. İçi kan ağlıyor gibiydi. "Ne yazık ki olacak iş değil bu! Devlet işleri karmaşıktır. Bunu asla unutmamalısın."

Her iki çocuk da başlarını önlerine eğdi. Çok üzgündüler.

Kral Terlik, kimsenin haberi olmadan gizlice kabineyi topladı. Kraliçe Takunya da bu toplantıya katıldı. Aynı anda Kral Çarık, Kraliçe Kamelya'yla birlikte kendi kabinesini toplamakla meşguldü.

Kral Terlik şöyle diyordu: "Kesin olan şu ki üzerinde kâse deseni olan kaşığın, o kâse olmadan bize hiçbir yararı yok!"

Öte yandan Kral Çarık da, "Kesin olan şu ki üzerinde kaşık deseni olan kâse, o kaşık olmadan hiç işimize yaramaz!" diyordu.

"Üzerinde kaşık deseni olan kâseyi bir elde etsek, o zaman halkımızın beslenme sorununu çözmüş oluruz," diye ekledi Kraliçe Takunya.

Öte yandan Kraliçe Kamelya da, "Üzerinde kâse deseni olan kaşığı elde edersek, ülkedeki açlık problemini çözmüş oluruz," diyordu.

Durum açıktı. Ama asıl sorun kaşık ve kâseyi birbirlerinden nasıl alacaklarıydı. Kralllardan hiçbirinin aklına bir çare gelmedi. En iyisi bu işi unutmaktı. Ama bu da kolay değildi.

Çünkü ikisi de, ihtiyaç duyduğu şeyin karşısındakinde olduğunu biliyordu. Kızgınlıktan da ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Böylece bir yıl daha geçti.

Her iki çocuk, anne ve babalarından gizli buluşmaya devam ettiler. Onlara göre çözüm gayet basitti ama dinleyen yoktu ki!

Bir gün Kral Terlik ve Kraliçe Takunya bahçede dolaşırken kraliçenin aklına bir fikir geldi. Etrafına bakındı, kimsenin bulunmadığına emin olduktan sonra eşinin kulağına şunları fısıldadı: "Üzerinde kâse deseni olan kaşık, kaşık desenli kâse olmaksızın işimize nasıl yaramıyorsa, üzerinde kaşık deseni olan kâse de kâse desenli kaşık olmaksızın onların işine yaramayacak."

"Çok haklısın canımın içi," dedi kral.

"O zaman..." diye devam etti kraliçe, "işlerine yaramayacak kâseyi onlardan satın alırız."

"Bu iyi bir plan," dedi Kral Terlik. Sevinmişti. "Nasıl olsa kaşık bizde. Sen gerçekten eşsiz bir kadınsın!"

Sol krallıkta bütçe yetersizliği nedeniyle dışişleri bakanlığına da bakan bir içişleri bakanlığı vardı. Adı Kandilli Reverans'tı, ama herkes ona "Ekselans" diye hitap ederdi. İki yüzü de kullanılabilen bir ceketi vardı; dışişleri bakanı olarak ceketin siyah çizgili kırmızı yüzünü kullanırdı, içişleri bakanı olarak da kırmızı çizgili siyah yüzünü.

Kral Terlik onu yanına çağırdığında, üstünde önce içişleri bakanı olarak kullandığı kırmızı çizgili siyah ceket vardı.

"Yoo, Ekselans Kandilli Reverans! Bu kez karşımızda çok önemli bir devlet meselesi var," dedi kral.

"Yaa, öyle mi?" diyen Reverans ceketini hemen ters yüz etti. Şimdi ceket, siyah çizgili kırmızı renkteydi; yani Ekselans,

dışişleri bakanı oluvermişti. "Konu nedir, majesteleri?" diye sordu ve reverans yaptı.

"Hayır, Ekselans Kandilli Reverans," dedi kral, "ceketinizi çıkarmalısınız. Bu kez 'gizli bir görev' söz konusu!"

"Öyle mi?" dedi iç ve dışişleri bakanı ve ceketini çıkardı. Çenesine beyaz bir sakal yapıştırdı, siyah bir gözlük taktı, eski ve yamalı bir kıyafet giydi. Artık "gizli ajan" olmuştu.

Kral Terlik, ona ne yapması gerektiğini bütün ayrıntılarıyla anlattı.

Kandilli Reverans bir el arabasının içine her türden çanak çömleği doldurup dağın sol tarafından kıvrılarak sağdaki krallığın topraklarına girdi. Kral Çarık'ın sarayının önünden geçerken avazı çıktığı kadar, "Eskiler alırım, eskiler alırım! Eski yerine yenisini veririm. İyi para verir, karşılığında az şey isterim. Kelepir istiyorsanız, bu fırsatı kaçırmayın!" diye bağırmaya başladı.

Herkes elindeki eski eşyayı yenisiyle değiştirmek ya da karşılığında iyi para almak için koşuştu ancak içten içe eskicinin hafif çatlak olduğunu düşünüyordu. Ama yine de kimse bu fırsatı kaçırmak istemedi.

Kraliçe Kamelya, dışarıda neler olduğunu öğrenmek için pencereden baktı. O da bu fırsatı kaçırmak istemedi ve hemen aşağıya inerek elindeki eski çanak çömleği yenileriyle değiştirdi.

Bunun üzerine eskici ona, "Size bir teklifim olacak, kraliçem," dedi. "Görüyorum ki elinizde kaşık desenli acayip bir çorba kâsesi var. O kaşığın üstünde de bir kâse deseni görülüyor. Bu nasıl olsa işinize yaramaz. Siz onu bana satın, karşılığında iyi para öderim ya da onun yerine ne isterseniz seçin alın!"

"Olmaaz..." dedi kraliçe. "Asıl ben sana bir teklifte bulunacağım. Sol Kral'ın, çorba kâsesi desenli kaşığını bana getir, o zaman sana çok para veririm. Ya da dile benden ne dilersen."

"İmkânsız," dedi eskici kılığındaki Ekselans. "Kaç para olursa olsun, ellerindeki o kaşığı satmak istemiyorlar. Bu yüzden sizin elinizdeki bu kâse de hiçbir işe yaramayacak. Ve hep öyle kalacak. Ama onu bana satarsanız, istediğiniz kadar para veririm. Bundan daha makul bir teklif olamaz!"

"Sen buna makul mü diyorsun? O zaman ben de sana makul bir teklifte bulunayım: Biz hiçbir şekilde kâseyi elden çıkarmayacağımıza göre, onların kaşığının hiç değeri olmayacak demektir. Er ya da geç teklifimizi kabul edecekler. Bunu onlara bildir!"

Reverans, iç ve dışişleri bakanı kimliğinin ortaya çıktığını anlayınca gerisin geri Sol Krallık'a döndü. Tabii yine dağın solundan dolaşarak.

Uzun lafın kısası, her işi yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Kral ile kraliçe yaptığı işten hiç de memnun kalmamışlardı. Ama Kral Çarık ile Kraliçe Kamelya'nın tutumlarına çok kızdılar. "Bu insanlarla doğru dürüst konuşulmaz ki," diye düşünüyorlardı.

Bu arada Kral Çarık ile Kraliçe Kamelya da bu işe kafa yormaya başladılar. Onlar da kabineyi gizlice topladılar.

Kamelya, "Aslında şu kıyafet değiştirmiş olan eskici pek de haksız sayılmaz," dedi "Kâse desenli kaşık elimize geçmeyecek olursa, bizim kaşık desenli kâsemizin gerçekten hiçbir değeri kalmayacak."

"Çok çok haklısın hayatım," diye cevap verdi Kral Çarık.

"O zaman bu değersiz kâseyi, değerli kaşıkla değiştirirsek nasıl olur? Böyle bir takas bizim lehimize olmaz mı?"

"Bu iyi bir plan!" diye haykırdı kral. "Kimsenin buna bir diyeceği yok. Sen çok akıllı bir kraliçesin, hayatım!"

Sağdaki krallıkta da bir içişleri bakanı vardı ve o da dışişleri bakanlığı işini de birlikte yürütüyordu. Adı da Dümbük İkibüklüm'dü. Ona da herkes "Ekselans" diye hitap ediyordu. Onun da iki yüzü de kullanılabilen bir ceketi vardı: Ancak o içişleri bakanlığı yapıyorsa, ceketin siyah çizgili kırmızı yüzünü giyerdi, dışişleri bakanı olunca da öteki yüzünü, yani kırmızı çizgili siyah tarafını kullanırdı.

Ama kralın yanına çağrıldığında ceketini giymedi çünkü içişleri bakanı olarak mı yoksa dışişleri bakanı olarak mı boy göstereceğini bilmiyordu. Bu nedenle, ceketi koltuğunun altına sıkıştırdı.

"Yooo, Ekselans Dümbük İkibüklüm!" dedi kral. "Ceketinizi hemen giymeniz gerekecek çünkü söz konusu olan, resmî bir devlet işi!"

"Yaa?" diyen Dümbük İkibüklüm alelacele ceketini giydi. Siyah çizgili kırmızı yüzünü tabii. Şimdi içişleri bakanı olmuştu.

"Konu nedir majesteleri?" diye sordu ve eğilerek reverans yaptı.

"Yoo, Ekselans İkibüklüm," dedi kral. "Ceketi ters giyin, sizi yurtdışında bir görev bekliyor."

"Öyle mi?" diyen Dümbük İkibüklüm ceketini ters yüz edip giydi. Bu kez dışişleri bakanı olmuştu.

Kral Çarık ona ne yapması gerektiğini iyice anlattı. Kraliçe Kamelya da üzerinde kaşık deseni bulunan porselen kâseyi gazete kâğıtlarıyla sarıp sarmaladıktan sonra bir sırt çantasına koydu. Ve Dümbük İkibüklüm, resmî devlet görevlisi olarak yurtdışına gönderildi.

Dağın sağ tarafından dolaşarak Kral Terlik ile Kraliçe Takunya'nın sarayına vardı.

Onlara takas teklif etti. Ancak kral ve kraliçe, konuyu tartışmak için hemen kabineyi gizlice topladı.

"Kesin olan şu ki..." dedi Kral Terlik, "üzerinde kaşık deseni bulunan kâseyi elde etmediğimiz sürece üzerinde kâse deseni olan kaşığımız bir işe yaramayacak."

"Çok haklısın kocacığım," diye cevap verdi kraliçe. "Keskin zekâna hayranım doğrusu!"

"Mantıklı düşünecek olursak..." diye devam etti kral, "bizim için üzerinde kaşık deseni bulunan kâse, kâse desenli kaşıktan daha değerli. Bu nedenle bir şeyler yapmalıyız."

"Çok doğru," dedi Kraliçe Takunya. "O zaman elimizdeki değersiz kaşığı, değerli kâseyle değiştirebilirsek bu bizim için kârlı bir iş olur."

"Aklıma daha iyi bir çözüm gelmiyor," dedi kral. "Sen gerçekten bir dâhisin, canımın içi."

Kral ve kraliçe toplantıyı sonlandırdılar. Karar alınmıştı, takas yapılacaktı.

Dışişleri Bakanı Dümbük İkibüklüm'e, kâse desenli kaşığı resmî olarak devrederken, kaşık desenli kâseyi de ondan resmî olarak devraldılar.

İç ve Dışişleri Bakanı Dümbük İkibüklüm dağın sağ tarafından dolanarak ülkesinin yolunu tuttu. Sevinçten etekleri tutuşuyordu.

Şimdi her iki ülkenin kral ve kraliçesi, ellerine daha değerli bir şey geçirmiş olmanın keyfi içindeydiler. Ancak sonra bunları nasıl kullanacakları konusunda yine çıkmaza düştüler. İki taraf da karşılıklı aldatılmış olduklarını düşünerek birbirlerine kin kusmaya başladı.

"Böyle ahlaksız ve namussuz insanlarla ne alışveriş edeceksin ne de görüşeceksin!" diye sövüyorlardı.

Sonra birbirlerine kötü mektuplar yazmaya başladılar ve bundan böyle bir daha görüşmeyeceklerini bildirdiler.

Böylece iki krallık arasındaki diplomatik ilişkilere de son verildi.

Bir gece Kral Çarık ile Kraliçe Kamelya'yı uyku tutmamıştı. Hem kızgınlıktan hem de fazla düşünmekten başlarına ağrı saplanmıştı.

"Kamelya?" diye seslendi kral. "Uyuyor musun?"

"Hayır," diye cevap verdi Kamelya. "Uyuyamıyorum."

"Ben de," dedi Çarık. "Çok öfkeliyim. Bu oyuna gelmemeliydik."

"Haklısın," diye yanıtladı Kamelya. "Ülkemiz adına çok utanç verici bu."

"Böyleleri nezaketten anlamıyorsa, o zaman biz de onlara anladıkları gibi davranırız," dedi kral.

"Ne diye kendimizi enayi yerine koyalım ki? Bize kakaladıkları bu kaşık hiçbir işe yaramıyor. Onu geri verelim."

Kral Çarık bir süre düşündü. "Ya buna razı olmazlarsa?"

"O zaman onlara sormadan kâseyi alırız," dedi Kamelya.

"Bu iyi bir plan!" dedi Kral Çarık. "Sen gerçekten bir dâhisin hayatım."

Sağdaki krallıkta usta bir hırsız vardı. Adı Haksever Uzunparmak'tı. Hemen ertesi günün sabahında kral tarafından çağrılarak kendisine "kraliyet gizli ajanı" unvanı

verildi ve gizli bir göreve atandı: soldaki krallık sarayından kâseyi çalmak. Tabii kimseye görünmeden ve yakalanmadan.

"Majesteleri merak buyurmasınlar," dedi Haksever Uzunparmak. "Kâseyi elinizde sayın."

Paltosunun yakalarını yukarı kaldırdı, gözlerine siyah bir maske taktı, şapkasını iyice aşağı çekti ve yola çıktı.

Tesadüf bu ya, aynı anda Kral Terlik ile Kraliçe Takunya da aynı şeyi düşünmüşlerdi. Soldaki krallığın usta hırsızının adı Yoksatar Çoksoyar'dı. Kraliyet gizli ajanı olarak özel bir göreve atandı; çorba kaşığını çalarak ait olduğu topraklara geri getirecekti. Elbette kimseye görünmeden ve yakalanmadan.

İki ajan yola koyulduktan sonra her iki kral ve kraliçe rahat bir nefes aldılar. Uzun zamandan beri ilk kez rahat bir uyku çektiler. Onlar rahat rahat uyudukları için Haksever Uzunparmak ile Yoksatar Çoksoyar'ın işleri kolaylaştı; artık kâseyi ya da kaşığı çalıp getirmek işten bile değildi.

Başlangıçta her iki sarayda da elde edilen ganimet nedeniyle sevinç büyüktü; her iki kraliyet ajanı değerli hediyelerle ödüllendirildi. Kendilerine asalet unvanı da verildi. Ama tüm bu kutlamalar ve bayram havası uzun sürmedi çünkü bir süre sonra değişen bir şey olmadığının farkına varıldı.

Durum kritikleşti. Şimdi her iki tarafın da kızgınlığı sınır tanımıyordu.

Kral Terlik ile Kraliçe Takunya, "Haydut bunlar!" diye haykırıyordu. "Hırsızlık yapmaktan bile çekinmiyorlar!"

"Hırsız bunlar!" diye bağırıyordu Kral Çarık ile eşi de. "Başkalarının malını çalmaktan korkmuyorlar!"

"Kahrolsun sağdaki krallık!" diye sesler yükseliyordu, dağın sol tarafından.

"Kahrolsun soldaki krallık!" diye haykıran sesler de dağın sağ tarafından gelmekteydi.

Ve her iki kral da ordularını hazırladı. Kral Çarık'ın piyade alayı dört er, beş yüzbaşı ve üç generalden oluşuyordu. Kral Terlik'in ordu gücünü ise üç er, dört yüzbaşı, dört general ve bir d.sız. amiral (yani donanmasız amiral) oluşturuyordu.

Her iki kralın da düşman ülkesini altüst etmek amacıyla ordularını toplayıp yola koyuldukları gece hava fırtınalıydı ve her yer kapkaranlıktı. Her iki kraliçe de evde kalıp ordularıyla birlikte yola çıkan eşlerini mendil sallayarak uğurladılar.

Kral Çarık'ın alayı dağın sağ tarafından ilerlerken Kral Terlik'in alayı sol taraftan yola çıkmıştı. Böylece iki ordu birbiriyle karşılaşamadı. Ama girdikleri düşman ülkesinde de bir direniş yaşanmadı. Ne var ki iki kraliçe de işgalcileri hoş karşılamadı. Yine de kolayca yakalandılar ve kendi iyilikleri için çenelerini tutmak zorunda kaldılar. Bu arada her iki kral da yapılan hırsızlığı cezalandırmak amacıyla karşı ülkenin sarayını ateşe verdi. Yükselen alevleri ve dağılan külleri zevkle seyrettiler. Arkalarında birer enkaz bıraktıktan sonra zafer marşları eşliğinde ülkelerine döndüler. Biri dağın solundan, öteki de sağından dolaştığı için birbirleriyle karşılaşmadılar.

Peki, porselen kâse ile porselen kaşığa ne oldu dersiniz?

Şans bu ya, Prens Sahtiyan ile Prenses Pralin, anne ve babalarının niyetini sezince kâse ile kaşığı tam zamanında bulundukları cam dolaptan almışlardı. Zaten ikisine de orduya katılmaları yasaklanmıştı. "Savaş çocuklara göre değil. Savaş yetişkinlerin işi..." demişlerdi. Çocukların da zaten savaşmaya hiç mi hiç niyetleri yoktu! Hatta o gece dağın zirvesinde buluşmayı kararlaştırmışlardı. Savaş çıktığı için de iki çocuk, kâse ve kaşığı yanlarına almıştı.

Kaşığı kâseye dikkatlice daldırıp karıştırmaya başladılar. İşte o an ne gördüler dersiniz? Kâse, çok lezzetli ve besleyici bir çorbayla doluverdi. İkisi de karınlarını tıka basa doyurdular. Bu iş bu kadar basitti!

Bu arada Kral Çarık, ordusu ve esir aldığı Kraliçe Takunya'yla; Kral Terlik de ordusu ve esir aldığı Kraliçe Kamelya'yla evine dönünce ülkelerinin ne hale geldiğini gördüler. Elbette çok şaşırmışlardı ve dert yanıp yakınmaların ardı arkası kesilmiyordu. Her iki kral da kül olmuş saraylarının enkazına bakarak acı acı gözyaşı döktü. İki ordunun da morali sıfırdı, herkesin suratı asıktı.

Her iki tarafın da niyeti, esir alınan kraliçeler karşılığında kâseyi ya da kaşığı iade etmekti. Aslında bunun yine hiç kimseye yararı olmayacaktı. Ama zaten her şey altüst olmuştu. Ortalıkta ne kâse vardı ne de kaşık. Her iki sarayın erzak deposu da yandığı için yiyecek bir şey de kalmamıştı.

Bu duruma göre kraliçelerin esir tutulması her iki tarafa da bir çıkar sağlamadığından serbest bırakılmaları uygun görüldü. Ve bu iş gece yarısı gerçekleşti. Her ne kadar bu sırada davranışları nezaket kurallarına pek uymasa da savaşta olur böyle şeyler! Kısacası Takunya, Terlik'e kavuştu; Kamelya da Çarık'a. Ama bu her iki taraf için de sadece hafif bir teselliydi.

Her iki kral da, önce savaş heyecanından, sonra da devlet sorunlarından ötürü çocuklarının ortalıkta olmayışının farkına varamamışlardı. Bunu ilk fark eden kraliçeler oldu.

"Prens Sahtiyan nerede?" diye haykırdı Kraliçe Takunya, ellerini umutsuzca havaya kaldırarak.

"Prenses Pralin nerede?" diye çığlık atan Kraliçe Kamelya, saçını başını yolmaya başladı.

Her iki ülkeye elçiler gönderildi ama çocuklar bulunamadı.

İki ülke de yas tutuyordu.

"Tüm bunlar lanet olasıca bir kaşık yüzünden!" diyen Kral Çarık'ın gözleri dolu doluydu.

"Tüm bunlar lanet olasıca bir kâse yüzünden!" diyen Kral Terlik hıçkırıklarını zor tutuyordu.

"Bunun böyle olacağını bilseydik, kâseyi kendi rızamızla hediye ederdik!" dedi Kraliçe Kamelya ağlayarak.

"Bunun böyle olacağını bilseydik, kaşığı seve seve hediye ederdik!" dedi Kraliçe Takunya, ağlayarak.

Bu sözler dağın her iki tarafındaki ülkelerde söylendi ancak biri ötekinin ne dediğini duyamadı tabii.

Birbirlerinin başını yedikleri halde, ortak talihsizlikleri iki krallığı bir araya getirebildi. Öte yandan, açlık da baş göstermişti ve ortalıkta ne yiyecek bir şey vardı ne de içecek.

Yine karşılıklı elçiler gönderildi ve aradan çok geçmeden, oturup ne yapmaları gerektiğine dair bir uzlaşmaya vardılar. Alınan karara göre iki kral iki ülke arasındaki sınırda buluşacaktı. Ama hangi sınırda buluşacaklardı? Dağın sağındaki sınırda mı, yoksa solundaki sınırda mı? Bu konuda uzlaşamadılar. Çünkü Kral Terlik sol sınırı önerirken Kral Çarık sağ sınırda ısrarlıydı. Bu inatlaşma sonsuza dek süreceğe benziyordu çünkü iki kral da ödün vermek istemiyordu.

Sonunda bir çözüm bulundu. İki taraf için de pek kolay olmayan bir çözüm olsa da kimse ödün vermek zorunda kalmayacaktı. Yani, dağın zirvesinde toplanılacaktı. Şimdiye kadar hiç böyle bir şey görülmemişti ama içinde bulundukları yoksulluk ve açlık bunu gerektiriyordu.

Sonra her iki kral, eşlerini, bakanlarını, ordularını, gizli ajanlarını ve tebaasını toplayıp dağın zirvesine çıktı. Zirveye

ulaştıklarında öylesine yorgun düştüler ki biraz dinlenebilmek için yere oturdular.

Aynı anda Prens Sahtiyan ile Prenses Pralin, saklandıkları yerden çıkageldiler, içinde kaşık bulunan çorba dolu kâse de yanlarındaydı. Çorbanın buram buram tüten lezzetli kokusu herkesin ağzının suyunu akıtmıştı.

"İyi ki geldiniz majesteleri!" dedi Prens Sahtiyan. "Sizleri yemeğe davet edebilir miyiz?"

"Majesteleri sofraya buyurabilirler. Herkese yetecek kadar çorba var," dedi Prenses Pralin.

Herkesin gözü dört açılmıştı ve mutluydular. Sadece prens ve prenses değil, kâse ile kaşık da yangından kurtulmuştu. Çorbayı kaşıklamaya başladılar, lezzetine diyecek yoktu doğrusu.

"Şu kaşığı bize başlangıçta vermiş olsaydınız bu çorbaya çok daha önce kavuşmuş olurduk," dedi Kraliçe Kamelya. Sözlerindeki serzeniş açıkça okunuyordu.

"Şuna da bak sen!" diye atıldı Kraliçe Takunya. "Asıl siz bize kâseyi vermiş olsaydınız, tüm bunlar başımıza gelmezdi!"

"Neyse, olan oldu biten bitti. Şimdi kâse ve kaşık hakkındaki kararı hangimizin vereceğini saptamalıyız," dedi Kral Çarık.

Bunun üzerine Kral Terlik, "Hoppalaa! Yine başlamayın Tanrı aşkına!" dedi. Bu da o güne kadar ağzından çıkan en akıllıca sözdü.

Bunun üzerine kimse ses çıkarmadı ve doyuncaya kadar çorbalarını içtiler. Karnı tok insanla daha rahat konuşulur. Bu nedenle çocuklar, o anı kolladılar ve sonra, "Biz büyüyünce evlenmek istiyoruz," dediler. "Çünkü birbirimizden çok hoşlanıyoruz. Düğün hediyesi olarak da kâse ile kaşığı istiyoruz."

Uzatmayalım: Bir öyle bir böyle dedikten sonra her iki kral ve kraliçe de buna razı oldu. Eski sarayları yandığı için dağın en tepesine ortak bir saray kurdular. Bundan böyle kâse ile kaşık artık yeni çifte aitti ve onlar da hiçbir zaman aralarında tartışma çıkarmadılar. Çünkü ikisi de ne kâsenin ne de kaşığın tek başına bir kıymeti olmadığını anlamıştı.

Yaşlı kral ve kraliçeler, krallıklarını çocuklarına devrettiler. Yine de Terlik ve Takunya dağın sol tarafında; Çarık ve Kamelya'ysa sağ tarafında oturmayı yeğlediler. Eh, olacak o kadar! Ama birbirlerini ziyaret etmeyi ihmal etmediler. Kraliçeler kızmabirader oynamak, krallarsa havadan sudan sohbet etmek için buluşuyorlardı. Yani sonunda herkes mutlu olmuştu.

Prens Sahtiyan ile Prenses Pralin'in düğününe her ülkeden misafirler geldi. Aralarında dış kapının dış mandalı Sinsiyılan hala da vardı. Bu kez onu da davet etmeyi unutmamışlardı. Herkes nefis çorbayı kaşıkladı, lezzetini anlata anlata bitiremediler. Kötü kalpli peri bile tadına baktıktan sonra şöyle dedi: "Vallahi, kâse ile kaşığın böyle bir iş becereceği aklıma bile gelmedi doğrusu! Yoksa onları size hediye eder miydim? Neyse, farkında olmadan iyi bir iş yaptım. Ne korkunç bir rezalet!" Kızgınlıktan suratı yemyeşil kesilmişti, sihirli süpürgesine atladığı gibi uçup gitti. Bir daha da onu gören olmadı.

Ama üzerinde kaşık deseni olan kâse hep dolu kaldı ve bu kâse, üzerinde kâse deseni bulunan kaşıkla karıştırıldığı sürece de çorba vermeye devam etti, hiçbir zaman içi boşalmadı ve bugüne dek böyle sürdü. Karnı acıkan ve yiyecek bir şeyi olmayan herkes dağın zirvesindeki saraya giderek karnını tıka basa doyurabilir.

Elbette iş, o sarayı bulmakta.

Oyuncak Ayı ve Hayvanlar

Bir zamanlar eski püskü ama sevimli bir oyuncak ayı vardı; adı Yıkanabilir'di. İsmini, henüz yepyeniyken kulağının yanına iliştirilmiş "yıkanabilir" yazısından almıştı. Bu yüzden ilk sahibi ona Yıkanabilir dedi. Ama bu, çok zaman önceydi. O çocuk artık okula gidiyor, yani Yıkanabilir'le oynayamayacak kadar büyüdü. Geçip giden yıllar Yıkanabilir'i de etkiledi. Sık sık yıkanmaktan ve taranmaktan tüyleri seyrekleşmiş, yırtılan yerlerine yama yapılmıştı.

Yıkanabilir, zamanının büyük bir kısmını evdeki divanın kendisine ayrılan baş köşesinde oturmakla geçiriyordu. Ancak gece gündüz aynı yerde oturmak hoş bir şey değildi doğrusu. Bu nedenle Yıkanabilir, odada yalnızken yerinden kalkar ve kimsenin onu görmediğinden emin olduğu zamanlarda dans ederdi. Çünkü tıpkı diğer oyuncak ayılar gibi, dans etmeyi pek beceremediği için utanırdı.

Bir gün yine divanın baş köşesinde oturmuşken odaya bir sinek daldı ve Yıkanabilir'in burnuna konuverdi.

"Merhaba!" dedi.

"Merhaba!" diye cevap verdi Yıkanabilir, şaşı bakışlarını sineğe çevirerek.

"N'aber, n'apıyorsun?"

"Hiiç... oturuyorum."

"Onu ben de görüyorum. Ama neden oturuyorsun?"

"İşte."

Sinek biraz düşündü. "Ama senin bir işe yaraman gerekir," dedi.

"Yoo, bu o kadar önemli mi ki?"

"Elbette. Örneğin ben, uçmak ve her şeyi yalayıp tadına bakmak için dünyaya geldim. Sen her yere uçup her şeyi yalayabilir misin?"

"Yoo."

"Olamaz böyle bir şey," diye vızıldadı sinek. "Dünyaya niye geldiğini bilmiyormuş! Sen aptalın tekisin!" Sonra Yıkanabilir'in başı etrafında uçarak alaylı alaylı bir şarkı tutturdu: "Vız-vız-vız... aptal yararsız!" Daha sonra da uçarak evden dışarı çıktı.

Oyuncak ayı düşünmeye başlamıştı.

"Belki de gerçekten aptalın tekiyim," dedi kendi kendine. "Herkes ne işe yaradığını biliyorsa, bundan böyle ben de bilmek istiyorum. Azıcık araştırayım, belki bana doğruyu söyleyecek birini bulurum."

Divandan aşağıya kayarak paytak paytak dolaşmaya koyuldu.

Kömürlüğe inen merdivenlerin önünden geçerken bir fareye rastladı.

"Merhaba," dedi oyuncak ayı sevecen bir şekilde. "Benim adım Yıkanabilir ve ne işe yaradığımı öğrenmeye çalışıyorum."

Fare arka ayakları üzerinde doğrularak Yıkanabilir'i tepeden tırnağa süzdü.

"En önemlisi..." diye söze başladı fare yapmacık bir tavırla, "kurnaz olmak ve yakalanmamak, peynir ile et bulmak ve bir aile kurmak. Senin bir ailen var mı?"

"Yok," dedi Yıkanabilir.

"Zavallıcık," diye iç geçirdi fare. "O zaman dünyaya neden geldiğini ben de bilemem." Ardından deliğine sıvıştı.

Yıkanabilir omuz silkti ve evden dışarı çıktı.

Evin önünde ufak bir bahçe vardı. Bahçede bir tavuk, bir oraya bir buraya koşuyor, bir yandan kumda eşelenirken bir yandan gıdaklayıp duruyordu.

Yıkanabilir'i görür görmez, "Günaydın bayım!" diye gıdakladı. "Bugün koskoca iki yumurta yumurtladım, ikisi de harika! Yumurta şeklinde iki yumurta, mükemmel iki yumurta. Herhalde onları görmeye geldin!"

"Yoo."

"Yumurtalarla ilgilenmez misin sen?" diye sordu tavuk, kafasını yana eğerek.

"Yoo."

"Ama bu dünyada yumurtadan daha önemli ne var ki? Var olmanın tek amacı yumurtlamaktır. Sen ne için geldin bu dünyaya?"

"Ben de bunu öğrenmek istiyorum," diye yanıtladı oyuncak ayı.

"Sana bir şey söyleyeyim mi? Sen de benim yaptığımı yap: Yumurtla, yumurtla, yumurtla..."

"Yapamam ki!"

"Öyleyse beş para etmezsin sen!" diyen tavuk, kızgın kızgın gıdaklayarak oradan uzaklaştı.

Yıkanabilir de, "Aptal!" diye homurdanarak sokağa çıktı.

İlk karşılaştığı hayvan bir bataklık çulluğu oldu. Cıvıl cıvıl şakıyan kuş, çamurlu suda yıkanıyordu.

"Heey... Ne diye aptal aptal bakıyorsun?" diye seslendi Yıkanabilir'i görünce. "Hiç yıkanan birini görmedin mi?"

"Gördüm," diye yanıtladı Yıkanabilir. "Beni de sık sık yıkarlardı. Ama ben senin gibi etrafa su sıçratmadım."

"Ne istiyorsun benden, Tanrı aşkına?"

"Bu dünyaya neden geldim, onu öğrenmek istiyorum."

"Bu dünyaya neden geldiğin bana vız gelir. Sana bir şey söyleyeyim mi ahbap? Benim gibi yap ve kafanı böyle aptalca sorularla yorma! Herkesin sözüne de kulak asma! Biraz yüzsüz ol! O zaman sırtın yere gelmez. Bence en önemli şey bu."

Yıkanabilir bir süre düşündü, sonra içini çekerek, "Ama benim gibi eski püskü bir ayı dünyaya neden geldi, bunu bilmek istiyorum," dedi.

Cevap vermek yerine çulluk sadece güldü ve uçup gitti.

Yıkanabilir bir süre düşünceye daldı, sonra yoluna devam etti. Derken bir çayıra geldi. Her tarafta çiçekler açmıştı. Çimenlerin üzerine oturdu ve o anda havada vızır vızır uçan bir arı gördü.

"Baksana..." dedi Yıkanabilir. "Sana bir şey soracağım."

"Vaktim yok! Vaktim yok!" diyen arı bir başka çiçeğe konmuştu bile.

"Dünyaya neden geliriz, biliyor musun?" diye sordu Yıkanabilir.

"Elbette. Kurtçukken öğrettiler bize bunu. Biz, bu dünyaya çalışkan olmaya, bal ve petek yapmaya geldik."

"Peki, çalışkan olmak ne demek?"

"Çalışkan olmak demek, çalışkan olmak demektir. Yani hiç durmadan çalışacaksın. Asla tembellik yapmayacaksın, anladın mı?"

"Yoo."

Arı kızdı. "Böyle saçmalıklarla uğraşacak vaktim yok benim! Bırak da çalışayım. Yolumdan da çekil, yoksa sokarım seni..."

Arı tarafından sokulmak Yıkanabilir'in işine gelmezdi tabii. Bu yüzden hemen oradan uzaklaştı.

Çayırın ortasında mavi bir göl vardı ve pırıl pırıl dalgalı sularında bembeyaz tüylü, şahane güzellikte bir kuğu tur atıyordu.

"Ne kadar da güzelsin!" dedi Yıkanabilir. Hayranlığını gizleyememişti.

"Biliyorum," diye cevap verdi kuğu, kanatlarını tüm ihtişamıyla açınca yelken açmış gemileri andırıyordu.

"Peki, sen bu dünyaya niye geldin?"

"Ne aptal bir soru!" Kuğu tüylerini kabarttı. "Var olmanın tek bir anlamı vardır: güzel olmak!" Sudaki yansımasına ba-

karak keyiflendi. "İnsanın dünyadaki görevi, güzel olmaktır. Ben de bu görevi yerine getiriyorum işte! Ya sen?"

Yıkanabilir de sudaki yansımasına baktıktan sonra içtenlikle cevap verdi. "Ben böyle bir şey yapmıyorum."

"Öyleyse sen bu dünyada lüzumsuzsun," diyen kuğu, Yıkanabilir'in yüzüne bakma zahmetine bile girmeden yüzerek uzaklaştı.

Gölün öbür tarafında orman başlıyordu. Yıkanabilir ormana doğru ilerledi. Bir süre sonra, ağaç dalına konmuş bir gugukkuşu gördü. Kuş, hiç durmadan hep aynı şeyi söylüyordu.

"Sen ne yapıyorsun orada?" diye sordu Yıkanabilir.

"Sayıyorum," diye yanıtladı gugukkuşu. "65, 66, 67..."

"Peki, ne sayıyorsun?"

"Ne olursa sayıyorum; ağaçları, yaprakları, kozalakları, günleri, saatleri... her şeyi... 68, 69, 70..."

"Bunun bir anlamı var mı peki?"

"Olmaz olur mu?" dedi kuş. "Her şeyden önce, sayı önemlidir. İnsanın sayabildiği şeyler, gerçek olanlardır. Sayılamayan şeyler gerçek sayılmaz."

"Öyle mi?" dedi Yıkanabilir. Umutlanmıştı. "Beni de sayar mısın?"

"Neden olmasın?" dedi gugukkuşu. "Sıraya gir o halde."

"Giremem ki. Yani ben sadece benim."

"Sayılamayacağına göre sen yoksun demektir," dedi kuş ve uçup gitti. Uzaktan, sayı saydığı hâlâ işitiliyordu. Kim bilir neleri sayıyordu...

Yaşlı oyuncak ayı ormanın derinliklerine daldı. İlerledikçe ağaçlar sıklaşıyordu. Her taraf karanlıktı. Ağaçlardan sarkan sarmaşıklar yolunu kesiyordu. Burası balta girmemiş bir ormandı.

Ayıcığın başının üzerindeki ağaçların en üst dallarında bir maymun sürüsü çığlıklar atarak, şamatayla oynaşıp duruyordu.

Yıkanabilir'i görünce hepsi sus pus oldu. Maymunların reisi ağaçtan inerek oyuncak ayının karşısına dikildi.

"Ne arıyorsun burada?" diye sordu dişlerini göstererek.

"Kimseyi rahatsız etmek istemiyorum," dedi Yıkanabilir nezaketle. "Sadece dünyaya niye geldiğimizi söyleyebilecek birini arıyorum."

Maymunlar dırdır etmeye başladılar. Her kafadan bir ses çıkıyordu.

"Susun be!" diye haykırdı maymunların reisi. Bir yandan da dişlerini gösteriyordu.

Herkes sustuğunda sözüne devam etti: "Var olmanın yegâne amacı, bir şeyler kurmaktır. Örneğin bir dernek, bir kulüp, bir komite, bir parti... yani bir topluluk... Biz hep yapıyoruz bunu."

"Niye?" diye sordu Yıkanabilir.

Maymunların reisi şöyle cevap verdi: "Bu dünyada biri kumanda etmeli, diğerleri de onun emirlerini yerine getirmelidir. Bu çok önemli. Yoksa her şey altüst olur. Herkesin toplumda bir yeri olmalı. Toplumda yeri olmayan birinin hiçbir değeri yoktur. Sen kumanda edebilir misin? Ya da emirlere uyabilir misin?"

"Yoo," dedi Yıkanabilir.

"O zaman bize katılamazsın!" diye bağırdı maymunların reisi. Bunun üzerine diğer maymunlar Yıkanabilir'i taşlamaya başladılar.

Oyuncak ayı kurtuluşu kaçmakta buldu.

Ormandan çıkan Yıkanabilir bu kez bir bozkıra ulaştı. Burada bir grup fil toplanmış, bir şey tartışıyordu. Hepsinde bilginlik havası vardı. Duruşları heybetli, davranışları ağırdı.

Yıkanabilir korka korka yanlarına yanaştı. "Affedersiniz," dedi, "bana, bu dünyaya niye geldiğimizi söyleyebilir misiniz?"

Filler etrafını çevirdi. Alınlarını kırıştırdılar.

"Ama bu çok zor bir soru," dedi bir tanesi. "Uzun süredir biz de bunu düşünüyoruz."

"Eee? Cevap buldunuz mu?"

"Zor sorulara cevap vermeden önce iyice düşünmek gerekir," dedi bir başkası. "Acele etmeye gelmez. Varoluşumuzun amacını sorguladığımız sürece var olmanın bir kıymeti olur."

"Ama bu çok uzun sürer," dedi Yıkanabilir. "O kadar dayanabilir miyim, bilmiyorum."

"Tüm canlı yaratıklar gibi senin de ölümsüz bir ruhun olmalı, öyle değil mi?" diyerek söze karıştı üçüncü fil. "Yoksa bedeninin içinde başka bir şey mi var?"

"Bedenimin içine hiç bakmadım. Biraz talaş ya da köpükle doldurulmuş olmalı."

"O zaman sen gerçek bir yaratık değilsin!" dedi birinci fil sert bir ifadeyle. "Demek ki sen ruhsuz ve akılsız bir nesnesin, bir eşyasın. Senin gibileri fırlatıp atmalı."

Zavallı yaşlı oyuncak ayı, içi talaş ve köpükle dolu olmasına karşın ilk kez büyük bir üzüntüye kapıldı. Kimseden özel bir beklentisi yoktu ama yine de bir kenara fırlatılıp atılmak fikri ona çok dokunmuştu. Paytak paytak oradan uzaklaştı. Artık başka kimseye soru sormak da içinden gelmiyordu.

Yıkanabilir yoluna devam ettikçe bozkır daha çok taşlı ve kumlu oluyordu. Yorulmuştu, bir kayalığın gölgesine çöktü. Tam o sırada bir kaplumbağa gördü. Hayvan, harıl harıl jimnastik hareketleri yapıyordu. Hareketleri sona erdiğinde nefes nefese

Yıkanabilir'e döndü ve "Ne diye orada durmuş bakıyorsun? Sen de biraz jimnastik yapsana? Fazlalıklarından kurtulursun!" dedi.

"Şey..." dedi Yıkanabilir. "Ben kendimi bildim bileli böyleyim. Değişmeye de hiç niyetim yok. Tek bilmek istediğim, bu dünyaya niçin geldiğim... Sen bunun cevabını biliyor musun?"

"Bu çok basit," dedi kaplumbağa. "Bu dünyaya, uzun yaşayabilmek için gelinir. Bak, ben yüz yaşımı aştım ama daha uzun yaşayabilmek için her gün jimnastik yapıyorum."

"Neden o kadar uzun yaşamak istiyorsun ki?"

"Daha fazla jimnastik yapabilmek için. Sen de istemez misin?"

"Yoo," diyen Yıkanabilir tekrar yola koyuldu.

Kısa bir süre sonra karşısına bir çöl çıktı ve o çölde yaşayan bir kertenkeleyle karşılaştı. Hayvan, kızgın bir taşın üzerinde güneşleniyordu.

Kertenkele bir gözünü açıp tembel tembel söylendi: "Gölge etmesen olmaz mı?"

Yıkanabilir hemen yana çekildi ve "Söylesene, benim gibi eski püskü bir oyuncak ayının bu dünyada işi ne?" diye sordu.

Bu kez kertenkele diğer gözünü de açtı ve Yıkanabilir'e bakarak, "Ohoo..." diye esnedi. "Bu sorunun bir cevabı yok ki! Bu dünyada hiçbir şeyin anlamı yoktur. Her şey geçicidir. Her şey var gibi görünür ama aslında yoktur. Onun için bu soruyu unut ahbap. Benim gibi yapıp güneşin altına uzan ve hiçbir şey düşünme! Ama hiçbir şey!"

Yıkanabilir yere yattı, yamalı karnını güneşe verdi ve hiçbir şey düşünmemeye gayret etti. Bir süre sonra canı sıkıldı. Aslında neredeyse başarıyordu... tabii kulağının içinde bir şeyin kıpırdadığını ve kaşındığını hissetmeseydi. Patisiyle kulağını kaşıdı ve

yere bir kulağakaçan düşüverdi. Kulağakaçan telaşla kaçarken, "Özür dilerim, özür dilerim!" dedi. "Yanılmışım. Senin kulağının da diğer hayvanlarınki gibi delik olduğunu sanmıştım."

"Boş ver," dedi Yıkanabilir dostça. "Herkes yanılabilir. Ama başkalarının kulağında ne yapıyorsun?"

"Bir kulağın içine girdiğimde, orada kendime bir yuva yaparım. Sonra daha da derine kaçarım ve kimse beni olduğum yerden çıkaramaz. Ben bunun için dünyaya gelmişim. Sen de herhangi bir yere yuva yapmak istemez misin?"

"İsterim ama böyle değil," diye cevap verdi Yıkanabilir.

Ve paytak paytak yürüyüp gitti.

Çölü tek başına geçerken birdenbire, arkasında bir tıslama sesi işitti.

"Heey, tombik! Acelen ne böyle?"

Yıkanabilir geriye dönüp baktı. Karşısında bir çıngıraklıyılan vardı, parlayan gözlerini gözlerine dikmişti. Yıkanabilir yoluna devam etmek istediyse de yerinden kıpırdayamadı.

"Sakin ol ufaklık," diyen yılan bir yandan da dilini oynatmaktaydı. "Sakin ol! Yoksa sinirlenirim."

Çıngıraklıyılan yavaş yavaş Yıkanabilir'in yanına sokuldu. Yüz yüze geldiklerinde, "N'aber, şekerim?" dedi. "Hoşuma gittin! Tam ağzıma layıksın sen!"

Yıkanabilir kekeleyerek, "Sa-sa-sağ ol! Ama gitmem gerek," dedi.

"Öyle miii? Peki acelen ne?"

"Bu dünyaya neden geldiğimi öğrenmek istiyorum da..."

Yılan pis pis sırıttı. "Bu çok kolay. Senin gibiler, benim tarafımdan yutulmak için dünyaya gelmiştir. Seni görünce doğrusu iştahım açıldı tombik. Herhalde etin lezzetlidir, öyle değil mi?"

"Hiç sanmam," diye yanıtladı Yıkanabilir. "Benim vücudum sadece talaş ve köpükten ibaret."

"Öyle mi?" Çıngıraklıyılan düş kırıklığına uğramıştı. "O zaman kendime başka bir yerde yiyecek arayayım!" diyerek sessizce uzaklaştı.

Yıkanabilir derin bir nefes aldı, kısacık bacaklarıyla alabildiğine koştu. Artık çölü geride bırakmıştı. Bu kez karşısına yine bir çayır çıktı. Kasıklarına ağrı saplanıncaya kadar koşmuştu Yıkanabilir. Biraz dinlenmeye niyetlendi ve bir çalılığın önünde durdu. Aynı anda, körpe dallardan birinin üzerinde pırıl pırıl parlayan, incecik ipekten örülmüş bir koza gördü. Koza birden açıldı ve içinden bir kelebek çıkıverdi. Güneş ışığı altında kanatları harika renkler sergiliyordu.

"Heey..." dedi Yıkanabilir. "Bu bir mucize! Nasıl yaptın bunu?"

"Çok basit," diye yanıtladı kelebek. Peltek peltek konuşuyordu. "Önce bir yumurtaydım, sonra tırtıl oldum, ondan sonra krizalit, daha sonra da koza haline geldim ve şimdi de kelebek oldum. İşte bunun için gelinir dünyaya. Yani hep kendini geliştirmek için. Sen kendini daha fazla geliştirebilir misin?"

"Yoo," dedi oyuncak ayı.

"Öyleyse dünyaya niye geldin?"

"İşte ben de bunu bilmek istiyorum!" diye mırıldandı Yıkanabilir.

Tam o sırada oyuncak ayının yanından giysileri yamalı ufak bir kız çocuğu geçti. Herhalde anne ve babası çok fakirdi ki ona yeni giysi alamamışlardı.

Küçük kız, Yıkanabilir'i görünce gözlerini fal taşı gibi açarak, "Senin adın ne bakayım?" diye sordu.

"Yıkanabilir."

"Benim şimdiye kadar hiç oyuncak ayım olmadı," dedi küçük kız. "Sen çok güzelsin. Seni çok sevdim. Benim olmak ister misin?"

"Seve seve," diye cevap verdi Yıkanabilir. İçi talaş ve köpük dolu olmasına rağmen kalbini bir sıcaklık doldurmuştu.

Küçük kız onu kucağına aldı ve burnuna bir öpücük kondurdu.

Artık Yıkanabilir'in de ait olduğu biri vardı bu dünyada.

Uzun sözün kısası, ikisi de mutlu oldu.

Ancak öykümüz burada bitmiyor. Aradan henüz birkaç gün geçmişti ki o rahatsız edici ve can sıkıcı sinek küçük kızın evine giriverdi. Yıkanabilir'i görür görmez, yine başının etrafında vızıldamaya başladı: Vız-vız-vız... aptal yararsız! Söyle bakayım bu dünyaya niye geldin?"

Bu kez Yıkanabilir, bu soruya verilecek en doğru cevabı bulmuştu. Avucunun içiyle, sineğe vurdu...

"Pattt!" Ve sineğin sesi kesiliverdi.

Santa Cruz'a Giden Uzun Yol

"Gong vurulduğunda saat tam yedi on beşti." Bu sözler radyodan geliyordu.

"Saçlarınla oynamayı bırak Hermann," dedi babası.

"Sütünü iç Hermann," dedi annesi.

"Haydi bitir şu kahvaltını," dedi babası.

"Acele et," dedi annesi.

"Yolda oraya buraya takılma," dedi babası.

"Yoksa yine okula geç kalırsın," dedi annesi.

"Kırık not getirdiğin yetmiyormuş gibi..." dedi babası.

"Kız kardeşin Karla kızamık geçiriyor. Bütün gece ağladı," dedi annesi.

"Çıkarken kapıyı hızlı çarpma Hermann," dedi babası.

"Yoksa hasta kardeşin uyanır,Hermann," dedi annesi.

Radyodan gelen ses şöyle diyordu: "*Haftaya Neşeli Melodilerle Başlayın* programını açıyoruz."

Hermann (sekiz yaşında, dokuzuncu yaşından da üç ay almış, bir metre yirmi beş santim boyunda, otuz beş kilo, kızıl saçlı ve yüzünde çilleri var), anne ve babasının uyarılarına kulak asmaksızın usulca kahvaltı sofrasından kalktı, usulca koridora çıktı, usulca yağmurluğunu giydi, usulca okul çantasını sırtına geçirdi, atkısını usulca boynuna doladı, usulca beresini taktı, usulca evin kapısını açtı, usulca dışarı çıktı ve... kapıyı öylesine çarptı ki ev temelinden sarsılır gibi oldu. Sonra bir an durup kulak kabarttı. Hasta kardeşinin ağlamaya başladığını işitince, "Bu iş tamam!" dercesine kafasını eğdi. Mutlu olmuştu. Merdivenleri üçer üçer indi. Aynı binada oturan istisnasız bütün kiracılar bu önemli olayla birlikte, Süper Hermann'ın ışık hızıyla okula yollandığına tanık oldular.

Dışarıda yağmur yağıyordu. Bu, yeni bir şey değildi. Günlerdir yağmur yağıyordu zaten. Şakır şakır yağan eğlenceli bir yağmur değildi; aksine ahmakıslatan cinsten, rutubetle karışık, insanın iliklerine işleyen soğuk bir yağmurdu. Hiç dinmeyecekmiş gibi bir hali vardı. Hermann, elinde olmadan Emma teyzesini anımsadı. Ne zaman ziyarete gelse, "Sizi fazla rahatsız etmek istemem, sadece iki üç gün kalacağım," der ve bir ay Hermannlarda kalırdı. Divanın baş köşesine kurulur, onlara daima suçlayıcı gözlerle bakardı.

O gün, günlerden pazartesiydi. Pek çok kimse pazartesi gününden hoşlanmaz. Sabahın erken saatlerinde, pazartesiyi sevmeyen bir sürü insan şehrin sokaklarını doldurur, hoşnutsuzlukları da yüzlerinden okunurdu. Hermann için pazartesinin en kötü yanı, en kıymetli zamanını, "İki kere bir, kaç eder?" gibi saçmalıkları öğrenmek zorunda kalacağı bir haftanın ilk günü oluşuydu. Üstelik sıcacık bir yataktan başka hiçbir şeyin daha cazip olmadığı bir saatte güne başlardı.

"Elbette," diye düşündü Hermann ve acı acı güldü. Öğretmenler derse erken saatlerde başlıyorlardı! Zaten onların tek amacı, bir sürü savunmasız öğrenciye hayatı zehir etmek değil de neydi sanki? Bu olmasa, belki de yaptıkları işten kendileri bile hoşlanmayacaklardı.

Anne ve babası da zaten her zaman öğretmenlerden yanaydı. Şu sıralar onlarla tartışmak neredeyse olanaksızdı. Aslında Hermann'la uğraşmaktan kurtuldukları için mutluydular, özellikle de Karla kızamık olduğundan beri. Sanki çok özel bir şeymiş gibi! Hermann yıllar önce kızamık geçirmişti ama yine de kız kardeşinin odasına girmesine izin yoktu. Üstelik bir daha kızamık çıkarmayacağı bilimsel olarak kanıtlanmış olduğu halde. Kendisi kızamık olduğunda, ailenin biricik çocuğu olmasına karşın, yine de şımartılmamıştı.

Karla iki buçuk yaşındaydı ve hiçbir işe yaradığı yoktu. Ne oyun oynayabiliyor ne de konuşabiliyordu. Kavga etmesini bile bilmiyordu. Ama Hermann, onunla birlikteyken dikkatli olmalıydı. Şekermiş de eriyecekmiş gibi sanki!

O gün bugündür Hermann o eve ait değildi. Herkes onu yok sayıyordu. Saysınlardı bakalım! Canları nasıl isterse! Günün birinde pişman olacaklardı ama iş işten geçmiş olacaktı! İşte Hermann'ın kızgınlığı bu denli güçlüydü.

Bir seyahat acentesinin önünden geçerken durdu ve vitrine baktı. Arka planda, Uzakdoğu ülkelerindeki büyük kentlerin, palmiyelerle süslü gökdelenlerin fotoğrafları asılıydı.

Başını yavaş yavaş bir sağa bir sola çevirerek vitrinde kendine baktı. Üzüntüden yüzü kırışmıştı. Sanki birkaç yıl yaşlanmıştı. Bu, uzun süredir maruz kaldığı haksızlıkları hep içine atmış olmasından kaynaklanıyordu.

Onun gibi kimse tarafından sevilmeyen biri için tek çıkar yol vardı: yasalara aykırı işler yapmak! Evet, gangster olacaktı. Örneğin Şikago'da ya da Şangay'da. Dünyadaki tüm gazeteler onun en son işlediği suçları, soyduğu bankaları, para yüklü araba soygunlarını, rakip çetelerle giriştiği acımasız kavgayı yazacaktı. Tüm kentlerin idaresini eline geçirecekti ve polis, ona hiçbir şey yapamayacaktı. Eninde sonunda yakalanacaktı tabii ve hak ettiği cezayı alacaktı. Filmlerde de gördüğümüz gibi sonunda suç işlemeye hiç değmez aslında! Ama Hermann, kan kaybından ölürken komiserin kulağına şu sözleri fısıldayacaktı: "Anneme ve babama selam söyleyin, tüm bunlar onların yüzünden oldu. Yine de onları affediyorum..." Sonra da soluk dudakları sonsuza dek kapanacaktı. Artık bu dünyada kimseyi de rahatsız etmeyecekti.

Hermann yutkundu ve derin bir nefes aldı. Alt dudakları titriyordu ama kendini zorladı ve yüzüne donuk bir ifade yerleştirdi.

Belki de yabancılar lejyonuna yazılırdı, başka bir isimle savaşır ve ölürdü. Göğsünde bir sürü madalyayla tabii. Bütün arkadaşları onu, hani şu televizyondaki kahramanlar gibi gömerlerdi.

Ancak anne ve babasının bunlardan haberi olmayacaktı, çünkü gerçek kimliğini kimse bilmeyecekti. Ne var ki Hermann sekiz yaşındaki çocukların yabancılar lejyonuna alınacağından pek emin değildi. Olsun! Yine de yıllarca bekleyemezdi. Öyleyse Şikago'ya ya da Şangay'a gitmek daha iyi olacaktı. Ama oraya nasıl gidebilirdi? En iyisi, bir uçak kaçırarak. Geçenlerde babası söylememiş miydi, uçak kaçırmanın çocuk oyuncağı olduğunu... Uçak havalanır havalanmaz elindeki tabancayla

dalarsın yolcuların arasına... Pilot mecburen senin emirlerine itaat etmek zorunda kalacaktır.

"Peki," dedi Hermann kendi kendine, "diyelim ki uçak kaçırarak Şikago'ya ya da Şangay'a gittim. Sonra ne olacak?"

Herhalde oralarda da gitmek zorunda olduğu okullar vardır! Çok eski zamanlarda, henüz araştırılmamış ülkelerde öğretmensiz şehirler varmış, ama artık bunlar kalmadı ki! O zaman hiçbir yere gitmeyip olduğu yerde kalsa daha iyi değil miydi? Şikago'ya da gitse, Şangay'a da yağmur onu orada bulacaktı. Bu kesin. Yani yağmur orada da yağacak, burada da! Oralarda da yağmur yağması, alnının kara yazısı değil de nedir sanki?

Bütün dünya ona karşıydı. Bütün dünya ona acıyordu. O ise, bu dünyaya uyamamıştı bir türlü. Üstelik bu, dünyanın umurunda değildi! Gel gör ki bir tek dünya vardı bu evrende!

Hermann, bir an için düşüncelerinden sıyrılıverdi. Köşedeki saatçinin çatısındaki saat çalmaya başlayınca dehşete düştü. Yine okula on dakika geç kalmıştı! Öğretmeninin azarından kurtulabilmesi için koşmaktan başka çaresi yoktu.

Hermann bir yandan koşarken, "Nasıl olsa geç kaldım diye ya da başka bir sebepten ötürü azar işiteceğim," diye düşünüyordu. Pek çok şey hakkında insanların çeşitli fikirleri vardır, yani herkesin düşünüşü farklıdır. Ama bir noktada herkes aynı fikirdeydi: Hermann böyle kalamazdı. Birileri sürekli onu yok etmeye, değiştirmeye ya da düzeltmeye çalışıyordu. Bazen bağırıp çağırarak, bazen azarlayarak, bazen de öğüt vererek... Hele iki kurnaz öğretmeni vardı ki Hermann'ın, sözüm ona arkadaşlarıymış gibi davranıyorlardı. Bunlar Bay Röhr ve Bayan Knietsch'ti. Niyetleriyse Hermann'ı kafese tıkmaktı. Onun da bunu anlamayacağını düşünüyor olmalıydılar. Oysa Hermann elbette bunun farkındaydı. Onlara yaranmak için mahsustan

nazik ve uslu öğrenci numarası yapıyordu. Aslında Hermann nasılsa öyleydi. Herkes bunu böyle kabul etmeliydi! Yani şu dünyada onun değerini ve özel yeteneklerini takdir edecek biri yoksa eksik olsundu böyle dünya!

Özel yetenekler mi? Hangi yetenekler mesela?

Örneğin (pek hatırına gelmiyordu ama) bir sürü yeteneği vardı işte.

Başkalarının "para kazandırmayan sanat" dedikleri her şey, Hermann'ın da elinden geliyordu. Örneğin iki parmağıyla, insanın kulak zarını patlatırcasına ıslık çalabilirdi. İki eli üstünde amuda kalkabilirdi ve yüzünü gözünü çarpıtmayı öylesine güzel becerirdi ki... Tek elle bisiklet de sürebilirdi, şişe mantarı ve madenî paralarla bazı hokkabazlıklar yapabilirdi... Daha bir sürü şey işte! Sınıf arkadaşları bunlardan hiçbirini başaramazdı. Şu salak anaokulu meseleleriyle ilgilenmeyecekti artık. Zaten anaokulu yaşını çoktan geçmişti bile. Bundan sonra tek başına, başkalarının ulaşamayacağı kendi gizemli yoluna gidecekti.

Hermann koşmaya devam etti. Çok hızlı koşmuyordu ama okula yetişmek için tüm gücünü sarf ettiğine dair yemin etse yalan sayılmazdı.

Derken bir canavar düdüğü işitti.

Adımlarını yavaşlattı. Önünden bir itfaiye arabası geçti, sonra bir tane daha ve bir üçüncüsü. Hermann durdu, umutla arabalara baktı.

Belki okulda yangın çıkmıştı. Arabalar hiç kuşkusuz okulun olduğu yöne gidiyordu. Belki okulun hizmetlisi Bay Knöllinger, bodrumda, yanan purosu elinde uyuyakalmıştı. Puro elinden kaymış ve minderi tutuşturmuştu... Ya da bir fare, elektrik kablosunu kemirerek kontağa neden olmuş, sonunda da kalorifer kazanı patlamıştı... Ya da benzin bidonundan benzin akmış olabilirdi. Doğalgaz borularından biri delinmişti belki... Ya da Bay Knöllinger binadan çıkarken ütüyü prizde bırakmıştı.

Buna benzer şeyler kentin her semtinde, her gün olmuyor mu? Bu kez neden okulda olmasındı ki? Düşünüldüğünde, yangın çıkması için sayısız ihtimal vardı, bunlar niye okul için de geçerli olmasındı ki?

Ama okul cayır cayır yanıyorsa, deliler gibi oraya buraya kaçışmanın bir anlamı yoktu. İtfaiye bu işin altından kalkamayacaksa, hayatı pahasına da olsa okulu kurtarabilirdi Hermann.

Durumu gözünün önüne getirdi: Oraya vardığında itfaiye erleri, ellerinde hortumla, yanmakta olan binayı seyrediyor olacaklardı.

"Neler oluyor?" diye soracaktı Hermann. "Niye yangını söndürmüyorsunuz?"

"Söndürmek istiyoruz ama başaramıyoruz!" diyecekti itfaiye amiri.

"Okulun içini bilmiyoruz. Bizi içeriye sokacak birine ihtiyacımız var! Ama kimse bu işe yanaşmıyor."

"Neden yanaşmıyorlar ki?" diye soracaktı Hermann, bakışlarını şaşkın kalabalığın üzerinde gezdirerek. "Şurada birkaç öğretmen duruyor. Onlarla konuşsanıza!"

"Konuştuk," diye yanıtlayacaktı itfaiye amiri. "Ama bu işe karışmak istemiyorlar. Hepsi korkuyor."

"Öyleyse..." diyecekti Hermann, dudaklarını hafifçe çarpıtan bir gülümsemeyle. "Bu işi ben devralıyorum. Lütfen beni takip edin, beyler!"

Gözünü bile kırpmadan metrelerce yükseklikteki alevlerin içine atacaktı kendini. Ellerinde hortumlarıyla itfaiyeciler de onun peşinden geleceklerdi.

Ancak öğretmenlerin korkusu yüzünden geç kalınmış, okulun artık kurtulacak yanı kalmamış olacaktı. Kendilerini buna alıştırsınlardı bakalım! Ne de olsa onların yüzünden bu hale gelmişti okul.

Hermann, bir kahraman gibi alevlerin içine atılıp bu uğurda hayatını mı yitirseydi, yoksa hayatta kalarak kameraların karşısına geçip bir röportaj mı verseydi... Bu konuda henüz kararsızdı. Sonunda, herhangi bir karar vermekten vazgeçti. Bildiği kadarıyla yetişkinler, onun yangını söndürmesine nasılsa izin vermeyeceklerdi. Eh, kendileri bilirdi! O zaman kendi başlarının çaresine baksınlardı bakalım! Hermann'a göre okul kurtulmuş veya kurtulmamış, hava hoştu. Bu mevzu onun için kapanmıştı! Niye oraya gitsindi ki şimdi!

Ufacık bir olasılıkla belki de yanan, okul binası değildi ve itfaiye başka bir yere gitmişti?

Hermann içini çekti ve harekete geçti. Yine okulun bulunduğu yöne... Ama bu kez hızlı adımlarla.

Dört yol ağzına gelmişti ve sağa dönmesi gerekiyordu. Ancak tam o sırada göbeğinin üstünde ve sırtında koskoca bir reklam tabelası taşıyan birine tosladı. Bu tabelada bir palyaço resmi vardı. Aynı zamanda da vücuduna yeşil bir yılan dolanan parlak mayolu sarışın bir kadın. Kırmızı büyük harflerle de şunlar yazılıydı:

PANDALİ SİRKİ GALA GECESİ
BUGÜN

Hermann tabelayı daha iyi inceleyebilmek için adamın peşine takıldı.

Adam tıraş bile olmamıştı. Dudaklarının kenarına sıkıştırdığı sönmüş puroyu bir sağa bir sola oynatıyordu. Şapkasının kenarlığından yağmur damlaları süzülüyordu. Peşinden gelen çocuğu fark edince göz kırptı.

Hermann etrafına bakındı. Gelip geçenlerden hiçbiri bunu görmemişti. Bu göz kırpış herhalde kendisineydi. Adamla aralarında gizemli bir anlaşma varmış gibi bir güven duygusu kapladı içini. Bu anlaşma, daha çok bir buluşma gibiydi. Ama nasıl bir buluşma?

Hermann düşündü. Adamı tanımıyordu, bu kesindi. Belki de bu buluşma, dev yılanla ilgiliydi.

Bir yerde okumuştu: Dev yılanları koskoca sepetlere koyup taşırlarmış. Eskiyen sepetlerde bazen delikler açılır ve dev yılanların sepetten kaçtığı da olurmuş. "Kaçtığı" değil de "sıvıştığı" diyelim. O zaman yılanın peşine düşerlermiş.

İyi ama bu adam neden başkasına değil de ona göz kırpmıştı? Adamın yılan mılan aramadığı gayet açıktı! O, yılanın

nerede olduğunu biliyordu. Öyleyse bu adamın aradığı neydi? Sorun buydu işte!

Dev yılanın adı Fatima'ydı. Fatima, sudan çok korktuğu için yağmurdan da hoşlanmazdı. Bu nedenle bir eve girivermiş, sürüne sürüne merdivenlerden yukarıya, en üst kata çıkmış ve kapısı tesadüfen açık olan bir odadan içeri süzülmüş. Odada, hiçbir şeyden haberi olmayan ufacık bir bebek mışıl mışıl uyuyormuş. Fatima yatağın baş ucuna gelip dikilmiş. Boyun kısmı ve vücudu, bir sorgucu andırıyormuş. Bebeğin çaresiz kalan anne ve babası, yumruklarını sıkmış kapının eşiğinde duruyormuş ve yılana bakıyorlarmış. Yılanı ürkütmemek, daha doğrusu kızdırmamak için yerlerinden kıpırdamıyorlarmış.

Hermann adamın kendisine neden sessizce göz kırptığını şimdi anlamıştı. Bunun anlamı şuydu: "Çaktırmadan beni takip et! Başkalarının bu müthiş tehlikeden haberi olmasın. Yoksa bütün kent insanı paniğe kapılır. O zaman her şey mahvolur. Ancak senin gibi, yılanlardan anlayan bir uzman bu işin üstesinden gelebilir."

Bebeklerden pek hoşlanmasa da Hermann bu bebeğin hayatını kurtarmaya hazırdı... Ne de olsa bebekler, yardıma muhtaç insansı yaratıklardı. Bu uğurda Hermann, okulda geçireceği birkaç saati feda edecekti ama olsun! Orada çaresiz bir bebek yatıyordu; koskoca bir dev yılan, koskocaman ağzını açmış onu yutmaya hazırlanıyordu! Eh, bu durumda kim, "Kusura bakma, hemen okula gitmem gerek!" diyebilirdi ki? Böylesine korkakça bir bahane öne sürülür müydü hiç? Bu kadar alçak olamazdı Hermann. Kaldı ki çocuğu içinde bulunduğu tehlikeden kurtaracak tek kişi de oydu.

Kararını verdi adamın peşinde takıldı. Savaşmaya hazırdı.

Eve yaklaşır yaklaşmaz ilk önce oradakileri uzaklaştıracaktı. Onlara da bir zarar gelmesin diye.

Ve tehlikeli canavarla tek başına kalacaktı. Göz göze geleceklerdi. Dev yılanlar, bilindiği gibi, insanı hipnotize edebilirlerdi. Ama Hermann da hipnotize edebilirdi. Hatta o, dünyanın en yetenekli hipnotizmacısıydı. Zaten bu nedenle onu yardıma çağırmıştı ya adam!

Fatima'yla arasında sessiz ama müthiş bir mücadele başlayacaktı. Normal insan aklının alamayacağı bir iç savaş verecekti Hermann. Hayvanı bir saniye bile gözünden, daha doğrusu elinden kaçırmayacak ve sonunda, insan ruhunun kudretine yenik düşerek fasulye sırığı gibi, halının üstüne serilip kalacaktı yılan.

Hermann sarf etmiş olduğu insanüstü güçten ötürü yorgun bir şekilde, yüzü bembeyaz kesildiği halde bebeğin anne ve babasının bitmez tükenmez teşekkürlerini görmezlikten gelerek, dudaklarında gizemli bir gülümsemeyle onca insanın

arasından, hakkında kimsenin hiçbir şey bilmediği esrarengiz bir yabancı gibi çekip gidecekti.

Üzerinde reklam tabelası taşıyan adam birden durdu ve geriye döndü. Peşinden gelene yani Hermann'a şöyle bir baktı ama bir şey söylemedi.

Hermann şaşırdı. "Bağışlayın ama..." diye kekeledi, "...dev yılan... şey, yani... ben sadece... nerede o yılan?"

Adam ağzındaki puroyu çiğnedi. Hiçbir şey anlamamış gibiydi. "Ha?" dedi.

"Bebek ne oldu?" diye sordu Hermann. "Yoksa Fatima onu... yani dev yılan demek istiyorum... yuttu mu?"

Adam bozuk bir dille yanıtladı. "Yok bizde dev yılan mılan. Sadece tabelada resmi var onun. O da geçen yıldan kalma. Bir zamanlar büyük bir numaramız vardı... Yılanlarla... Ama şimdi fakirleştik... Annıyor musun? Para kalmadı bizde... Çaktın mı? Yani tabela falan yaptıracak paramız yok. Bu gördüğün, eski tabela. Annıyor musun?"

"Evet," dedi Hermann ama düş kırıklığına uğramıştı. "Anlıyorum, çok yazık. Özür dilerim." Ve hemen dönerek oradan uzaklaştı.

Adam arkasından, şaşkın şaşkın mırıldandı. "Bi' şey değil!"

Hermann nerede bulunduğunu anlayıncaya kadar bir süre geçti. Dev yılanı avlamanın telaşına kapılarak adamın saptığı yollara pek dikkat etmemişti.

Yine dört yol ağzına geldiğinde trafik lambası kırmızı yanıyordu. Karşıya geçmek için bekledi.

Keşke adama, kendisi gibi ufak bir delikanlıya sirkte ihtiyaçları olup olmadığını sorsaydı! Niye sormamıştı ki sanki! Örneğin, cüce rolünü üstlenebilirdi. Ya da aptal palyaço olarak sahneye çıkardı. Yoo, akrobat olurdu, daha iyi! Orkestra,

kulakları sağır eden trampet ve davul sesleriyle Hermann'a eşlik ederken, (bu kez adı Ermanio olacaktı!) yüksekten üzerine sıçrayacağı bir tramplenden hız alarak ve havada üç takla attıktan, yani ölüm sıçrayışını gerçekleştirdikten sonra altı adamın oluşturduğu kulenin en tepesine konacaktı. Her yer alkıştan inleyecekti.

Dünyanın dört bir yanından gelen gazeteci ve muhabirlere şöyle diyecekti. "Beyler, her şey çok olağan bir şekilde başladı. Daha ufak bir çocukken bir sirk müdürünün karşısında tek elle amuda kalkmıştım, o da bendeki yeteneği o an keşfetmiş ve..."

Lamba hâlâ kırmızıydı.

Ya da sihirbazlık yapardı. Evet, böylesi daha iyi olurdu. Silindir şapkalı, fraklı, siyah pelerinli, esrarengiz Bay X olarak sahneye çıkabilirdi...

Şişe mantarı ve madenî paralarla yaptığı numaralar yetersiz kalacaktı ama yine de başlangıç için fena sayılmazdı.

Örneğin, gerçekleri görebilecekti. Karşısındakinin düşüncelerini okumak onun için çocuk oyuncağı sayılacaktı. Kendi düşünce gücü sayesinde olmayacak işler yapacak, cisimleri yok edecek ya da onları tekrar meydana çıkaracaktı. Otomobilleri, filleri, hatta kendini bile görünmez hale getirebilecekti.

Lamba hâlâ kırmızıydı.

Hermann bu lambanın önce de hep kırmızı olduğunu ve hiç değişmediğini düşündü birden. Belki de bu lamba bozuktu. Neden olmasındı? Bazen trafik lambaları saatlerce aynı şekilde yanar durur, otomobiller kuyruk oluşturur, trafik kilitlenirdi. Ta ki durumu düzeltmek için merkezden uzmanlar gelinceye kadar. O uzmanın bugün belki başka bir yerde işi çıkmıştı, yani aranıp bulunması gerekiyordu. Örneğin, bir helikopterle onu arayabilirlerdi. Çünkü uzman, dağlık bir yerde bulunu-

yor olabilirdi. Bu arada tüm kentte, hatta tüm yurtta trafik lambaları, düşman ajanlarının sabotajı sebebiyle çalışmayabilirdi. Bu ajanların öyle ışıklı cihazları vardı ki bunlarla tüm elektrikli cihazları devreden çıkarabiliyorlardı. Bulundukları gizli merkezin yeniden keşfedilmemesi halinde de tüm yurtta hayat duracaktı.

Kimse Hermann'dan bu yağmurun altında durup öykünün bitmesini beklemesini isteyemezdi. Öte yandan, kırmızı yanarken caddenin karşısına geçmek de olacak iş değildi. Öğretmenler bile böyle bir şeye kimseyi zorlayamazlardı. Kırmızı yanarken karşıdan karşıya hiçbir şekilde geçmemek gerektiğini öğrencilerin kafasına sokan onlar değil miydi sanki? Bu nedenle şu anda çenelerini tutmaları gerekirdi. Ders saatleri kaynayacak diye, şimdiye kadarki tutumlarını değiştirmemeliydiler. Bazen öyle, bazen böyle derler ya! Ama bu, Hermann için geçerli değildi. Hayır! Onu bu işe razı edemezdilerdi! Bu durumda o, ya gerisin geriye dönecek ya da eve gidecekti. Ancak kırmızı yanarken asla karşıya geçmeyecekti.

Ama o anda Hermann, büyük bir sihirbaz olarak son bir denemede bulunmaya karar verdi. Düşman ajanlarının planlarını altüst etmek için tüm düşünce gücünü harekete geçirecekti.

Büyüleyen bakışlarını trafik lambasına öyle bir dikti ki lamba çalışmaya başladı. Ve kırmızıyken birden yeşili gösterdi.

Esrarengiz Bay X, "Bu inanılmaz düşünce gücünü başka bir iş için kullanmış olsaydı daha iyi etmez miydi?" diye aklından geçirirken karşıdan karşıya geçti.

Önünden, iki büklüm olmuş ihtiyar bir kadın topallayarak yürüyordu. Bir eliyle şemsiyesini tutuyordu, diğer eliyle de koskoca, ağır bir alışveriş poşeti taşıyordu.

Hermann onun peşine takıldı, her hareketini dikkatle inceledi. Zavallı kadın her an için bu çantadan, en çok ihtiyacı olduğu bir şeyi, örneğin bin marklık bir banknotu düşürüp kaybedebilirdi. Bunun farkında da olmazdı, hatta başkaları da bunu görmezdi. O para, yağmur suyuna kapılarak mazgallardan birine girip sonsuza dek ortadan kaybolabilirdi. Yaşlı kadının varı yoğu zaten buydu! Böyle bir şeyin elbette engellenmesi gerekirdi. Kaybolan parayı hemen bulup sahibine vermeliydi Hermann.

Ama kadın, kıyafet değiştirmiş de olabilirdi. Belki de içi hazine dolu bir sarayda oturan, bir sürü hizmetçisi ve faytonu olan çok zengin bir kontesti. Bu da kaybolan binlik banknotu açıklıyordu çünkü böylesine fakir bir kadının bin mark kaybetmesi Hermann'a biraz komik gelmişti.

Her neyse, paranın sahibine iade edilmesinden sonra kadın, onunla konuşmak isteyecekti. Daha da yakından tanımak amacıyla Hermann'a çay ve pasta ikram edecekti. Namuslu davranışından ötürü onu saraya alacaktı çünkü kontesin ne çocuğu vardı ne de vârisi. Ondan sonra okuldaki öğretmenleri Hermann'ın karşısında el pençe divan duracaklar ve ona "Majesteleri" diye hitap edeceklerdi. Anne ve babası da ona şimdiye kadar iyi davranmadıkları için pişmanlık duyacaklardı. Hermann yine de onları affedecekti. Belki de sarayda oturmalarına izin verirdi. Tabii ki kâhya evinde. En azından tatillerde ya da arada sırada. Onların Karlaları vardı ya! En sevdikleri çocukları! Bunu onlar istemişti. Eh, bundan böyle de kaderlerine boyun eğmeleri gerekecekti. Hak yerini bulmuştu.

Hermann, kadının taşıdığı koskoca çantadan gözlerini bir saniye bile ayırmadı. Ama çantadan bir şey düşmedi. Sonra

yaşlı kadın, bir evin kapısından içeri girerek gözden kayboldu. Kıyafet değiştirmiş bir kontes falan değildi o.

Hermann içini çekti ve olduğu yerde kalakaldı. O anda yine nerede olduğunu bilmiyordu. Kesin olan şuydu ki okula giden yoldan bir hayli uzaklaşmıştı.

Civarda, bir kule saatinin sekizi vurduğunu işitince Hermann'ın içi bir tuhaf oldu. Artık geç kaldığı kesindi çünkü okul saat sekizde başlıyordu. Yani okula kesinlikle geç varacaktı. Şimdi iki seçeneği vardı: Ya kimsenin itiraz edemeyeceği geçerli bir mazeret bulacaktı ya da okulu kıracaktı, yani hiç gitmeyecekti.

İkinci seçeneği bir yana bıraktı. Bu çareye ne zaman olsa başvurabilirdi. Okula gitmeyecek olursa öğlene kadar boş vakti olacaktı ama bu kez bir sürü huzursuzlukla karşılaşacaktı. Bunu düşünmek bile istemiyordu. Bu nedenle ilk seçeneği yani geçerli bir mazeret bulmayı yeğledi.

Önünde durduğu binanın alt katında ufak bir dükkân vardı. Ufak tefek öteberinin satıldığı bir kırtasiyeydi. Hermann'ın gözleri gazetelerin baş sayfalarına takıldı. Hepsinde bir tarih vardı ve pazartesi yazıyordu.

Hermann kafasını çalıştırdı. Herkes bugünün gerçekten pazartesi olduğunu nereden biliyordu ki? Yani pazartesinin, perşembeden ya da çarşambadan özel bir ayrıcalığı mı vardı sanki? Örneğin, patatese baktığınız zaman onun muz değil de patates olduğunu anlarsınız çünkü muzun görünüşü başkadır. Yani muz, örneğin yeşil salataya benzemez. Ama pazartesi neye benzer ki? Onda bir fevkaladelik mi var da, "Bugün pazartesi" diyebiliyor insan?

Aslında herkes bugünün pazartesi olduğuna inanıyor... Ama böyle olduğuna dair bilimsel bir kanıt yok ki! Çok eskiden de

dünyanın yuvarlak değil, tepsi gibi dümdüz olduğuna inanmışlardı. Herkesin yanlış bir şeye inanması, o şeyin mutlaka doğru olduğunu göstermez.

"Diyelim ki," diye düşündü Hermann, "geçen bunca yüzyıl ya da binlerce yıl boyunca, örneğin sekiz yüz yirmi yedi yıl önce, farkında olmadan günleri yanlış saydılar. Dalgınlıkla cumayı saymayı unutuverdiler. Dünyanın yaratılışından bu yana o kadar çok gün gelip geçti ki er veya geç böyle bir hata yapılacaktı. Yapılmaması bir mucize olurdu. Öyleyse bugün pazartesi değil de ondan bir gün öncesi olacaktı. Yani pazar! Pazarları okul kapalıydı! İstesen de gidemezsin!"

Bu düşünce çok şeyi kapsıyordu. Öncelikle Hermann, okula geç kaldığı için mazaret bulmak zorunda kalmayacaktı çünkü zaten okula gitmeyecekti. Aksine, günlerden pazar olmasına karşın okulda bulundukları için öğretmenleri bir mazeret arasınlardı.

Ama, dürüst olmak gerekirse, bir olasılık daha vardı. Yüzyıllar boyunca, bir kez aynı günü iki defa saymış olabilirlerdi. Buna göre bugün pazartesi değil, salı olacaktı ki okula gitmek açısından salının çarşambadan farkı yoktu.

Öyleyse bu, bilimsel olarak kanıtlanmadığı sürece varsın öğretmenler, derslerini Hermann'sız yapsınlardı! İnsanoğlu nasıl da, içinde yaşadığı güne enayice inanıveriyordu? Ama Hermann, akıl yoksunu insanlardan değildi ki! O, bu dünyadaki en yetenekli "zaman araştırmacı"larından biriydi. Belki de birincisi! Takvimoloji biliminin kurucusuydu o. Yani yepyeni bir bilim dalı keşfetmişti. Anlamak istemeyenler elbette zorluk çıkaracaklardı, Hermann bundan emindi. Tüm büyük araştırmacılar başlangıçta hep zorluklarla karşılaşmıştır. Sonraları Nobel Ödülü kazanıp adları okul kitaplarına geçmiştir.

Hermann alnını kırıştırarak, nereye gittiğine aldırış etmeden yoluna devam etti.

Bir şeyi bilimsel yoldan incelemek... kulağa hoş geliyordu. Ama nasıl? Elbette kimseye soramazdı çünkü herkes bugünün pazartesi olduğuna inanıyordu. Saymakla da olmayacaktı, saymaya nereden başlayacaktı ki? Bugünden itibaren geriye saymak da bir işe yaramayacaktı; çünkü bugünün pazartesi mi, salı mı, yoksa pazar mı olduğu belli değildi zaten! Her şeyden önce bugünün hangi gün olduğunun yüzde yüz kanıtlanması gerekirdi. Dünyanın yaratılışından başlayarak bugüne kadar saymak da olamazdı çünkü dünyanın hangi gün yaratıldığını bilen yoktu.

Hermann içini çekti. Aklı karışmıştı. Bu arada yağmurdan kolları ve yakası sırılsıklam olmuştu.

Bunun bu denli zor olacağını hiç hesaba katmamıştı. Kesin bir çözüm bulamayınca bir an için zaman araştırmacısı olmaktan vazgeçti. Bu soruyu bir başka yolla çözmeliydi. Ya bir işaretle ya bir piyangoyla ya da kehanetle. Tamam, bulmuştu! İşi kadere bırakacaktı.

Çevresine bakındı. O zamana kadar hiç görmediği bir meydanda bulunuyordu. Meydanın ortasında koskocaman, yuvarlak bir çeşme vardı. Yerler siyah ve beyaz parke taşlarla döşenmişti ve çeşitli figürler işlenmişti. Oynayacağı kader oyunu için çok uygun bir yerdi burası. Sadece beyaz parkelere basa basa meydanın öbür tarafına varabilirse, bugün pazartesi olmuş olacaktı ve o zaman, geç kalsın veya kalmasın, okula gitmesi gerekecekti! Tüm çabalarına karşın meydanın öbür tarafına ulaşamazsa o zaman bugün pazar demekti. Yani okula gitmeyecekti! Karşı tarafa varabilmek için elinden geleni yapacağına, herhangi bir numaraya başvurmayacağına dair kendi kendine söz verdi.

Bir süre sağa sola, ileri geri sıçrayıp durdu. Bazen yolu kesiliveriyordu, bazen de olduğu yerde tek ayak üstünde uzun süre beklemek zorunda kalıyordu. İki ayağıyla aynı beyaz kareye basamayacağına göre düşünmesi gerekiyordu. Siyah taşlara bastığı anda kapkaranlık bir kuyuya düşeceği hissine kapılmıştı! Bu kuyunun dibinde de zehirli yılanlar, akrepler ve uzun bacaklarıyla, kendisine ulaşmaya çalışan dev örümcekler barınıyordu. Hermann'ın tüyleri diken diken oldu. Öyle ki, bir ara bu oyundan vazgeçmeyi düşündü. Kaçıp gitse belki daha iyi olacaktı. Ama bunu kendine yediremedi. Kadere meydan okumuştu bir kere! Şimdi ne olursa olsun, güçlü durmalıydı. Kuyuyu ve dibinde yatan dev örümcekleri aklından çıkarmayı denedi ama kendisini daha da huzursuz eden bir fikre aklı takılıverdi.

Siyah beyaz dört köşe taşlar, düzensiz bir şekilde yan yana diziliydi! Acaba bu zeminde herhangi bir işaret ya da bilinmeyen bir alfabenin gizemli harfleri saklı olabilir miydi? Bunlardan birinin üzerine sıçrasa ne olacaktı, kim bilir! Bir sürü düğmesi ve şalteri olan koskoca ve acayip bir makine bulup da ne işe yaradığını bilmeden orasına burasına dokunan birine benzetti kendini. Öyle ya, her şey olabilirdi! Belki de bu sıçrayışların sonunda, hiç niyeti olmadığı halde bir tür sihirli formül bulacak ve bu sayede de toprağın altındaki koskoca bir canavarı harekete geçirecekti? Ya da kendini bambaşka bir gezegende bulacak veya dört boyutlu bir dünyaya ya da buna benzer bir ortama sürüklenecekti?

Kımıldamaya cesaret edemedi.

Belki de tüm bu meydan, gizli bir haberin bir yere ulaşması için böyle döşenmişti? Belki de uzaydaki bir uyduda, Hermann'ın yapmış olduğu her hareket kaydedilmişti ve ora-

dan da tüm bilgiler, casusların bulunduğu üsse bildiriliyordu. Hermann hakkındaki bilgiler, merkezdekileri heyecan içinde bırakmış olmalıydı.

Herhalde her kafadan bir ses çıkıyor ve "Alarm!" diye bağrışıyorlardı. "Bu çocuk da kim? Sırrımızı nereden öğrendi?"

Çatık kaşlı, biçimsiz yüzlü casusların şefi, "Kesin olan şu ki..." diyecekti, "...bu çocuk bizim için çok büyük bir tehlike teşkil ediyor. O, çok şey biliyor. Ölü veya diri, onu yakalayıp buraya getirin!"

Bir sürü casus harekete geçecek ve Hermann'ın etrafını saracaklardı. Kaçmak işe yaramayacaktı.

Adamlardan biri, "Ee, delikanlı? Nedir o yaptığın gülünç şey?" diye soracaktı.

Hermann, "Şey... sadece bir oyun," diye yanıtlayacaktı. "Bugünün pazartesi olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Yani okula gitmem gerekli mi değil mi bilmek istiyordum..."

Adam ağzını çarpıtacak ve "İlginç," diyecekti. "Bu oyunu oynarken bizim süper gizemli silahımızın formülünü kime verdin, söyle bakayım!"

"Bilmiyorum," diye diretecekti Hermann. "Böyle bir şeyden haberim yok. Tüm bunlar birer rastlantı!"

Casuslar bakışacaklar ve ilk konuşan şöyle mırıldanacaktı: "Çetin cevize çattık. Şefimiz, senin gibilerinin hakkından gelmesini bilir. Hiç merak etme, seni bülbül gibi öttüreceğiz. Götürün onu!"

Derken Hermann'ı kloroformla bayıltacaklar, elini ayağını sımsıkı bağladıktan sonra otomobillerinin bagajına atacaklardı.

Ve kimse bir daha ondan haber alamayacaktı.

Meydanda bir oraya bir buraya giden insanlar vardı, çoğu şemsiyesini açmıştı. Hermann onların, hiçbir tehlikeyi göze almadan nasıl böyle yürüyebildiklerine şaştı kaldı. Paltosunun yakasından ve kollarından süzülen yağmura rağmen birden vücudunu ateş bastı. Çünkü siyah pardösülü, siyah şapkalı ve kötü bakışlı üç adam ağır adımlarla kendisine yaklaşıyordu. Gözlerini Hermann'dan ayırmıyorlardı.

Gerçekten geliyorlardı demek!

Hermann tüm hızıyla koşmaya başladı. Önce meydanı geçti, sonra ara sokaklardan birine saptı. Hem koşuyor hem arkasına bakıyordu. Peşinden gelen yok gibiydi ama bu bir aldatmaca olabilirdi. Eğer casuslar gerçekten etrafını kuşatmışlarsa, böyle akılsızca koşmakla onlardan kaçamazdı.

Bir an durdu ve düşündü. Aynı anda üşümeye başladı. Ayakları ıslanmıştı. Paltosu da bir hayli yağmur yemiş olduğu için ağırlaşmıştı. Hermann'ı bir titremedir aldı.

Görünmeden buradan sıvışmalıydı. Kesinlikle!

Uzun uzun düşünmeden arka kapısı açık kamyonete atladı. Arabanın içinde düzinelerce palto, kadın ve erkek giysileri asılıydı. Bunlar ya bir kuru temizlemeciye ya da bir giyim mağazasına ait olmalıydı.

Hermann, giysilerin arkasına saklandı. Derken kapı kapanıverdi ve içerisi kapkaranlık oldu. Hermann, arabanın hareket ettiğini hissetti.

Bir süre onca giysinin arasında, karanlıkta bir köşeye sinerek, sarsıla sarsıla yol alırken hayal gücünün kendisine, büyük olasılıkla güzel bir oyun oynadığını anladı. O üç adamdan niye kaçmıştı ki? O adamlar belki de ona aldırış etmeden geçip gideceklerdi? Ya da bu yağmurun altında neden durduğunu soracaklar ve eve gitmesini söyleyeceklerdi! Belki de casus masus değil, yoldan geçen yayalardı bunlar sadece.

Ama artık bunları düşünmek için çok geçti. Şimdi bu kamyonetin içinde, karanlıkta oturup bekliyordu. Kim bilir nereye gidiyordu? Bütün bunları kendisi açmıştı başına. Artık bu iş, hayalden de öte, gerçek bir serüvene dönüşmeye başlamıştı. Bu arada belki bütün şehri transit geçip bilinmeyen bir ülkeye varacaktı? Buradan ne zaman kurtulacaktı? Ya araba bir depoya dalar ve günlerce orada kalırsa? O zaman açlıktan ve susuzluktan ölebilirdi. Orada olduğunu duyurmak için kapıyı tekmelese miydi? Ya kimse işitmezse? İşitseler de o zaman kim bilir ona neler yaparlardı?

Hermann sessizce ağlamaya başladı. Anne ve babasının yanında olmuş olsa, ne de sevinecekti oysaki! Karla'nın ya-

nında bile olmaya razıydı. Buradan kurtulur kurtulmaz hemen eve dönecekti. Cebinde biraz para vardı. Eve varınca her şeyi olduğu gibi anlatırdı.

Birden araba durdu. Uzun bir kol, giysileri bir yana itti. Hermann, ihtiyar ve şişman bir adamın yüzünü gördü.

"Tüh be! Sen de nereden çıktın, evlat!" dedi adam.

Hermann hemen karar verdi: Olduğu yerden sıçrayarak adamı yana itti ve tüm hızıyla koşmaya başladı. Bir ara arkasına baktı. Yaşlı adam elindeki giysilerle birlikte çamurlu suyun içine düşmüştü. Hermann'ı işaret ederek bağırıp çağırıyordu, yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

"Kusura bakma," diye geçirdi içinden Hermann, "ama Vahşi Batı'nın kuralları böyle işte! Ben senden daha hızlıydım. Alaska'dan tut, Meksika'ya kadar benden daha hızlı olan çıkmadı şimdiye kadar."

Hermann dörtnala koşar gibiydi. Siyah kısrağının nalları, çayırlığı fırtına gibi titretiyordu. Artık kendini özgür hissediyordu. Keyfi yerine gelmişti. Keskin bir "Yaşasıın..." çekmekten kendini alamadı.

Atla yaptığı sıkı bir koşudan sonra Mavi Dağlar'ın eteklerine vardı. Yalnızca kendisinin bildiği esrarengiz vadinin girişindeydi şimdi. Hiçbir kelle avcısı onu bulamazdı. Kimse yüz bin doları elde edemeyecekti; bu gülünç parayı, tüm Vahşi Batı'da aranan, haksızlıklara karşı çarpışan ve haksızlık edenlerin canına okuyan, Hermy adıyla ün yapmış Hermann'ı ölü veya diri yakalayacak olana vereceklerdi. İster vali, ister şerif, ister yargıç olsun, hiç kimse onun, parası bol ve güçlü haydutlardan öç almasını engelleyemeyecekti. Kendisine yapılan haksızlıkların acısını çıkaracak ve bunları yapanlara hak ettikleri cezayı verecekti. Kimse bunu önleyemezdi.

Güçsüzlerin Koruyucusu Hermy, atının yularını çözdü. Onu bir ağaç altında dinlendirirken kendisine yapılan haksızlığı düşündü. Kartal bakışlarıyla etrafı tararken dudaklarındaki aşağılayıcı gülümseme birden kayboldu, yerini çaresizlik ifade eden bir yüz aldı.

Yarı yıkık bir binanın en üst katında buluverdi kendini ama buraya nasıl geldiğini anlamış değildi.

Pencereleri kırık bir odadaydı Hermann. Odanın duvar kâğıtları yer yer yırtılmıştı, birkaç elektrik kablosu boşlukta sallanıyordu. Tavan delik deşikti, döşeme de paramparça. Kapıları söküp götürmüşlerdi.

Hermann öteki odaları da gözden geçirdi. Bir tanesinin bir duvarı yoktu, oradan dışarıya bakıldığında avlu görünüyordu. Avlunun ortasında moloz ve çamura bulanmış bir kepçe duruyordu. Gitgide artan yağmur yüzünden işçiler mola vermiş olmalıydılar.

Hermann yıkık duvarın kenarına yaklaşıp aşağıya baktı. Oda, binanın ikinci katındaydı. Döşeme hafiften çatırdayınca, enkazdan birkaç parça yere döküldü. Hermann geri çekilmeyi tercih etti ve odayı terk etti.

Üst kata çıkan merdivenlerde tırabzan yoktu. Hermann, tüm odaları dolaştığı halde kayda değer bir şey bulamadı. Her yer bomboştu. Sadece ambarda, küflenmiş bir iki eski sandık gözüne çarptı.

Çatının aralıklarından soğuk bir rüzgâr iniltiler çıkararak esiyordu. Hermann'ın dişleri birbirine vurmaya başladı. Yine de bu yerden ayrılmak istemiyordu. Şu esrarengiz sandıklara takmıştı kafasını.

İçinden gelen bir ses, bu sandıklarda bir hazine saklı olabileceğini söylüyordu. Başka türlü de olamazdı zaten. Heyecandan kalp atışları şiddetlendi.

Bir zamanlar bu evde Hintli bir mihrace otururmuş; Lehmann ya da Huber gibi sıradan, takma bir ismi varmış. Tüm hazinesini de yukarıdaki ambara saklarmış. Daha sonra gelip bu hazineyi götürmek olanağını bulamamış. Ya da mihrace değil de belki bir korsan oturmuş bu evde. Dünyanın en ünlü korsanının malıymış bu hazine! Evet! Yüzlerce yıl önce bu korsanı yakalayıp asmışlar ama hazineyi boş yere arayıp durmuşlar. Çünkü onu ya el değmemiş ve kayalık sahillerde ya da kimsenin yaşamadığı ıssız adalarda aramışlar; sıradan bir evin ambarında olabileceği kimsenin aklına gelmemiş. Bu yüzden Hermann gibi burnu iyi koku alan biri ortaya çıkmalıymış.

Şimdi sandıkları açınca içinden, pırıl pırıl parlayan bir sürü altın para, inci kolyeler ve değerli taşlar çıkacaktı. Bir de çok eski yıllara ait papirüs kâğıdına yazılmış bir yazı. Ve üzerinde şöyle yazacaktı:

> *Ben, Jonathan Jakob Black, yedi denize dehşet salan* KASIRGA *adlı korsan gemisinin kaptanı, çalarak ve öldürerek elde ettiğim bu hazineyi, onu bulana bağışlıyorum. Ancak bir şartla: Bu hazineyi bulan kişi, insanların ve hayvanların hayrına kullanmalıdır. Ancak bu sayede cehennemlik ruhum huzura kavuşmuş olacak! Hazineyi bulan kişi bu koşulları yerine getirmezse, kendisini bir hortlak gibi adım adım takip edip cezalandıracağım. Yani sonu feci olacaktır.*

İmza yerine bir kurukafa, altına da çapraz iki kemik çizilmişti.

Hermann peşpeşe bir iki kez aksırdı. Pantolonunun cebinden mendilini çıkardı ama mendil sırılsıklam olmuştu. Mendili tekrar cebine koydu ve paltosunun yeniyle yüzünü kuruladı. Sonra sandığı açmak için yere çömeldi.

"İçinde hiçbir şey yok!"

Bu ses, ambarın köşesindeki gazete yığınından gelmişti. Hermann öylesine ürktü ki eli ayağı tutuldu. Kafa derisinin karıncalandığını hissetti. Sanki binlerce iğne batıyordu. Hani bazı hortlak öykülerinde "tüylerin diken diken" olurdu ya, işte Hermann da aynı duygu içindeydi!

Gazete yığını kımıldadı, ihtiyar bir adam göründü. Paltosu yırtık pırtıktı, başına lekeli bir bere geçirmişti, kulaklık ve gözlük taşıyordu. Burnu top gibi ve kıpkırmızıydı. Kirli sakalı vardı. Çapaklı gözlerini fıldır fıldır döndürerek yeni gelene baktı.

"Hey, ahbap!" dedi kısık sesle. Bir de eliyle selam verdi. "Günaydın mı desem, iyi akşamlar mı?"

Hermann'ın korkusu azaldı, adam tehlikeli birine benzemiyordu.

"Ha?" dedi Hermann.

"Dünya ne âlemde?" diye sordu yaşlı adam. "Hâlâ dünya var mı? Yoksa kıyamet koptu da dünya battı mı?"

Hermann ne diyeceğini bilemedi, sadece omuz silkti.

Yaşlı adam yerinden doğrularak konuşmasını sürdürdü. "Ben yüz yıl uyuyakalmışım," dedi. "İnanmıyorsun, değil mi? Boş ver! Günün birinde inanırsın. Zaten zaman dediğin görecelidir. Yani kimine göre zaman çok çabuk geçer, kimine göre de çok yavaş. Bu nedenle insanların anlaşması çok zordur. Aynı çağda ya da zamanda yaşamayan iki kişi, birbirini nasıl anlasın? Dün günlerden neydi, ahbap?"

"Pazar," diye cevap verdi Hermann. "Daha doğrusu herkes pazar olduğunu sanıyor."

Yaşlı adam bakışlarını bir an için Hermann'a çevirdikten sonra kafasını eğdi. "Gördün mü? Ben sana demedim mi?" diyerek gerindi ve esnedi. "Gel ahbap, bakalım kahvaltılık bir şeyler bulabilecek miyiz?"

Hermann biraz da çekinerek adamı öteki ambara kadar takip etti. Adamın, kendisine "ahbap" demesinden gurur duymakla beraber bunu biraz da abartılı buluyordu. Kendisi de evsiz barksızdı ama yine de tam olarak o adam gibi değildi.

Odanın bir köşesinde bir yığın şişe vardı. Bazılarının dibinde kırmızı şarap ya da bira artığı kalmıştı. Yaşlı adam şişeleri birer birer kaldırıp ağzına dikti. Hermann bakakaldı.

"Senin adın ne bakayım?" diye sordu yaşlı adam.

"Hermann."

"Benimki de Albert ama aklında tutmana gerek yok. Herkes bana Einstein der. Einstein... Kime sorsan tanır. İstersen polise sor! Beni tanımayan yoktur. Sen de bir yudum almaz mısın?"

Hermann başını iki yana salladı.

Einstein onu gözlüklerinin üstünden süzdü. "Kafayı çekmek için kendini çok genç görüyorsun galiba? Sana bir şey söyleyeyim mi Hermann? Ben de senden daha yaşlı sayılmam. Var mısın iddiaya? Sen kaç yaşındasın?"

"Dokuz," diye cevap verdi Hermann. Gerçek yaşını saklamıştı.

"Gördün mü? Ben sana demedim mi?" diye devam etti Einstein. Anlamlı bir şekilde başını öne eğdi. "Aslında ben on sekiz yaşındayım, yani on sekizlik bir delikanlıyım. Ama öyle göstermiyorum... çünkü çok hızlı yaşadım. Anlıyor musun,

ahbap? Çok, çok hızlı yaşadım. Dedim ya, zaman dediğin şey görecelidir, kişiden kişiye göre değişir."

"Sahi mi?" diye sordu Hermann. Oldukça ilgilenmişti. "Bu nasıl oluyor?"

Einstein bir süre öksürdü. Sonra boğuk bir sesle, "Bir sigaran var mı ahbap?" diye sordu.

Hermann, "Yok," dercesine kafasını salladı.

"Sigara içmiyorsun demek? Öyleyse ben de içmem. Yani, uykudayken sigara tiryakisi değilimdir demek istiyorum. Bir adamın ne olduğu ya da nasıl biri olduğu da tamamen görecelidir. Paran var mı?"

"Sadece cep harçlığım var."

"Ne kadar?"

"Altı mark."

"Bu yeter."

"Ne için yeter?"

Einstein biraz düşünüp sonra cevap verdi. "Demek istiyorum ki sen zenginsin. Ama istersen, ikimiz de zengin olabiliriz."

"Altı markla mı?" diye sordu Hermann çekinerek. "Altı markla zengin olunabilir mi?"

"İşte bu da adamına göre değişir, yani bu da görecelidir," dedi Einstein. "Altı markla pek çok para satın alınabilir Hermann. Yüzlerce, hatta binlerce mark. Bin ya da iki bin markın olsun ister misin ahbap?"

Tabii ki isterdi ama Hermann'ın bu işe pek aklı yatmamıştı.

"Az parayla nasıl çok para satın alınabilir ki? Öyle olsaydı para kazanmak çok kolay olurdu. Kimse de çalışmak zorunda kalmazdı."

"Ben çalışıyor muyum sanki?" dedi Einstein. "Çalışmıyorum Hermann. Uzun zamandan beri çalışmıyorum. Aklı olan çalışmaz zaten! Sen hiç 'faiz' diye bir şey işittin mi ahbap?"

Hermann kafasını salladıysa da kendinden pek emin değildi. Bu sözcüğü daha önce de duymuştu ama ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Einstein devam etti. "Bak sana açıklayayım Hermann. Faiz, şu demek: Parası olanın çalışmaya gereksinimi yoktur! O para kendi kendine çoğalır. Hiç durmadan artar, artar, artar. Hem de hiç yoktan. Sihirbaz oyunu gibi geliyor kulağa, değil mi? Haklısın, onun gibi bir şey zaten. Ne var ki bu gerçek bir oyun. Tüm sermayemi kaybetmemiş olsaydım, bunu sana açıklayabilirdim Hermann. Başlangıç için para şart."

"Peki, bu para nasıl çoğalıyor? Nasıl oluyor bu iş?"

Einstein gözlüğünü yukarı itti. "Kafası çalışmayan birine bunu anlatmak zor. Ne var ki ben bu alanda uzmanım. Çok basit bir şekilde anlatacağım ama çok dikkat etmelisin. Bak şimdi, diyelim ki ben bir bankayım, sen de müşterimsin. Diyelim ki, sen şimdi bana yüz mark veriyorsun. Ve bu yüz markı bir yıl boyunca bankada bırakıyorsun. Yani para bir yıl bende kalıyor. Bir yıl sonra ben sana yüz markı geri veriyorum, aynı zamanda on mark daha veriyorum. Yani yüz on markın olmuş oluyor. Bu kez sen bana bu yüz on markı veriyorsun ve bir yıl sonra benden, yani bankadan on bir mark alıyorsun, çünkü ilk seferkine göre daha fazla para yatırmıştın. Yani iki yıl sonra eline yüz yirmi bir mark geçmiş oluyor. Ve bu iş hep böyle devam ediyor. Her yıl para kendi kendine çoğalıyor. O zaman bu çoğalan paraya 'faizin faizi' deniyor. Çok kıyak iş, öyle değil mi?"

"Öyle de..." dedi Hermann, "... yalnız, çok uzun sürüyor."

Einstein anlamlı anlamlı başını eğdi. "Haklısın evlat. İşin püf noktası burada işte. Daha önce de dediğim gibi, işte bu yüzden 'zaman gezgini' oldum."

"Zaman nesi?" diye sordu Hermann şaşırarak.

"Zaman gezgini," diye açıkladı Einstein. "Hiç duymadın mı? Çok modern bir meslek. Benim adaşım var ya, hani şu profesör? O buldu bu mesleği. Bazıları bir ülkeden başka bir ülkeye gider gelir. Yani onlar, belirli bir mekânda seyahat ederler. Bir zaman gezginiyse ya geçmişe ya da geleceğe seyahat eder. Örneğin bir yıl öncesine veya yüz yıl öncesine ya da bin yıl sonrasına..."

Hermann ağzı açık, adama bakıyordu. Afallamıştı. "Siz gerçekten geleceğe gittiniz mi?"

"Elbette," dedi yaşlı adam. "On iki kez."

"Nasıl bir şey şu 'gelecek'?"

Einstein ağzını çarpıttı. "Pek bir fevkaladeliği yok. Hatta can sıkıcı denebilir."

"Be-beni de... Beni de oraya götürebilir misiniz?" diye sordu Hermann kekeleyerek.

Yaşlı adam beresinin üstünden başını kaşıdı, suratı asıldı.

"Şey..." dedi. "Sanırım bunu yapamam. Astronotların uzay gezisine çıkmadan önce ne kadar uzun zaman antrenman yaptıklarını sen de işitmişsindir. Biz zaman gezginleri için durum daha da zor. Ben bugünkü durumuma gelinceye kadar yıllarca uğraştım. Şimdi seni yanıma alırsam buna dayanamazsın, belki de ölürsün. Bu sorumluluğu üstlenemem. Bu yüzden kusura bakma Hermann. Sen gerçekten iyi bir arkadaşsın."

"Yaa, demek öyle..." dedi Hermann, düş kırıklığına uğramıştı. "Yani benimle dalga geçtiniz."

Einstein gözlüğünü yine yukarı kaldırdı ve çocuğa serzenişle baktı. "Gerçekten numara mı yaptığımı sanıyorsun? O zaman kusura bakma Hermann. Ne diye boş laflarla vakit kaybedelim ki?" Yerinden kalktı, gitmeye niyetlendi.

"Kanıtlayın öyleyse," diye diretti Hermann.

Einstein olduğu yerde kalakaldı. Sonra yavaşça dönerek, "Sana, çok para ister misin, diye sordum. Ama sen istemiyorsun. Kusura bakma!" dedi.

"Peki, niye kanıtlamıyorsunuz ki?"

"Onu da göreceksin," dedi yaşlı adam. "On bin ya da yüz bin mark sence yeterli mi?"

"Yüz bin mark mı?" diye fısıldadı Hermann. "Sahi mi?"

"Daha da fazla olabilir." Einstein hiçbir şeyi önemsemez gibiydi. "Sen ne kadar istersen. Bir milyona ne dersin?"

Hermann yutkundu, konuşamıyordu.

"Ama bunun için..." dedi yaşlı adam, "... önce bir sermaye gerek. Onsuz hiçbir şey olmaz. Senin şu altı markın yeter."

"Bunu nasıl yapacaksınız?"

"Hâlâ anlamadın mı ahbap? Çok basit yahu. Ben şimdi yüz yıl geriye gidip sana bir banka hesabı açacağım. Sonra bugüne dönerek aynı bankaya gideceğim. Bu yüz yıl içinde senin paran kendi kendine artmış olacak tabii. Anladın mı? Paranın tamamını çektikten sonra yine yüz yıl geri gideceğim. Orada bu parayı yine bankaya yatıracağım. Ondan sonra yine bugüne gelerek biriken paranın tamamını bankadan çekeceğim. Çocuk oyuncağı gibi bir şey. Şimdi söyle bakalım, ne kadar para istiyorsun? Söylemen yeter!"

"Bana sahiden bir milyon getirebilir misiniz?"

"Sorun değil ahbap!"

"Ne kadar sürer?"

Einstein kafasını salladı, kızmış gibiydi. "Hâlâ aklın almıyor Hermann. Hiç sürmeyecek ki! Çünkü buraya tekrar döndüğümde vade bitmiş olacak." Bir an düşündükten sonra devam etti. "Olsa olsa yarım saatimizi alır. O da güvenlik sebebiyle. Tamam mı?"

Hermann allak bullak olmuştu, heyecandan yerinde duramıyordu. Cebinden cüzdanını çıkardı ve yaşlı adama altı markı uzattı. "Ama geri geleceksiniz, değil mi Bay Einstein?"

"Sen beni ne zannediyorsun? Ben şimdiye kadar hiçbir ahbabımı dolandırmadım. Yarım saate kadar buradayım. Sakın bir yere ayrılma, tamam mı?"

"Tamam. Sağ olun!"

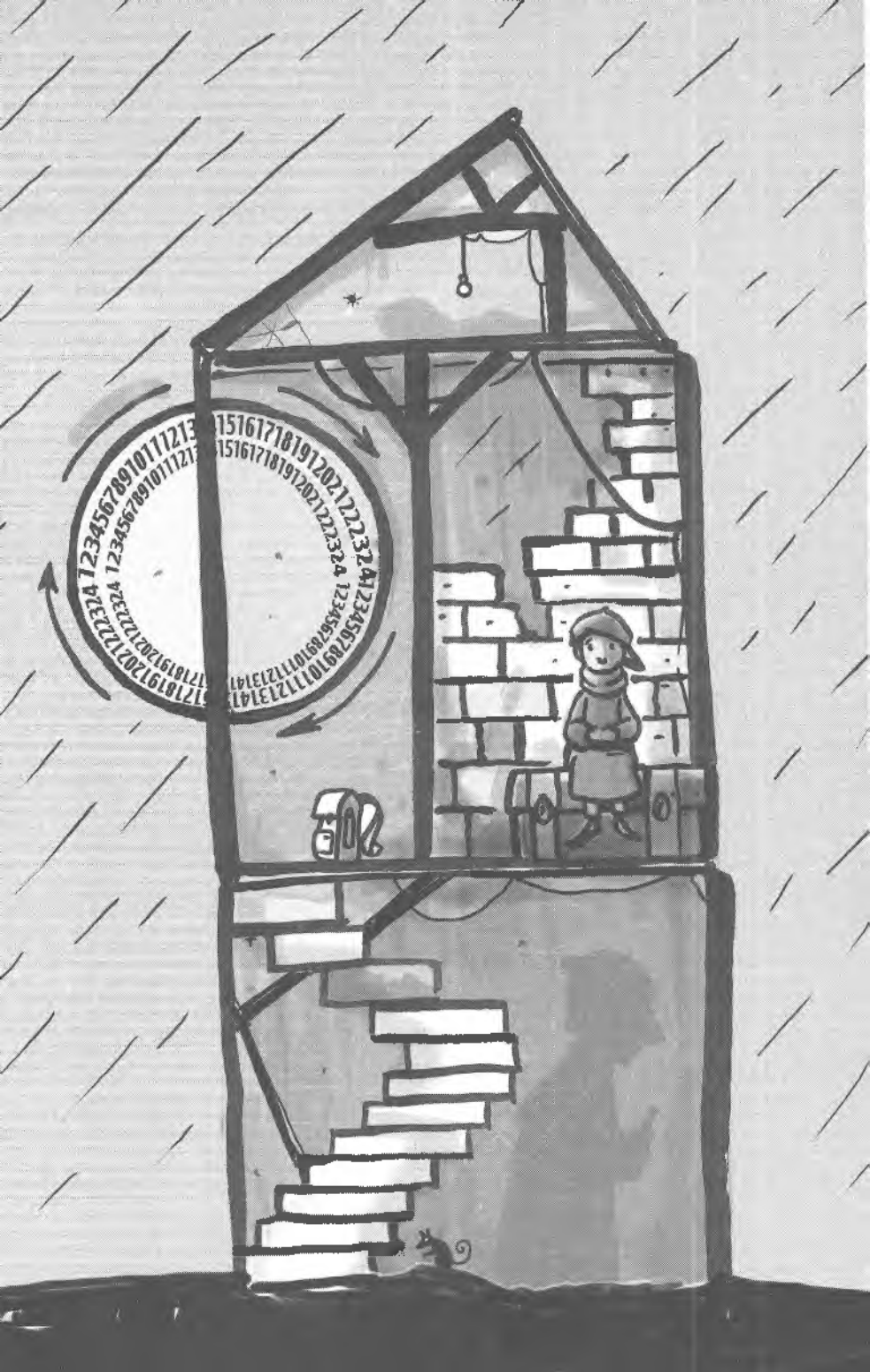
Einstein'ın acelesi var gibiydi. Bir kez bile arkasına bakmadan, homurdanarak yürüdü. "Bir şey değil ahbap!" dedi ve kayboluverdi.

Dışarıda yağmur yağıyordu. Hermann, küflü sandıklardan birinin üstüne oturmuş, zaman gezgininin dönüşünü bekliyordu.

Bir milyon markın ne kadar para olduğunu hayal etmeye çalışıyor ama beceremiyordu. Tek bildiği, çok ama çok büyük para olduğuydu. Sınıftaki dolabına sığmayacak kadar çok paraydı belki. O zaman şu eski sandıklardan birini kullanırdı. Ne yapar eder bu sandığı eve taşırdı.

Bir milyon markı görünce anne ve babasının ne diyeceklerini düşündü. Herhalde, "Bugün okulu niye kırdın?" diye sormazlardı o zaman. Aksine Hermann'ı hem övecekler hem de takdir edeceklerdi. Onunla gurur duyacaklardı. Onu, kız kardeşine "örnek ağabey" olarak göstereceklerdi. Karla bunu anlamayacak kadar aptal olsa da...

Sonra, bu bir milyonla neler satın alabileceğini düşündü. Babasına yeni bir otomobil, annesine giysiler ve bir manto,

kendine de elektrikli tren... Ayrıca içinde tatlı su balıkları olan bir akvaryum. Bunu uzun zamandır hep istiyordu. Buzda kaymak için bir çift paten ve bir hava tabancası, parası yeterse bir de on iki vitesli bisiklet...

Arada bir aksırıyordu. Gittikçe üşümeye başladı, kendini pek iyi hissetmiyordu. Einstein niye geri gelmemişti ki? Yarım saati geçeli çok olmuştu.

Hermann, böyle bir gezinin nasıl olabileceğini düşündü. Günler, haftalar ve aylar yıldırım hızıyla gelip geçerken insan kendini nasıl hissederdi acaba? Belki de baş ağrısı, karın ağrısı ve baş dönmesi çeker, baygınlık bile geçirebilirdi. Einstein tüm bunlara dayanabilmek için uzun zaman antrenman yapmak gerektiğini söylemişti ya! On sekiz yaşında olduğu halde böyle yaşlı görünmesinin nedeni de çektiği bunca zahmetten kaynaklanıyor olmalıydı.

Kim bilir şu anda ne gibi tehlikelerle karşı karşıyaydı? Ama böyle şeylere artık alışmış olmalıydı. Belki de dönmeyi başaramamıştı. Bugünün hangi gün olduğuna dikkat etmediği gibi... Dikkat etseydi, dünün pazar olduğunu bilirdi! Sonuç olarak yanlış bir günde geri dönecekti. Ya öbür gün ya da evvelsi gün. O zaman gelip bakacak, "Hermann niye burada değil!" diye düşünüp duracaktı.

İki saat bekledikten sonra Einstein'ın dönüşünü bir şeyin engellemiş olabileceği kanısına vardı Hermann. Ona yardım edemeyeceği gibi daha fazla beklemenin de anlamı yoktu. Öte yandan öyle üşümüştü, kendini öyle kötü hissediyordu ki okula gitmeye karar verdi. Hiç değilse orası daha sıcaktı ve ıslak da değildi.

Çantasından çıkardığı boya kalemiyle duvara aynen şunları yazdı:

SEVGLİ BAY EINSTEIN
DAH FZLA BEKLEYEMDİM
LÜTFEN BİR MİLYNU EVİME GÖNDERİN
AHBABINIZ HERMANN

Sonra Hermann ambarı terk etti. Yıkık merdivenlerden inerek evden dışarı çıktı. Hâlâ yağmur yağıyordu.

Hermann bir süre caddeleri birbirine karıştırdı. Hiç tanımadığı yerlerdeydi. Derken bir metro istasyonunun girişini gördü, hemen içeri daldı. Hangi hattın okula yakın yere gittiğini nasıl olsa biliyordu. Ama o hat acaba bu istasyonda var mıydı ya da herhangi bir şekilde aktarma yapabilir miydi, onu bilmiyordu. Tabelalara ve yolcu tarifesine bakarken birden, Einstein'a ev adresini yazmayı unuttuğunu fark etti. Bu adres olmadan zaman gezgini, onu asla bulamazdı. Tekrar o yıkık binaya gitmeye karar verdi. Ne de olsa bir milyon söz konusuydu. Birden, yıldırım çarpmışçasına olduğu yerde kalakaldı.

Einstein, sokağın pis bir köşesinde sızmış kalmıştı. Yanında da boş bir şarap şişesi duruyordu.

O anda Hermann her şeyi anladı. Adam onu dolandırmıştı. Parasını almış, sonra da onunla içki satın almış ve körkütük sarhoş olmuştu. Bahsettiği "zaman gezisi" böyle gerçekleşmişti yani.

Hermann ne yapacağını düşündü. Onu uyandırsa mıydı? Ama niye? Nasıl olsa parasını geri alamayacaktı. İhtiyar onu çoktan harcamış olmalıydı. Yoksa polise mi gitmeliydi? O zaman karakolda kendisine, oraya nasıl geldiğini ve niye okula gitmediğini soracaklardı. Yani her şey meydana çıkacaktı. Acaba kendisine ne yaparlardı? Okulu astığı için hapse mi tıkarlardı? Hermann kendini güvende hissetmiyordu.

Bir yandan bunları düşünedururken, iki tane siyah deri ceketli polisin yaklaştığını gördü. Hemen bir sütunun arkasına saklandı. Polisler, Einstein'ın üzerine eğildiler ve onu sarstılar. Yaşlı adam ağzında bir şeyler geveledi ancak yerinden kalkmaya hiç niyeti yok gibiydi. Polisler, kollarının altından tutarak onu doğrulttular ve her biri bir koluna girerek yaşlı adamı yürütmeye çalıştılar. Hermann'ın önünden geçerlerken ihtiyar ayyaş, oğlanın suratına baktı ama onu tanımadı, daha doğrusu hatırlamadı.

"Affedersiniz beyler, hangi çağda yaşıyoruz, söyler misiniz?" dediğini işitti Hermann adamın.

Ama polisler bu soruyu yanıtlamadı.

Hermann, gözden kaybolunca kadar arkalarından baktı.

Yoo, Einstein gibi olmak istemezdi doğrusu. Ama neredeyse onun yolundan gidecekti. Şimdi her şeyi apaçık görüyordu. İkisi arasındaki fark şuydu: Albert bütün hayatını boşa harcamıştı, Hermann ise bu işe yeni başlıyordu.

Hermann o anda bambaşka bir insan olmaya karar verdi. Artık iyi bir çocuk olacaktı. Çalışkan ve terbiyeli bir çocuk. Anne ve babasını, öğretmenini mutlu edecek bir çocuk. Hemen okula gidecek, kendisine ne ceza verirlerse versinler, suçunu olduğu gibi itiraf edecekti.

Bu düşündüklerini hemen uygulaması zor olacaktı. Çünkü cebinde hiç para kalmamıştı. Para olmadan bilet alamazdı. Bilet olmadan da metroya binemezdi. Binerdi ama bu kez kaçak yolcu durumuna düşerdi. Yani, erdemli bir hayat sürmeye karar vermişken pis bir iş yapmış olacaktı. Yakalanırsa elli mark ceza vermesi gerekecekti, bu parayı ödeyemezse hapsi boylardı. Sonra polis, anne ve babasına haber verecekti. Onlar da, "Bizim böyle bir oğlumuz yok!" diyerek Hermann'ı dışlayacaklardı.

Hermann hıçkırarak ağlamaya başladı, burnundan sümükleri akıyordu.

Her şeye rağmen bu tehlikeyi göze almalıydı çünkü başka çaresi yoktu. Yakalanma pahasına da olsa, en azından denemeliydi.

Hıçkıra hıçkıra ağlarken ışıklı bir panoya yerleştirilmiş metro haritasını inceledi. Sekiz numaralı hatla şehrin merkezine gidebilirdi, ancak orada beş numaralı hatta aktarma yapması gerekecekti. Ondan sonra da okula yakın bir yerde inebilirdi. Yine ağlaya ağlaya sekiz numaralı peronu geçti. Bileti, bilet otomatına okutması gerektiği yeri de geçti. Hıçkıra hıçkıra yürüyen merdivene atladı ve bir kat aşağıya indi. Sekiz numaralı peronda trenin gelmesini beklerken de hıçkırıyordu. Az sonra şehre doğru yol almaya başlamıştı. Beş numaralı trene aktarma yaparken de hıçkırıyordu. Yol boyunca herkes ona bakıyordu sanki. Herkesin ilgisi onun üzerinde toplanmıştı. Ama Hermann kendini o kadar yalnız hissediyordu ki...

Okula yakın bir durakta metrodan inip ayakları toprağa basınca rahat bir nefes aldı. Kimse ona bir şey dememişti, bilet kontrolü de yapılmamıştı. Her şey yolundaydı. Şansı yaver gitmişti. Ağlamayı kesti. Tanrı'ya ve koruyucu meleğine öylesine şükrediyordu ki tüm iyi niyetlerini yerine getirebilmek için artık sabırsızlanıyordu.

Köşeyi döner dönmez karşısına okul binası çıkıverdi. Bahçe kapısı açıktı. Aynı anda çocuk çığlıkları sokağa taştı. Öğrenciler bahçeye çıkmıştı. Hermann'ın sınıf arkadaşları da aralarındaydı. Okul saati bitmişti. Hermann zaten geç kalmıştı, yapılacak bir şey yoktu.

Diğer çocuklara ve öğretmenlere görünmemek için Hermann, kapının arkasına saklandı. Okul dağıldıktan sonra aksıra tıksıra evinin yolunu tuttu.

Hayatı zehir olmuştu. İyi niyetleri kimsenin ilgisini çekmemişti. Tanrı bile kendisine yüz çevirmişti çünkü isteseydi bazı şeylerin başka türlü sonuçlanmasını kolayca sağlayabilirdi. En azından bir ödül ya da buna benzer bir şey hak etmişti Hermann!

Ama eve dönünce yine, "Hermann, bırak onu şimdi!", "Hermann, şunu şöyle yap!" demeye başlayacaklardı. Yani onu yine hiçe sayacaklardı. Bu durumda nasıl başka bir insan olabilecekti ki? Hevesi de kaçmıştı artık. "Keşke zatürreye yakalansam da ölsem..." diye geçiriyordu aklından.

Eve girip de sokak kapısını usulca kapattığında annesi mutfaktan seslendi. "Hermann, sen misin?"

Cevap alamayınca koridora çıktı, gördüğü manzara karşısında dehşete kapıldı.

"Senin neyin var böyle? Suya mı düştün Hermann? Baksana, sırılsıklam olmuşsun. Neden üstün başın kir içinde?"

Hermann cevap vermiyordu. Kendini şimdi daha da kötü hissediyordu. Bütün vücudu titriyor, dişleri birbirine çarpıyordu. Hiç sesini çıkarmadan başını önüne eğdi. Annesinden güzel bir azar bekliyordu. Azarlarsa azarlasın! Artık ona göre hava hoştu.

"Gel, çabuk elbiselerini çıkar!" dedi annesi ve soyunmasına yardım etti. "Galiba sen hastasın Manni. Fena üşütmüşsün." Annesi ona, uzun zamandır "Manni" diye hitap etmemişti. Hermann'ı oturma odasına götürdükten sonra elini alnına koydu.

"Senin ateşin var oğlum!" dedi, çok endişelenmişti.

Yatak odasındaki Karla bağırmaya başladı.

"Karla ağlıyor," dedi Hermann.

"Bırak ağlasın..." diye cevap verdi annesi. "Önce seninle ilgilenelim Manni. Gel haydi, seni sıcak bir banyo yaptırayım ve güzelce yıkayayım, sonra da yatarsın. Kollarını, bacaklarını ıslak bezle sararız."

Tüm bunlar olurken annesi ona ne bir şey sordu ne de kızdığı zamanlardaki gibi, "Baban eve gelsin de görürsün sen!" gibi tehditte bulundu. Çok huzursuz ve endişeli görünüyordu ve Hermann'la gerçekten ilgileniyordu, tıpkı son zamanlarda Karla'yla ilgilendiği gibi... Hatta birazcık daha fazla.

Hermann yatağa yatar yatmaz annesi, tereyağlı ekmek ve bir fincan sıcak çikolata getirdi. Hermann sıcak çikolataya bayılırdı! Boğazına da bir sargı sardı. Bundan hiç hoşlanmazdı Hermann!

"Birkaç gün okula gidemezsin," dedi annesi.

Hermann kısık sesle, "Şey," diye yanıtladı ve hapşırdı.

"Önce iyileş bakalım. Ben yarın öğretmenine telefon eder, durumu bildiririm."

Hermann hık mık etti, sonra boğuk bir sesle gerçeği söyledi. "Ben bugün okula gitmedim."

Annesi başını salladı. "Tahmin etmiştim."

Hepsi o kadar. Başka hiçbir şey söylemedi. Hermann'ın alnına düşen saçları geriye doğru sıvazladı, sonra yorganını yukarı çekti.

Hermann, akşam babası eve geldiğinde oturma odasında annesiyle alçak sesle konuştuğunu duydu. Sonra babası, Hermann'ın yatağına yanaşarak onu selamladı ve halini hatırını sordu. Sonra odadan çıktı. Kızıp bağırmamıştı.

Hatta akşam yemeğinden sonra, uzun zamandır yapmadığı bir şeyi yaptı. Kitaplıktan bir kitap alıp Hermann'a heyecanlı bir öykü okudu.

Öykünün adı *Santa Cruz'a Giden Uzun Yol*'du. Santa Cruz adındaki şehre çok önemli bir haberi ulaştırması için görevlendirilen çok ama çok cesur bir adamın öyküsüydü bu. Hedefine yaklaştıkça, karşısına hep üstesinden gelemeyeceği engeller çıkıyordu. Sonunda, her şeyden umut kesildiği anda öykünün kahramanı, kendisine verilen görevi başarıyla yerine getiriyordu. Santa Cruz'a yarı ölü halde vardığında bütün şehrin terk edilmiş olduğunu görüyordu. Haberi ulaştıracağı kişi de ortalıkta yoktu. Tüm çabaları boşa gitmiş oluyordu.

Babası okumasını bitirdiğinde bir süre ikisi de sustu. İkisi de bir iç hesaplaşmaya girişmiştiler.

Neden sonra Hermann kısık bir sesle, "Aynı şey bugün benim başımdan geçti baba," dedi.

Babası ciddi ciddi kafasını salladı. "Anlıyorum, oğlum!"

"Sahi mi?" diye sordu Hermann. Oldukça şaşırmıştı.

"Evet," dedi Babası. "Bir keresinde ben de Santa Cruz'a gitmiştim."

Hermann yatağında doğruldu, ancak babası onu şefkatle yatağına itti. "Kalkma, Manni. Her insan bir kez Santa Cruz'a gider." Bir an düşündükten sonra ekledi. "Birkaç kez gidenler de vardır."

Hermann babasına minnet dolu gözlerle baktı. Doğrusu, babasının üstüne baba yoktu. Annesi de müthiş bir anneydi. Hermann artık kız kardeşiyle de iyi anlaşacaktı. Hele bir konuşmaya başlasın Karla... İnsanın, konuşan bir kız kardeşi olması hoş bir şey olmalıydı!

"Bir şeyi merak ediyorum," dedi babası. "Bize gizli bir mesajın var mı?"

Hermann uzun uzun düşündü, sonra fısıldadı. "Şey... var galiba... ama..."

"Şişşt..." dedi babası, işaretparmağını dudağına götürerek. "Hiçbir şey söyleme! Ne de olsa bu, 'gizli' bir mesaj. Öyle değil mi?"

Aynı anda Karla'yla işi biten annesi odaya girdi.

"Baba oğul ne yapıyorsunuz bakayım? Yoksa aranızda gizli bir anlaşma mı imzaladınız?"

Baba ve oğul bakışarak bıyık altından gülümsediler.

"Beni de aranıza alır mısınız?" diye sordu annesi.

Babası Hermann'a göz kırptı. "Alalım mı?"

"Elbette," diye yanıtladı Hermann.

Solucan ve Kelebek
ya da
Bir Acayip Değiş Tokuş

Birinci Perde
Bir zamanlar bir deniz feneri vardı
İçinde bir dev solucan yaşardı.
Önünden arkasından hep alevler saçardı.
Her yeri hep dikenli, her daim öfkeliydi.

Bir gün biri ziyarete geldi onu.
Koltuğunun altında bir kitapla gelen Profesör Hicks'ti bu.
Bilim aşkıyla tutuşarak ölçtü hayvanın boyunu,
Kuyruğuyla birlikte otuz metre olunca bilmek istedi soyunu.
Ama o nankör canavar, o anda bilgini yutuverdi.
Buna hiç de pişman olmadı.

İçi kötü olsa da en azından sağlıklıydı.
Ne var ki sindirilmez cinstendi yuttuğu kitap;
Midesi allak bullak olan canavar düştü bitap.
Hem onu hem de profesörü midesinden attı kusarak,
Bilge adam ise gözlüğünü alıp gitti surat asarak.
Kitabı da ardında bıraktı memnuniyetle,
Belki dalgınlıkla ya da art niyetle.

Derken solucan kitabı okumaya başladı.
Okuduğu satırlar beynini bir hayli haşladı.
Keşke bunu yapmasaydı!
Kitaba hiç bakmasaydı!
Çünkü kitapta şunlar yazılıydı:
"Ağzından alev saçan her solucan,
Gün gelip devsolucana dönüşür de alır bir can."

Solucan öfkeden kuduracak gibi oldu;
Kör olmuşçasına gözleri doldu.
"Ben devsolucan değilim! Dev de değilim!"
Dedi ve kitabı paramparça etti;
Bu da sanki dev olmamaya yetti!
Oysa gün boyu yaptığı şey hep kötülük ve eziyetti.

Ne yapıp ettiyse hep dev olarak kaldı.
En azından çocuk gibi davrandı.
O günden sonra dışarı çıkmama kararı aldı.
Baş ağrısından hastalanarak yatakta kaldı.

devsolucan

İkinci Perde
Bitkilerle dolu bir çayırlıkta arılarla,
Beyaz bir kelebek en içten duygularla
Vals yaparak çiçekten çiçeğe konuyordu.
Hele kelebeklerin kızıyla,
Topaç gibi dönüp duruyordu.

Ama çıtkırıldımdı,
Gürültü oldu mu kafası patlıyordu.
Trafik gürültüsü onu hep sinirlendirirdi,
Bu yüzden yeşil ormanda dinlenirdi,
Sükûneti ancak orada bulur da sevinirdi.

Bir gün ormanda bir eşekarısıyla karşılaştı;
Vızıltısına dayanamayınca onunla atıştı.
"Olacak şey değil bu!" diye etrafına bakındı.
"Burada da rahat edemiyoruz!" diye yakındı.
Eşekarısı homurdandı: "Hadi oradan seni küçük bebek!'
Adın da sözüm ona kel-ebek!"
Beyaz kelebek panikleyince rengi attı:
"Bana kel-ebek dedi utanmadan!"
Diye düşündü de kederine keder kattı.

O günden sonra dans etmekten vazgeçti,
Parmak ucuna basarak yürümeyi seçti.
Ama bunun da ona bir yarar olmadı,
Zaten kelebekti ve hep de öyle kaldı.
Ayağını burkup çaresizce bir yara aldı.
Topallayarak eve dönüp de tek başına kalınca,
Söylediklerine pişman oldu, düşüncelere dalınca.

Üçüncü Perde
Derken bir gün bir yılan geldi sürünerek,
"Gel de gülme!" dedi çevresine görünerek.
Sonra şöyle ekledi: "Ben bir devsolucan tanıyorum,
Üzülüyor kendisi ne zaman görse bir solucan,
Çünkü kendisi de bir devsolucan!
Yaa, hayat böyle işte!" dedi kurnazca göz kırparak,
Zikzaklar çizip ona buna çarparak.

Kelebek uzun zaman düşünüp durdu,
Yılanın söylediklerini kafasında kurdu.
On dört gün sürdü bu düşünceler;
"Biliyorum artık," dedi, "Bende daha neler var neler!"

Yanına biraz yiyecek aldı,
Tüm ülkeyi dolaşmaya daldı.
Derken bir ejderha kulesine vardı,
Kulenin önünde hep kemikler görünce,
Kalbi duracak gibi oldu, içi karardı.

Kendini toparlayarak kuleye girdi,
Devsolucan alışmıştı hasta yatmaya,
Onu görünce başladı sızlanmaya.
Ardından kelebek başladı konuşmaya:
"Başına gelenleri biliyorum, belki yardım istersin;
Derdimizi karşılıklı anlatmaya ne dersin?
Bana hep kel-ebek diyecekler mesela bundan sonra."
Solucan önce buna bir anlam veremedi,
Ve düşündüğü şeyi söylemeyi beceremedi.

Ama sonra her şeyi iyice anlayınca, tabii yine karınca kararınca;
Karşısındakiyle tokalaştı, çok temkinli davranarak.

Hemen mürekkep hokkasıyla kâğıt kalemini eline alarak.
"Oldu bu iş!" dedi ikisi de çok heyecanlanarak;
Sonra da kol kola kuleden çıktılar etrafa bakınarak.
Bir devebek ile bir kelsolucan gezindiler salınarak.

Filemon Derisikatlı

Hindistan'ın balta girmemiş ormanlarından birinde çok ama çok yaşlı bir fil yaşıyordu. Adı Filemon Derisikatlı'ydı ve çok ama çok akıllıydı. Her zaman kutsal ırmağın kenarında, güçlü ayaklarının üzerinde öylece durur, arada bir başına beyaz kum serper, sonra da serinlemek için güzel bir duş yapardı. Tanrı ona cömert davranarak bir sürü yeteneğini yanı sıra, rahat yıkanabilsin diye bir de hortum bahşetmişti. Ayrıca hortumundan istediği gibi yararlanabiliyordu. Filemon Derisikatlı bunun değerini biliyor ve Tanrı'ya her gün şükrediyordu.

Ne kadar zamandan beri bu yörede yaşadığını komşuları bile tam olarak bilmiyordu. En yaşlı kaplumbağaların dediğine göre, hatırladıkları kadarıyla Filemon hep buradaymış. Uzun lafın kısası, Filemon'un gerçek yaşını bilen yoktu. Hatta kendisi de unutmuştu çünkü kafasını böyle

ufak tefek şeyler için yormaz, bambaşka şeyler düşünürdü. Çünkü o bir filozoftu.

Filemon Derisikatlı her ne kadar görkemli bir vücuda sahipse de derisi bu vücuda oranla birkaç misli fazlaydı. Yani bu derinin altında bir fil daha barınabilirdi.

Ama o, bu koskocaman örtünün altında tek başınaydı. Bu nedenle kat kat sarkan derisine bakanlar, onun refah içinde bir hayat sürdüğünü inkâr edemezlerdi. Ama Filemon, bunu Tanrı'nın bir lütfu olarak kabul ediyor, hiç de kasılıp gururlanmıyordu. Zaten dış görünüşe pek önem verdiği de yoktu. Kendisine verilen bu nimeti hak edip etmediği konusunda da uzun zamandır düşünüp duruyordu.

Bütün zamanını hiç kıpırdamadan olduğu yerde geçirdiğini sanmayın sakın! Arada bir, bir saatliğine ormana dalardı. Sadece gezmiş ve hareket etmiş olmak için değil tabii ki, karşısına çıkan taptaze, sulu ve körpe fidanları pekâlâ midesine indirmek için de. Eh, filozoflar bile ara sıra karınlarını doyurmalı, değil mi yani? Kaldı ki Filemon Derisikatlı'nın iştahı dillere destandı! Yemek yemeye bir başladığında, yalnız midesi değil, gönlü de sevinç ve minnettarlıkla dolardı.

Ayrıca hiç şımarık olmadığı gibi alçakgönüllüydü de. Öylesine alçak gönüllüydü ki devasa cüssesine karşın karınca bile ezmekten çekinirdi. Hatta kutsal ırmağın kenarındayken komşuları onu çardak olarak kullanırlardı. Yağmur yağdığı zamanlarda da dört bacağı altına sığınırlardı. Ya da kızgın güneşten kaçmak istedikleri zaman onu yine gölgelik olarak kullanırlardı.

Filemon Derisikatlı, başkalarının kendisinden bu denli yararlanmalarına bir şey demiyordu. Yeter ki düşünürken kendisini rahatsız etmesinlerdi!

Şimdi Filemon Derisikatlı'nın neyi bu kadar çok düşündüğünü bilmek istersiniz. Aslında o, büyük ve güzel her fikirden hoşlanırdı. Özellikle de büyük fikirlerden. Ne de olsa kendisi de "büyük" bir hayvandı. Bu büyüklük sadece vücuduyla ilgili değildi, onun ruhu da çok zengindi.

Örneğin Hindistan'daki o kadife mavisi gökyüzü ayaklarının dibindeki suya yansıdığında Filemon Derisikatlı buna hayran kalır ve saygı dolu duyguların etkisinde tek bir şey geçirirdi aklından: Ay! Başka hiçbir şey düşünmezdi. Varsa yoksa Ay! Yani bu, onun için büyük bir düşünceydi.

Filemon Derisikatlı, iki yana sallana sallana, koskoca kulaklarını oynatarak otların arasından haşır huşur yürürken, gökyüzünün görkemi karşısında kendini gereksiz ve küçük hissederdi. O zaman gönlünü bir sevinç kaplar ve duaya başlardı.

Başka düşüncelere saplandığı da olurdu. Örneğin, çiçekler. Bu da koskoca ve çok güzel bir düşünceydi onun için. Bir çiçek bazen göze çarpmayacak kadar ufak da olsa, onu düşünmek aslında büyük bir şeydi. Zaten herhangi bir şeyin dış görünüşünün büyük olması Filemon için hiç de önemli değildi. Bu nedenle hep sakin ve alçak gönüllüydü.

Bazen yıllarca tek bir düşünceye takardı kafasını. Bu düşünce gittikçe derinleşir ve zamanla büyüklük kazanırdı. Umarım ne demek istediğimi anlamışsınızdır. Ve yine umarım ki Filemon Derisikatlı'nın başının üzerindeki ağaçlara tüneyen ve böylesine basit bir sorunu göz açıp kapayıncaya

					5,20	3,22	-
				35,64	50,20	33,05	13,01
			38,25	38,82	73,80	35,82	7,74
		0	4,78	4,58	8,81	3,98	9,19
		0	9,50	9,50	9,55	6,05	-
		0	9,89	10,36	14,98	7,61	9,70
		3	20,25	20,35	31,88	17,23	7,06
	Euroshop #	1,05	25,60	26,32	30,09	21,67	12,08
	St.Hyp.H.Bl. (HA)	1,40	36,60G	36,60	37,22	28,50	-
	Dt. Real Estate (H)	0	3,00T	3,00	3,75	3,00	-
	Dt. Wohnen Inh. ◆	0,88	22,50	23,08	48,90	19,60	10,51
	Dürr ◆	0	24,69	24,70	34,70	18,40	8,21
	Dyckerhoff	0,66	42,70T	42,70	55,50	37,53	9,09
	Dyckerhoff Vz. ◆	0,66	42,48	42,26	55,80	36,00	9,04
	EADS #	0,12	18,06	18,89	25,90	15,67	8,97
	Edding Vz.	1,75	38,50bG	38,50	41,40	34,00	-
	Edel	0,10	1,39	1,49	4,45	1,27	4,21
	EECH Group	0	0,27	0,26	1,24	0,23	-
	Einbeck.Br. (HA)	0,25	15,00T	15,00	16,46	14,76	-
	elexis ◆	0,45	16,55	17,39	26,67	14,54	7,60
	Elkraft (H)	8,50	75,00G	75,00	85,00	75,00	-
	Elmos	0	5,33	5,40	8,94	5,33	6,43
	ElringKlinger ◆	1,25	69,86	70,01	87,00	50,00	14,55
	EM.Sport Media ◆	0	2,92	2,99	5,02	2,55	13,90
	EnviTec Biogas	0	14,42	13,90	56,10	13,73	11,54
	EQP Biodiesel	0	2,82G	2,78	10,80	2,75	2,86
	Epcos A	0,30	9,66	10,05	16,83	8,58	8,94
	Epigenomics	0	1,91	1,89	4,17	1,54	V
	Ergo	1,60	149,10G	153,00	164,00	135,01	-
	ErSol Δ	0	63,72	64,90	93,05	46,65	12,47
	Escada ◆	0	13,90	15,15	38,00	12,40	9,30
	Estavis	0	9,11	9,12	29,55	8,60	4,26
	Eurofins Scientific	0,10	76,22	76,67	82,08	60,10	26,10
	Eurohypo	1,10	26,80bB	26,76	31,02	23,29	-
	Eurokai Vz. (H)						

							39,70
							-
					9,47	11,60	
					12,52	-	
			59	11,89	14,44		
			24,49	12,42	7,19		
			119,50	90,55	10,62		
		94	7,70	5,47	9,79		
		3,01	29,21	10,05	8,77		
		15,26	39,95	13,25	1,97		
	5	9,62	13,40	7,01	-		
	10	35,00	53,40	32,65	7,71		
	8,08	8,08	9,60	7,24	9,73		
	11,24	11,00	20,42	10,00	5,79		
	14,86	14,98	17,89	11,20	9,32		
	29,86	29,85	37,73	17,60	14,29		
25	4,25	4,28	5,54	3,70	5,83		
0	6,74	6,62	11,85	3,97	10,07		
0	7,02	7,40	13,97	7,02	6,27		
0,50	43,07	44,07	67,02	35,70	10,08		
0	4,45G	4,70	6,24	4,00	-		
3,62	104,49	104,50	106,30	101,20	24,11		
0,30	37,50	36,32	47,30	27,20	17,86		
2	59,01	59,74	63,93	43,01	-		

kadar çözeceklerini savunan maymunların yaptığı gibi gülmeye kalkışmazsınız.

Ne var ki Filemon Derisikatlı maymunların bu ve buna benzer fikirlerine aldırış etmez, güler geçerdi. Ya da hortumuyla, bembeyaz kumu başına döker ve susardı.

Dört elini aynı anda kullanabilenler, göz açıp kapayıncaya kadar her şeyin üstesinden gelebileceklerini iddia ederken, bir işin yerine getirilmesi için kesinlikle çabuk davranmaya gereksinim olmadığını anlamak istemezler. Filemon Derisikatlı ise girişti̇ği herhangi bir işte hiç de acele etmezdi. Ne de olsa o bir bilgeydi!

Kutsal ırmağın biraz eğim yaparak sağa kıvrıldığı yerde, suların sürükleyerek getirdiği kokuşmuş yosunların birikmesiyle oluşmuş, hiç de iç açıcı olmayan bir çöp yığını vardı.

Buradan çok pis kokular yayılıyordu. O civarda oturan hayvanlar bu kokuşmuş çöplükten kurtulmayı çok istiyorlardı, ama bu oldukça zor bir işti. Bu çöplükte oturanlar vardı. Yani kiracı sayısı hiç de az sayılmazdı. Her tür ve büyüklükte sinekten oluşan bir sinek kolonisi burayı işgal etmişti. Koloninin kaç sakini olduğunu şimdiye dek kendileri bile saptamış değillerdi. (Yerlerinde durdukları yoktu ki, nasıl sayım yapılsın?) Ama kuşkusuz, sayıları pek çoktu. Bu nedenle de kendilerini çok önemli görüyorlardı.

"Bu dünyadaki en önemli yaratık biziz," demekten geri kalmıyorlardı. "Bizler, sayılamayacak kadar çokuz. Günün birinde dünyanın hep karanlık olmasını istesek, bu bizim için çocuk oyuncağı. Hepimiz bir araya gelerek güneşi karartabiliriz. Bunu yapmadığımıza göre, güneşin ışımasına izin veren bizleriz. O bizim sayemizde dünyayı aydınlatıyor. Bu, tüm hayvanlar

âlemine tarafımızdan sunulmuş bir lütuftur. Bu yüzden herkes bizim altı ayağımızı öpmeli!"

Düşündükleri buydu ve buna da içtenlikle inanmışlardı. Bu nedenle, balta girmemiş ormanlarda yaşayan hayvanlara yapmadıklarını bırakmıyor ve kendilerine bunu hak görüyorlardı. İzinlerini almadan hayvanların sırtında cirit atıyor, onları sokuyor ve kaşındırıyorlardı. Öyle çok zarar veriyorlardı ki ne kadar anlatsak azdır!

Aslında kimse onlardan hoşlanmıyordu. Irmak kenarındaki yosunlu kayalıklarda oturan kurbağa Bıngıl Cıvıkcıvık dışında. Ama onun başka sebepleri vardı: Sinek kolonisine bakarken onun tek düşündüğü şey, midesiydi.

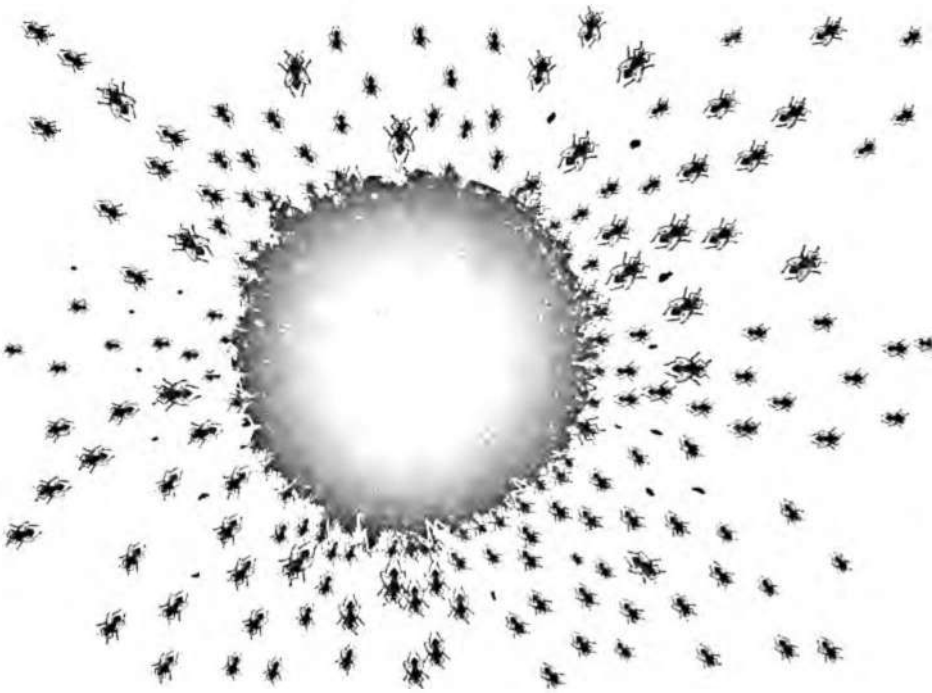
Günün birinde sinekler bir karar aldılar; tüm hayvanlara bu dünyadaki en güçlü, en önemli, en zeki, en yenilmez yaratığın kim olduğunu göstereceklerdi.

Ama nasıl? Güneşi karartmaktan vazgeçtiler çünkü günlerden perşembeydi ve güneş tutulması için uygun bir gün değildi. İstedikleri zaman bunu yapabileceklerine ve bundan da hiç kimsenin kuşkusu olmadığına göre başka bir şey yapmaya karar verdiler. İleri sürdükleri bu nedenler onları bu konuda tatmin etmişti.

"Benim daha iyi bir planım var," dedi şişko bir karasinek. Çöplüğün tam tepesine konmuştu.

Beklenti dolu vızıltılar işitildi.

"Herkesin bildiği gibi..." diye devam etti karasinek, "biz dünyadaki en önemli yaratıklarız. Bu nedenle de dünyanın en iyi futbol takımı bizden çıkar. Çünkü herkesten daha hızlı koşarız ve öylesine zikzaklar çizeriz ki... Ayrıca..." Sesini yükseltti. Tüm sinekler susmuş, merakla bekliyorlardı. "Ayrıca hepimizin altışar

bacağı var. Yoldaşlarım, hemşerilerim, genç arkadaşlarım! Her oyuncunun altı bacağı varsa, böyle bir futbol takımını kimse yenemez. Düşünsenize! Altmış altı bacaklı bir futbol takımı! Dünya şampiyonluğunu garantiledik demektir. Bu yüzden şimdi bütün hayvanları futbol oynamaya zorlayalım ve bakalım, karşımıza çıkmaya kim cesaret edecek?"

Bir alkıştır koptu. Bütün sinekler coşku içinde ön ayaklarını ovuşturdular.

"Önce bir komite kuralım," dedi yemyeşil pırıltılı sineklerden biri. "Bu komite, ilk hangi takıma karşı oynayacağımızı, daha sonra da ikinci, üçüncü, dördüncü ve beşinci maçımızı kimlerle yapacağımızı saptasın."

Çöplüğün tepesine konmuş olan karasinek, "Olur," dedi. "Bir komite kuralım. Peki, bu komitede kimler olacak?"

Her kafadan bir ses çıkıyordu. Çünkü herkes bu komitede yer almak istiyordu. Ne de olsa çok önemli bir görev üstlenmiş olacaklardı.

Yönetim kurulu başkanı, "Tamam!" dedi. "Komite kuruldu sayılır. Ben kendimi başkan ilan ediyorum. Görüşmeler açılmıştır. Önerilerinizi bekliyorum. Soru bir: Önce hangi takımı yenelim?"

Ortalığı bir heyecandır kapladı. Herkes vızıldamaya, dırıldamaya ve uğuldamaya başladı.

Rengi atmış, beş bacaklı ve yaşlı bir sinek, "Önce karıncalara karşı oynayalım, onları eledikten sonra çekirgelerle kapışırız," dedi. "Ondan sonra da..."

Daha fazla konuşamadı. Sesi, başkalarının itirazları arasında kaybolup gitti. Herkes ona gülüyordu.

Genç bir karasinek alaylı bir sesle, "Sümüklü böcekler ile solucanları önerseydiniz daha iyi olmaz mıydı?" dedi.

Çöplüğün tepesine dikilmiş olan başkan sinek, "Kesin artık!" diye haykırdı. "Böyle ufak tefek işlerle uğraşmayacak kadar önemli kişileriz bizler. İlk maçı karıncalarla oynamaya kalkarsak, hepsini yenene kadar yüz yıl geçer. Bu işe daha asil ve görkemli bir rakiple başlasak daha iyi olur. Doğrusu da bu zaten."

"Kurbağaya ne dersiniz?" Bu öneriyi, beş bacaklı yaşlı sinek, çekine çekine sormuştu.

Bir an için ortalığı bir sessizlik kapladı.

Başkan sinek, "Öneriniz reddedildi," dedi sert bir sesle. "Kurbağa uygun değil. Böyle saçma önerilerde bulunmayın artık."

Genç bir karasinek, "Bana kalırsa, timsahlara karşı oynamalıyız," dedi.

Ardından bir başka sinek lafa karıştı. "Olmaz! Önce maymunlara karşı oynayalım!"

Her kafadan bir ses çıkmaya başladı. "Hayır, manda daha uygun!"

"Yoo, gergedan olsun!"

"Hayır, kaplan daha iyi!"

Tam bu sırada, mide bulandırıcı bir kokunun yayıldığı çöplüğe, kaplan Baron Anibal Sivripençe çıkageldi. Biraz su içmek için nehir kenarına doğru burun kıvırarak yürüdü.

Genç ve küstah sineklerden biri, "Heey, bana baksana!" diyerek kaplanın burnuna kondu. "Dünya futbol şampiyonası için bize karşı oynamaya ne dersiniz?"

Baron Anibal Sivripençe, lanet olasıca sineği kovalamak için kızgın bir şekilde ön ayağını burnuna doğru salladı. Sinek oradan havalansa da bu kez kulağına kondu.

"Teklifimi kabul etmezseniz, hükmen mağlup sayılacaksınız, bilmiş olasınız!" diye vızıldadı genç sinek.

Kaplan kafasını iki yana salladı ve pençesini, kaşınan kulağına götürdü. "Pis hayvan!" diye homurdandı. "Sinekler bugün fena ısırıyor. Herhalde hava bozacak," dedi alelacele ormana dalarken.

O sırada çöplüğe geri dönen genç karasinek, "Gördünüz mü?" diye vızıldadı. "Bize karşı oynamaya cesareti yok! Daha şimdiden pes etti. Yani kaplanları yenmiş sayılıyoruz!"

Öylesine bir gürültü, patırtı, yaygara ve şamata ortalığı kapladı ki anlatmak olanaksız. Komite üyeleri sakinleştikten sonra yeşil pırıltılı sinek söz istedi.

"Sayın başkanım ve değerli arkadaşlar!" diye konuşmasına başladı. "Bu zaferimiz şunu göstermiştir ki kendi ayarımızda bir rakip ararken bunun iri gövdeli olmasına gerek yok."

"Çok doğru! Çok doğru!" diye seslenenler oldu.

Altı bacağından üçünü yemin edercesine yukarıya kaldıran genç sinek konuşmasını sürdürdü. "Şimdi düşünelim bakalım! Bizim en önemli özelliğimiz ne?"

Konuşmacı bir süre sustu. Çöplüğü bir sessizlik kapladı. Bakışlar, yeşil sineğe yöneldi. Üç bacağını aşağı indirirken, "Uzun burnumuz!" diye yanıtladı. Bunu kanıtlamak için de hortumunu uzatabildiği kadar uzattı. "Buna göre..." diye devam etti, "karşımıza rakip olarak çıkabilecek tek bir hayvan kalıyor: Fil! Yalnız onun altı değil, dört bacağı var, ama olsun!"

Oy birliğiyle ve alkışlarla bu öneri kabul edildi. Yani dünya şampiyonasında sinekler, Filemon Derisikatlı'ya karşı oynayacaklardı.

Bu haberi file ulaştıracak bir elçi seçildi. Ancak fil, derisi çok kalın olduğu için, vücudunun çeşitli yerlerine konan elçilerin farkına varmadı. Zaten o sırada aklı bambaşka yerdeydi.

Dostça bakan gözlerini kırpıştırıyor, kulaklarını kıpırdatıyor ve kendine özgü bir hareketle başını öne eğiyordu. Elçiler onun bu hareketini, yapmış oldukları teklifi kabul anlamında algıladılar ve mutlulukla çöplüğe geri döndüler.

Bu arada elçilerin bir kısmı da doğru düzgün bir futbol topu yapması için bok böceğini görevlendirdiler.

Bok böceği her zaman olduğu gibi, hayvan pisliğinden oldukça güzel ve sapasağlam bir top yaparak elçilerin ayakları dibine yuvarladı ve sonra kendi yoluna koyuldu. Top yapmak

onun mesleğiydi, bir tane fazla veya eksik yapmak onun için fark etmezdi. Topla ne yapacaklarıysa onu hiç mi hiç ilgilendirmiyordu.

Neyse, komite on bir tane genç, atik ve yetenekli oyuncu seçti. Böylelikle KÇ Spor (Kokuşmuş Çöp Spor) kulübü, daha doğrusu millî takım kurulmuş oldu.

Sonra hep birlikte Filemon Derisikatlı'nın yanına vardılar. Kuma saplanmış bacaklarıyla oyun sahasını ve kaleleri belirlemesini istediler. Oyun sahası oldukça küçüktü, daha doğrusu file göre küçüktü. Farkına varmış olsa herhalde gülerdi Filemon. Ama düşüncelerine öylesine dalmıştı ki hiçbir şey fark etmedi.

Derken millî takım sahaya çıktı. Seyirciler yerlerini aldı; kimisi yere oturdu, kimisi Filemon Derisikatlı'nın sırtına bindi. Aslında bu, kurallara aykırıydı ama itiraz eden çıkmayınca oldukları yerde kaldılar.

Ve oyun başladı.

Seyirciler büyük bir heyecan içindeydi. Ne de olsa, en önemli yaratıkların kendileri olduklarını kanıtlayacaklardı. Bazıları kuşku duyuyor ve maçı kazanacaklarına pek inanmıyordu.

Santrfor topu ayağına geçirdi, sonra sağ açığa bir pas verdi, o da topu sol tarafa ortaladı. Sol açık, kaptığı topla filin iki ön bacağının arasındaki kaleye doğru ilerledi, ilerledi. Seyirciler soluklarını tuttular. Sol açık, karşısındakini bir çalımla geçtikten sonra şutunu patlattı ve gol! Birkaç dakika sonra ikinci gol geldi, derken üçüncü ve dördüncü goller...

Seyirciler zafer sarhoşluğuna yakalanmışlardı ve oldukları yerde duramıyorlardı.

Filemon Derisikatlı ise dünya futbol şampiyonasını kaybetmek üzere olduğunun farkında bile değildi. Düşünceleri bambaşka yerdeydi. Nitekim bir ara, hortumuyla yerden biraz kum alıp kafasına serpti. Bunun üzerine hakemlik görevini de yürüten komite başkanı tarafından ciddi şekilde uyarıldı çünkü bu kumlar, futbol sahasının kumlarıydı. Kısacası bu tip faullere izin verilemezdi. Ama bu uyarı da Filemon Derisikatlı'ya vız geldi ve oyun devam etti.

Maçın nasıl geçtiğini ayrıntılarıyla anlatmaya hiç gerek yok. KÇ Spor 108-0 kazandı dersem anlamış olursunuz. Bu sansasyonel bir zaferdi! Komite üyeleri bile böylesini beklememişlerdi. Tüm rakipleri devireceklerini biliyorlardı ama bu sonuç öylesine olağanüstüydü ki kendileri bile şaşırdılar.

Bir zafer alayı oluşturarak çöplüğe geri döndüler. KÇ Spor'un oyuncuları, günün kahramanı olmuşlardı.

Akşama doğru bu şenliğin üzerine gölge düşer gibi oldu. Çünkü bir anda hava kararmış, yağmur başlamıştı; Hindistan'ın balta girmemiş ormanlarına yakışır cinsten bir yağmur! Baron Anibal Sivripençe doğru tahmin etmişti.

Civardaki hayvanlar toplanarak Filemon Derisikatlı'nın gövdesi altına sığındılar. Ama kutsal ırmağın dalgaları gittikçe yükselerek beraberinde çöplüğü de sürükleyip götürdü. Futbol komitesi ve millî takım oyuncuları açıkta kalmışlardı. Çöplük nereye gitmişti? Bunu kimse araştırmadı. Zaten nereye gittiği de o kadar önemli değildi.

Derken yağmur durdu ve Hindistan'ın kadife mavisi gökyüzü yine akan sulara yansıdı.

Böylesine açık farkla maçı kaybettiğinin farkında bile olmayan Filemon Derisikatlı, hâlâ dostça göz kırpıyor ve koskocaman kafasını sallarken tek bir şey geçiriyordu aklından: Ay!

Bunun dışında hiçbir şey düşünmüyordu. Varsa yoksa Ay!

Ne de olsa bu, koskoca bir düşünceydi.

Kötü Bir Gece

Küçük oğlan kâbus görerek uyandı bir gece;
Annesini çağırmaya yeltenince,
Ama ondan da bir ses gelmeyince,
Korkarak kalkıp anne babasının,
kapısına dayandı.

Yataklar boştu, hiç dokunulmamıştı!
Küçük oğlan üşümeye başladı.
Ama sonra hatırladı:
Anne babası dışarı çıkmıştı,
Küçük oğlan o kocaman karanlık evde,
yapayalnız kalmıştı!

Öf! Korkmaya ne gerek var! diye düşündü kendisi.
"Geçip gidecek nasıl olsa hepsi!"
Sonra da tekrar yatağına gitti!
Baş ucu mu, ayak ucu mu, şaşırıyor insan,
Uyku sersemiysen artık ne sanarsan san!

Etraf karanlıktı, çok mu çok bulanıktı,
Oğlan kulak kabarttı, içini yine bir korku sardı.
Yüreği yerinden çıkacak gibi atmaya başladı.
İşte! Dinle, bak! Neydi o nefes?
Kulağına yan odadan geliyordu bu ses.

Küçük oğlan nefesini tuttu, tutabildiğince,
Kulakları onu aldatıyor muydu sence?
Hayır, hayır, doğru işitmişti;
Elbise dolabına biri girmişti.
Tıkır mıkır o sesler, muhakkak oradan gelmişti!

Çatırt diye gıcırdadı döşeme, oğlanın kulağı kirişte!
Birisi gizlice bu odaya girmişti işte!
Küçük oğlan yorganının altına sakladı burnunu,
Sinirleri bozulmuştu, durmadan işitiyordu o sesi.
Titremeye başlamıştı, kesilir gibiydi nefesi.
Şimdi yatağının altından geliyordu ses, duydu bunu,
Patır kütür seslerdi bunlar, eyvah ki ne eyvah!
Yatağından fırlayıp gitti oğlan, vah, vah, vah!

Işığı açmaya çalıştıysa da olmadı,
Elektrik düğmesini bile bulamadı;
Kapı ise asla açılmadı!
Çünkü kulpu çalışıyordu aşağıdan yukarıya.
Oğlan gayret sarf etmedi bunu anlamaya,
Başladı odanın içinde dönüp durmaya.

İşte o an soluk bir ışık gördü,
Bu, pencere olmalı, diye düşündü,
Ama ışık oradan gelmiyordu.
Zayıf bir ışıktı bu, aynadan yansıyordu!
O ışıkta kendini gördü (ama bunu anlamadı o an)
Ve hortlak gördüğünü sandı bir an!

Sonra birden ağlamaya başladı.
Ama keşke bunu yapmasaydı!
Korkusu daha da artmasaydı da,
Koşarken bir şeye çarpmasaydı!
Bammm! Bir sandalye yere devrildi,
Bir bardak kırılırken vazo parça pinçik edildi.

Kötü bir rüya görüyordu sanki.
Odanın içinde dönüp durdu zavallıcık!
Nereye kaçıp kurtulacağını bilemiyordu artık.
Odada zincire vurulmuş devasa bir yaratık
Saklanıyor sanıyordu küçük oğlancık!
Bu yüzden durmadan eşyalar devriliyordu, yazık!

Küçük oğlan aniden merdiven sahanlığına koştu,
Kendini dışarı atıp özgürlüğe kavuşmak ne hoştu!
Ama tüm kapıları kapalı görünce üzüldü.
Korkudan bir köşeye sığınıp büzüldü.
Üşüyormuşçasına titreye titreye küçüldü.

Zaman geçmek bilmiyordu, etraf karanlıktı,
Uyanık kalmaya çalışsa da bu sadece bir anlıktı.
Her şeye rağmen sonunda geldi uykusu,
Soğuk olsa da iyi geldi ona bir köşenin kuytusu.

Derken üzerine kuvvetli bir ışık düştü.
Uyandı, işte annesiyle babası dönmüştü.
Babası onu kucaklayarak hâlâ ılık yatağına taşıdı.
Küçük oğlan yarı uykulu halde kafasını kaşıdı.

Annesi onu şapur şupur öptü yanaklarından,
"Sana ne oldu, yavrucuğum?" diye sordu bir yandan.
Yaptığından utanan oğlan korktuğunu söylemedi,
"Bir şey olmadı. Sadece sizi merak ettim," deyiverdi.

"Ben artık korkmuyorum çünkü büyüdüm.
Nerede kaldınız? Ben azıcık üşüdüm."

"Fritz amcana gitmiştik," diyen annesine şu yanıtı verdi:
"Biliyorum zaten, ne zaman bir yere gitseniz,
Mutlaka ama mutlaka eve geri dönersiniz."
"Evet yavrum, öyle," diyen annesi örttü oğlunun üzerini,
Böylece küçük oğlan tatlı bir yorgunlukla kapattı gözlerini.

Rüyayiyen

Uyku Ülkesi'nde herkes için en önemli şey uyumaktı. Zaten ülkenin ismi de buradan geliyordu. Çok uyumak ya da uzun zaman uyumak yerine, iyi uyumak asıl hedefti. İyi uyuyanların daha duygulu, daha arkadaşça davrandıklarına ya da kafalarının daha iyi çalıştığına inanılıyordu. Bu nedenle en iyi uyuyanı da kral yapıyorlardı.

Bu ülkede bir zamanlar bir kral ve bir kraliçe yaşıyordu. Kral ve kraliçenin minik bir kızları vardı, adı da Uykugüzeli'ydi. Doğrusu güzel bir isimdi bu ama küçük prenses de çok güzel bir çocuktu.

Prenses, anne ve babasıyla birlikte yaşıyor ve sarayın ona ayrılan odasında koskocaman, kubbeli bir yatakta yalnız uyuyordu.

Ne var ki prenses akşam oldu mu hiç yatağa girmek istemiyordu, biraz daha uyanık kalabilmek için türlü bahaneler buluyordu. Çünkü uyuyakalmaktan korkuyordu.

Peki ama onu korkutan neydi? Her gece gördüğü korkunç rüyalar! Korkunç rüyalar yetişkinleri bile kötü etkilerdi. Durum böyleyken küçük bir çocuğun korkunç rüya görmesine seyirci kalınamazdı. Hele bu çocuk küçük bir prensesse ve adı Uykugüzeli'yse!

Herkes, "Yazık!" diyor, endişeyle kafa sallıyordu. Kral ve kraliçenin üzüntüsü günden güne arttı. Hatta artık onlar da uyuyamaz oldular. Prenses ise gittikçe zayıflıyor, sararıp soluyordu.

"Ne yapsak acaba?" diye içini çekti kraliçe. "Umarım şu korkunç rüyalar bir an önce geçer!"

Ama geçmiyordu işte ve her gece küçük kızı uykusunda yakalıyordu. Kral, ülkenin tüm doktorlarını ve profesörlerini çağırttı. Hepsi prensesin yatağının baş ucunda toplandı. Latince bir şeyler konuştular ve bir sürü ilaç yazdılar. Ama hiçbiri fayda etmedi. Bunun üzerine kral, tüm ülkelere elçiler gönderdi. Elçiler, tüm yaşlı çobanlara, kocakarı ilacı üretenlere, çiftçilere ve gemicilere danıştılar. Ancak kimse bir çare öneremedi.

En sonunda kral her yere, her duvara ilan astırdı ve gazeteler aracılığıyla da kızını bu korkunç rüyalardan kurtaracak kişiyi cömertçe ödüllendireceğini bildirdi. Ama kimse ortaya çıkmadı.

Ve bir gün kral, "En iyisi, bizzat kendim gidip çare arayayım!" dedi.

"Öyle yap!" diye yanıtladı kraliçe umutla. Eşinin uzun zamandan beri giymediği seyahat elbisesini ütüledi, sırt çantasına da yeterince yiyecek içecek doldurdu. Böylece kral düştü yollara.

Karşısına çıkan herkese sordu: tren kondüktörlerine, itfaiye erlerine, öğretmenlere, fabrika işçilerine, taksi şoförlerine, pazarcı kadınlara, kovboylara, Eskimolara, siyahilere ve yaşlı

Çinlilere... Ama kimse bu korkunç rüyalara karşı ne yapılması gerektiğini bilmiyordu.

Sonunda kral yorgun düştü. Umudunu yitirmişti. Artık nereye gideceğini bilmiyordu. Eve de eli boş dönmek istemiyordu.

Derken yine düştü yollara. Ancak hangi yöne gittiğinin farkında değildi. Hava gittikçe karardı ve gece bastırdı. Buz gibi bir rüzgâr esiyordu. Sonra gökten karlar düşmeye başladı. Kral bu arada kışın geldiğini bile fark etmemişti.

Derken yolunu kaybetti. Bir anda kendini büyük bir fundalıkta buluverdi. Kar tutmuş katırtırnakları acayip karaltılar oluşturuyordu. Ama kral o kadar yorgun ve üzgündü ki tüm bunlara dikkat edecek hali yoktu.

Bir süre sonra, uzakta, katırtırnaklarının arasında parıl parıl parlayan, daha doğrusu yanıp sönen bir şey gördü. Bu bir ay ışığı parçacığına benziyordu, ama bir o yana bir bu yana öyle sıçrayışlar yapıyordu ki gözle takip etmek olanaksızdı.

Kral biraz yaklaşınca, bu parçacığın gümüş renkli kolları ve bacaklarının olduğunu gördü. Ayrıca kafası da kocamandı ve saç yerine kirpi gibi dikenlerle kaplıydı. Bu küçük adam, krala yıldız gibi ışıldayan parlak gözleriyle baktı; yüzüyse binlerce güleç çizgiyle doluydu. En garibi de kocaman ağzıydı. Karnı aç kuş yavrusu gagasını nasıl açarsa, o da durmadan aynısını yapıyordu.

"Ah, acaba kim beni yemeğe davet edecek? Kim beni yemeğe davet edecek?" diye durmadan konuşuyordu küçük adam. "Karnım öyle aç ki! Beni kimse yemeğe davet etmeyecek olursa herhalde kendimi yiyeceğim!" Ve kocaman ağzını öyle açıyordu ki tüm vücudu bu boşluk içine girip kaybolacağa benziyordu.

"Ben yolumu şaşırdım," dedi kral. "Bu fundalıktan nasıl çıkacağımı bana söyler misin?"

"Kimse buradan tek başına çıkamaz," diye yanıtladı cüce. "Ancak benim yardımımla ve benimle birlikte çıkabilirsin. Ama buradan çıkmam için birinin beni yemeğe davet etmesi şart!"

Kral sırt çantasına baktı ama çanta bomboştu.

"Ne yazık ki yanımda sana verecek bir şeyim yok," dedi dostça. "Olsaydı, sana seve seve sütlü çörek verirdim."

"Haydi oradan sen de!" diye bağırdı küçük adam. Hiç de nazik değildi. "Neme gerek sütlü çörek! Sen beni tanımıyorsun galiba? Neyi sevdiğimi de bilmiyorsun tabii. Peki, sen burada ne arıyorsun?"

"Küçük kızım Uykugüzeli'ni kötü ve korkunç rüyalarından kurtaracak birini arıyorum."

Ay ışığı saçan küçük adam olduğu yerde havaya sıçradı, ama bu kez davranışı arkadaşçaydı.

"Yaşasın!" dedi. "Desene bugün kursağıma iyi bir yemek girecek! Yani yemeğe davet edildim! Yemeğe davet edildim! Çabuk bana paltonu ver! Çizmelerini de! Davete yetişebilmem için bir de baston gerek!"

Kral şaşırmıştı ama hiç itiraz etmeden küçük adamın istediği şeyleri verdi.

"Sen şimdi bunları elinden alıp kaçacağımı sanıyorsun değil mi?" diye kıkırdayarak güldü küçük adam. "Öyle yapacağım ama ben haydut maydut değilim! Az sonra göreceksin ve yaptığına pişman olmayacaksın! Böylelikle hem bana hem kendine hem de kızına yardım etmiş oluyorsun."

Kral, "Bu nasıl olacak?" diye sormak istedi ama buna fırsat kalmadan küçük adam ıslık çaldı; derken tüm giysiler değişikliğe uğradı. Palto, bembeyaz ve kocaman bir kâğıda, baston, kocaman bir dolma kaleme, çizme de kocaman bir hokkaya

dönüşüverdi. Cüce, dolma kaleme mürekkep çektikten sonra yıldırım hızıyla kâğıdın üzerine şu şiiri yazdı:

Rüyayiyen, Rüyayiyen!
Gel boynuz saplı çakınla,
Cam çatalı unutma sakın!
Çocuğu korkutan rüyaları,
Midene indirmen artık yakın.
Prensesin geceleri bundan böyle,
Tatlı rüyalarla dolsun!
Seni yemeğe davet ediyorum,
Afiyet olsun!

Sonra kâğıdı rulo haline getirerek krala uzattı.

"Şimdi, hemen koş, Uykugüzeli'nin yanına var ve ona, bu şiiri ezberlemesini söyle. Umarım pek yakında şöyle sosu baharatı yerinde, lezzetli bir korkunç rüyayı mideme indiririm. Daha şimdiden ağzımın suyu akmaya başladı. Orada aptal aptal durma! Haydi, koş git!"

"İyi de..." dedi kral, "buraya gelene kadar çok yol yürüdüm. Sarayım dünyanın öbür ucunda. Uykugüzeli'nin yanına varıncaya kadar bir hayli zaman geçecek."

"Amma da can sıkıcı insanlarsınız!" diye serzenişte bulundu küçük adam. "Bu şiirle çağrılmam gerekiyor, aksi halde yerimden kıpırdayamam."

"Ne yapacağız öyleyse?" diye soran kral oldukça hüzünlüydü.

"Bak ne diyeceğim?" diye kıkırdadı küçük adam. "Kızının adına beni sen çağırabilirsin."

"Olur mu dersin?"

"En azından deneyelim," dedi. "Haydi, söyle şu şiiri!" Aynı anda sağ cebinden boynuz saplı çakısını çıkardı, sol eline de cam çatalı alarak yüz metre koşucusu gibi depara kalktı.

Kral elindeki kâğıdı açtı. Tam okuyacaktı ki aklına bir şey geldi. "Bana bak Rüyayiyen," dedi, "sen gidersen ben ne olacağım? Bu vahşi yerden çıkıp yolumu bulamam ki! Paltom ile çizmelerim de olmayacak! Eh, o zaman donarım ben burada!"

"Siz de amma beceriksiz insanlarmışsınız ya!" diye homurdandı Rüyayiyen. "Haydi, bin sırtıma bakalım. Ben seni taşırım."

Kral iri yarı bir adamdı, bu nedenle böyle ufacık bir adamın kendisini taşıyabileceğinden kuşku duyuyordu. Ama başka çaresi yoktu, denemeliydi. Rüyayiyen'in dikenli sırtına dikkatle bindi, rulo halindeki kâğıdı açtı ve şiiri yüksek sesle okudu.

Son mısrayı henüz bitirmişti ki Rüyayiyen kulakları uğuldatan bir sesle uçuşa kalktı. Öyle hızlıydı ki dünya sanki ayaklarının altından aktı.

"Oldu!" diye cıyak cıyak bağırdı. "Gördün mü? Oldu!"

"Sö-sö-söyleer misin?" diye kekeledi kral, iki eliyle başındaki tacını sıkı sıkı tutarak. "Sen kötü ve korkunç rüyaları mı yutuyorsun? Şey, yani yiyorsun?"

Vıjjj! Kuzey Kutbu'nu aşmışlardı bile.

"Hem de nasıl! Bayıla bayıla! Ne kadar kötüyse benim için o kadar iyi, yani o kadar lezzetli!"

Vıjjj! Amerika'yı da geride bıraktılar.

"İyi ve güzel rüyalardan hoşlanmazsın o halde?" diye soran kral, bir an soluğunu tuttu ve bekledi. "Bana göre bu biraz tuhaf."

"Hiç de tuhaf değil!" dedi Rüyayiyen kısık sesle. Nefes nefese kalmıştı. "Kirpinin yılan ve sümüklü böcek yemekten ne kadar hoşlandığını bilmiyor musun? İşte ben de bir tür rüya kirpisiyim. Bu yüzden kötü rüyaları yemeye bayılırım. Anlayacağın, ben bu iş için yaratılmışım!"

Vıjjj! Afrika'yı da geride bırakmışlardı.

"Ama..." diye kekeledi kral. Artık ne doğru dürüst görebiliyor ne de işitiyordu. "Neden canının istediği zaman çıkıp gelemiyorsun ki?"

"Söyledim ya..." diyen Rüyayiyen ağzını şapırdattı. "Ancak ve ancak yemeğe davet edilmişsem gelebilirim! Ve canımın çektiği şeyleri yerim."

Zınnk! Bir anda her şey durdu, ortalık sessizleşti. Kral etrafına bakındığında kendini küçük kızının odasında buldu. Kraliçe de yatağın baş ucundaydı. Anne kız gözlerini fal taşı gibi açtılar.

"Buldum!" diye haykırdı kral ve onlara kâğıttaki şiiri gösterdi. Sonra kucaklaştılar.

O günden sonra Uykugüzeli ne zaman kötü rüya görse babasının getirmiş olduğu şiiri ezbere okuyarak Rüyayiyen'i çağırdı. Rüyayiyen'i hiçbir zaman göremedi ama bazen uykusundayken çıtır pıtır bir ses duyuyordu. Bu ses ona, "Uyu çocuğum! Merak etme, ben seni korurum. Haa, davet için de çok teşekkürler!" diyordu.

Rüyayiyen oraya gerçekten de gelmiş olmalıydı. Çünkü küçük prenses o günden sonra tek bir kötü rüya görmedi. Yüzüne yine can geldi, kilo almaya başladı. Uyku Ülkesi'nin halkı, küçük prensesle gurur duyuyordu çünkü onun kadar güzel uyuyan yoktu.

Diğer çocukların da Rüyayiyen'i çağırabilmeleri için kral, tüm öyküyü ve şiiri bastırtarak kitap haline getirdi.

Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine!

Ophelia'nın Gölge Tiyatrosu

Ufak bir kasabada Ophelia adında yaşlı bir kadın yaşıyordu. Dünyaya geldiğinde (tabii bu çok uzun zaman evveldi) anne ve babası, "Kızımız, günün birinde çok büyük bir tiyatro sanatçısı olacak!" demişti. Bu nedenle ünlü bir eserden esinlenerek kızlarına Ophelia ismini verdiler.

Küçük Ophelia her ne kadar anne ve babasının hayranlığını kazanarak çok büyük bir konuşma yeteneği sergilediyse de o kadarıyla kaldı. Ünlü bir tiyatro sanatçısı da olamadı çünkü sesi çok kısıktı. Yine de elinden geldiği kadar sanata katkıda bulunmak istedi.

Kasabanın ufak ama güzel bir tiyatrosu vardı. Sahnenin hemen önünde, seyircilerden gizli bir bölme bulunuyordu. Ophelia her akşam orada oturup rollerini oynayan oyunculara takıldıkları sözcükler olursa yardım ediyor, kısacası suflörlük yapıyordu. Çok alçak sesle fısıldadığı için de seyirciler onu duymuyordu.

Ophelia bu mesleği yaşamı boyunca icra etti. Aslında çok da mutluydu. Zamanla dünyaca ünlü tüm komedi ve trajedileri ezberledi. Artık kitaba bakma ihtiyacı duymadan sözcükleri fısıldayabiliyordu.

Böylece yıllar geçti ve Ophelia yaşlandı. Zaman da değişti. Tiyatro seyircisi günden güne azaldı. Halk sinemaya, televizyona ve başka eğlencelere yöneldi. Pek çok insanın arabası da vardı; bu yüzden tiyatro oyunu seyretmek istediklerinde, çok daha ünlü sanatçıları görmek ve başkalarına hava atmak için civardaki büyük şehirlere gitmeye başladılar.

Sonuçta kasabadaki tiyatro kapandı, sanatçılar dağıldı ve Ophelia'nın işine son verildi.

Son eser sahnelendiğinde ve perde kapandığında yaşlı kadın, bir süre olduğu yerde kalakaldı ve tüm hayatı film şeridi gibi gözlerinin önünden akıp gitti. Tam o sırada, kulisten oraya buraya sıçrayan ve kâh ufalan, kâh büyüyen bir gölge gördü. Oysa ortalıkta, bu gölgenin sahibi yoktu.

Ophelia alçak sesle, "Heey!" diye seslendi. "Kim var orada?"

Gölge açıkça irkildi, sonra toparlanıverdi. Zaten doğru dürüst bir şekli de yoktu. Tekrar büyüdü ve "Özür dilerim!" dedi. "Burada birinin olduğunu bilmiyordum. Sizi korkutmak istememiştim. Nereye gideceğimi bilemediğim için buraya sığınıverdim işte. Lütfen, beni kovmayın!"

"Sen gölge misin?" diye sordu Ophelia. Gölge, başıyla onayladı.

"Ama her gölgenin bir sahibi olur?"

"Hayır. Sahibi olmayan gölgeler de vardır. Ve onlara kimse sahip çıkmak istemez. Ben de onlardan biriyim. Adım Çapkıngölge."

"Öyle mi?" dedi Ophelia. "Sahipsiz yaşamak üzücü olmalı."

"Hem de nasıl!" dedi gölge içini çekerek. "Ama elden ne gelir ki?"

"Benimle yaşamak ister misin?" diye sordu yaşlı kadın. "Benim de kimsem yok."

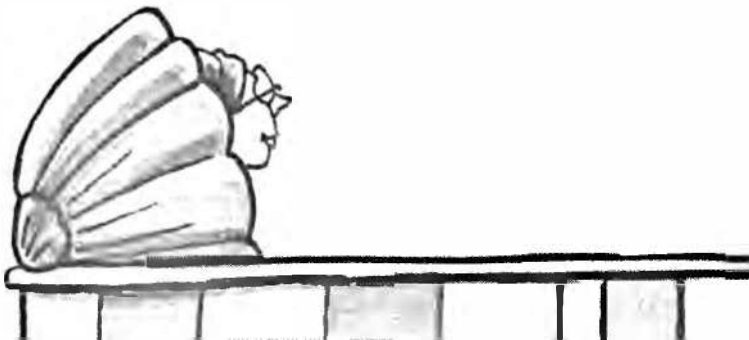
"Mennuniyetle," dedi gölge. "Bu harika olur. Ama o zaman size yapışmam gerekir. Sizin zaten kendi gölgeniz var. Bu nasıl olacak?"

"İkiniz iyi anlaşırsınız," dedi Ophelia.

Ophelia'nın gölgesi de sahibinin sözlerini doğrularcasına başını salladı.

O günden sonra Ophelia'nın iki gölgesi oldu. Bunu fark edip şaşıran ve acayip bulan yalnızca üç beş kişiydi. Yaşlı kadın insanların ağzına düşmek istemediğinden, gölgelerine bir ricada bulundu. Onlardan gündüzleri, ufalarak el çantasında saklanmalarını istedi. Bir gün biri, bir gün diğeri. Gölge nerede olsa kendine bir yer bulurdu zaten!

Bir gün Ophelia kiliseye gitti ve bir süre dua

etti. Kısık sesini Tanrı duyabilir miydi acaba? Tam o sırada beyaz duvarda bir gölge gördü. İncecik, zayıf bir gölgeydi bu ve hiçbir şeye benzemiyordu. Yalvarırcasına elini açtı. "Yoksa sen de mi sahipsiz bir gölgesin?" diye sordu.

"Evet," dedi gölge. "Ama bu civarlarda biri olduğu söylendi bana. Sahipsiz gölgeleri yanına alıyormuş. O, sen misin yoksa?"

"Benim iki gölgem var zaten," diye cevap verdi Ophelia.

"Ha bir eksik ha bir fazla! Beni de yanına almak istemez misin?" diye ısrar etti gölge. "Kimsesi olmadan yapayalnız yaşamak çok acı bir şey."

"Adın ne senin bakayım?" diye dostça sordu kadın.

"Benim adım Karanlıktankorkar!" diye fısıldadı gölge.

"Gel öyleyse!" dedi Ophelia.

Ophelia'nın şimdi üç gölgesi olmuştu.

O günden sonra bir sürü sahipsiz gölge çıkageldi. Çünkü dünyada çok fazla sahipsiz gölge vardı.

Dördüncünün adı Yalnızdost'tu.

Beşincininkiyse Hastagece.

Altıncınınki Artıkyok.

Yedincininki Ağırboşluk.

Ve bu böyle sürüp gidiyordu. İhtiyar kadın fakir biriydi. Ama neyse ki yanındaki gölgelerin ne yiyeceğe ne de giyeceğe gereksinimleri vardı.

Ancak içinde bulundukları oda çok karanlıktı ve başkalarının sahiplenmek istemediği gölgelerle doluydu. Ophelia, onları kovamayacak kadar yufka yürekliydi. Bu nedenle gölgelerin sayıları günden güne arttı.

En kötüsü de gölgelerin kavga etmesiydi. En iyi yeri kapabilmek için dalaşıyorlar, bazen tam anlamıyla "gölge boksu" maçı sergiliyorlardı. Tabii böyle gecelerde ihtiyar Ophelia'nın

uykusu kaçıyordu. Gözleri açık, yatağında uzanıyor, kısık sesiyle gölgeleri sakinleştirmeye çalışıyordu. Ama pek yararı olmuyordu.

Ophelia kavgadan hoşlanmazdı. Sahnede sergilenen oyunlardaki kavgalar hariç tabii. Onlar başkaydı elbette.

"Bana bakın!" dedi gölgelere. "Yanımda kalmak istiyorsanız, bundan böyle bazı şeyler öğrenmeniz gerek."

Gölgeler kavgayı kestiler ve ufacık odanın her yanından, bakışlarını Ophelia'ya çevirdiler.

Bunun üzerine Ophelia, ezbere bildiği klasiklerden bazı parçalar okudu. Bazı yerleri gayet yavaş bir şekilde tekrar etti ve gölgelere, aynı tümceleri tekrarlamalarını emretti. Gölgeler bayağı çaba gösterdiler. Doğrusu çok da yetenekliydiler.

Zamanla Ophelia'dan tüm komedi ve trajedileri öğrendiler.

Artık yaşamları tamamen değişmişti. Gölgeler her kalıba girebiliyorlardı. Bazen bir dev veya cüce, insan veya kuş ya da ağaç veya masa kimliğine bürünebiliyorlardı.

Hemen her gece Ophelia'nın gözleri önünde en şahane oyunları sergiliyorlardı. O da onlara, takıldıkları yerde suflörlük yaparak yardım ediyordu.

Gündüzleri, Ophelia'nın el çantasına (kendi gölgesi dışında tabii) sığınıyorlardı. Evet, gölgeler istedikleri anda istedikleri kadar ufalabilirler işte!

Ophelia'nın gölgelerini kimse göremese de bazı garip şeylerin döndüğünün farkındaydılar. Ve insanlar, bir şeylerin dönmesinden hoşlanmazlar.

"Şu yaşlı kadında bir acayiplik var," diye laf etmeye başladılar. "Aslında onun yeri, huzurevi. Orada daha iyi bakılır."

Bir kısmı, "Belki de delidir!" diyordu. "Kim bilir, günün birinde belki başımıza bela olur."

Herkes onunla karşılaşmaktan çekiniyordu.

Derken bir gün, ev sahibi çıkageldi ve Ophelia'ya, "Kusura bakmayın ama bugünden itibaren kiranın iki katını ödemeniz gerekiyor," dedi.

Ama Ophelia'nın o kadar parası yoktu ki!

"O zaman evden çıkın! Üzgünüm ama başka çarem yok," dedi ev sahibi.

Ophelia, neyi var neyi yoksa hepsini bir bavula koydu. Zaten pek fazla eşyası da yoktu. Ve evden çıktı. Kendine bir tren bileti alıp yola koyuldu, ancak nereye gittiğini kendi de bilmiyordu.

Uzun bir süre yol gittikten sonra trenden indi ve yürümeye başladı. Bir elinde bavulunu, diğer elinde de içi gölge dolu el çantasını taşıyordu.

Sonu gelmez caddelerde yürüdü.

Sonunda bir rıhtıma vardı. Daha fazla yürüyecek gücü kalmamıştı. Dinlenmek için yere çöktü, ancak az sonra olduğu yerde uyuyakalmıştı.

Gölgeler, çantanın içinden çıkarak Ophelia'nın etrafında toplandılar ve ne yapmak gerektiğini aralarında tartışmaya başladılar.

"Aslında Bayan Ophelia bizim yüzümüzden bu hale düştü," diyorlardı. "O bize yardım etti. Şimdi biz ona yardım etmeliyiz. Kendisinden çok şey öğrendik. Bu öğrendiklerimizle onun geçimini belki sağlayabiliriz."

Bayan Ophelia uyanır uyanmaz ona aldıkları kararı açıkladılar.

"Ah, çok naziksiniz doğrusu!" dedi yaşlı kadın.

Küçük bir köye vardıklarında Bayan Ophelia, bavulundan beyaz bir çarşaf çıkarıp iki direk arasına perde gibi gerdi. Gölgeler bu perde üzerinde, Ophelia'dan o güne kadar öğrenmiş oldukları oyunları sergilemeye başladılar. Sözlerde teklememeleri için yaşlı kadın da onlara suflörlük yapıyordu.

Başlangıçta sadece birkaç çocuk geldi seyretmeye ama akşam olur olmaz yetişkinler de gelmeye başladı ve her oyunun sonunda birkaç kuruş ödediler.

Böylece Bayan Ophelia o köy senin bu köy benim dolaşmaya başladı. Gölgeleri, kral ya da soytarı, genç kız ya da kısrak veya büyücü rolünde oyunlar sergiliyorlardı. Çiçek dekorasyonunu bile gerçekleştirebiliyorlardı.

Zamanla pek çok insan onları seyretmeye gelmeye başladı. İzledikleri oyunların etkisinde kalarak kâh ağlıyor, kâh gülüyorlardı. Kısa sürede Bayan Ophelia meşhur oldu. Nereye giderse gitsin beklenen kişi olmuştu çünkü o zamana kadar kimse böyle bir şey görmemişti. Seyirciler, oyunları alkışlıyor, karşılığında az ya da çok para veriyorlardı.

Zamanla Bayan Ophelia para da biriktirdi ve kendine eski bir araba satın aldı. Otomobili bir ressama boyattı ve iki yanına büyük harflerle şunları yazdırttı:

OPHELIA'NIN GÖLGE TİYATROSU

Bu şekilde bütün dünyayı dolaştı, gölgeleri de onu asla yalnız bırakmadı.

Aslında bu öykü burada sonlanabilirdi, ama devamı var. Çünkü, günlerden bir gün Bayan Ophelia arabasıyla giderken tipiye

yakalandı ve yolda kaldı. Aynı anda karşısına dev gibi bir gölge çıktı. Bu gölge o zamana kadar gördüğü gölgelerden hem daha iri hem de daha koyu renkliydi.

"Sen de kimsenin istemediği sahipsiz gölgelerden biri misin yoksa?" diye sordu.

"Eh, öyle de denebilir," diye cevap verdi gölge ağır ağır.

"Sen de bana katılmak ister misin?" diye sordu Ophelia.

"Beni de alır mıydın?" diye sordu gölge ve yaşlı kadına birkaç adım yaklaştı.

"Bende yeteri kadar gölge var ama sana da bir yer buluruz elbette."

"Önce ismimi bilmek istemez miydin?"

"Adın ne senin o halde?"

"Bana 'ölüm' derler."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Yine de beni yanına alır mısın?" diye sordu ölüm sevecen bir sesle.

"Evet," dedi Bayan Ophelia. "Gel haydi!"

Aynı anda dev gibi soğuk gölge onu içine çekiverdi. Her taraf kapkaranlık oldu. Derken Ophelia'nın gözleri yeniden açıldı. Bu gözler artık yaşlı, yorgun ve miyop gözler değildi. Yepyeni ve daha iyi gören gözlerdi. Ophelia, nerede bulunduğunu görebilmek için gözlüğe dahi gereksinim duymadı. Cennetin kapısı önündeydi; görkemli giysileri içinde, akıllara durgunluk verecek kadar güzel yaratıklar etrafını çevirmişlerdi ve hepsi ona gülerek bakıyordu.

"Sizler de kimsiniz?" diye sordu Bayan Ophelia.

"Bizi tanımadın mı?" dediler. "Vaktiyle yanına almış olduğun gölgeleriz biz. Artık rahatladık, oraya buraya koşuşturmuyoruz."

Cennetin kapısı açıldı, gölgeler sırayla içeri girdi, Bayan Ophelia'yı da aralarına aldılar ve şahane bir saraya daldılar. Aslında burası, hayal bile edilemeyecek güzellikle bir tiyatroydu.

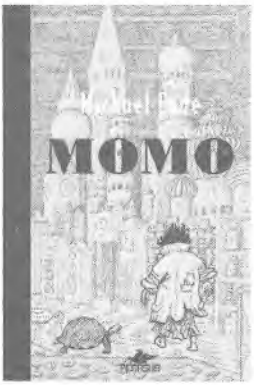
Girişte altın harflerle şöyle yazıyordu:

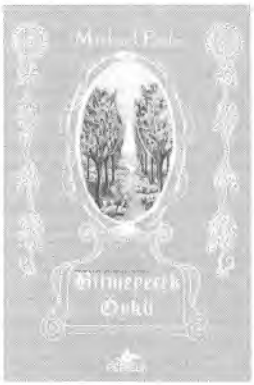
OPHELIA'NIN IŞIK TİYATROSU

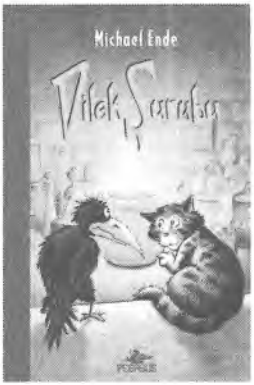
O gün bugündür, orada, meleklerin önünde, şairane sözcüklerle insanlığın kaderini oynuyorlar, yani bir insan olarak dünyada yaşamanın bütün üzüntülü ve eğlenceli yanlarıyla ne kadar fevkalade bir şey olduğunu sergilemeye çalışıyorlar.

Bu arada Bayan Ophelia da oyuncuların cümle ortasında takılmamaları için suflörlüğe devam ediyor. Arada sırada bu oyunu Tanrı'nın da gelip izlediğini söylüyorlar. Ama bundan kim emin olabilir ki?

MICHAEL ENDE'NİN DİĞER KİTAPLARI

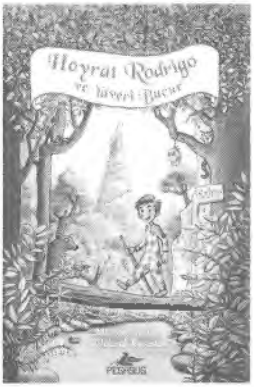

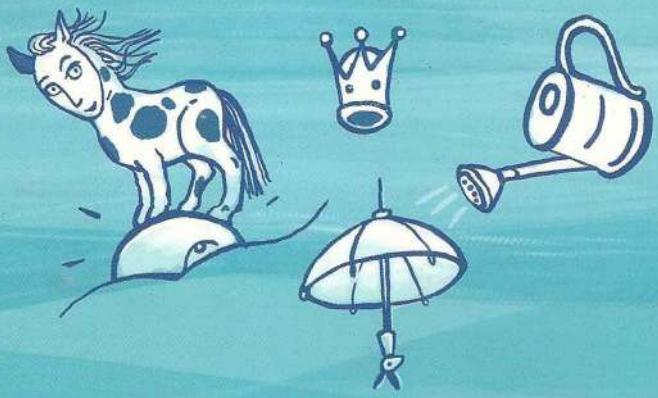

Michael Ende, 1929 yılında Almanya'da dünyaya geldi. II. Dünya Savaşı'ndan sonra bir drama okuluna gitti, aktörlük yaptı, skeçler ve kısa oyunlar yazdı, tiyatro yönetmenliği ve film eleştirmenliği yaptı. Çocuk ve gençlik kitaplarının yanı sıra yetişkin kitapları, tiyatro eserleri ve şiir kitapları da yazan Ende'nin ilk büyük başarısı, çocuklar için yazdığı *Cim Düğme ve Lokomotifçi Lukas*'tı. 1973 yılında yazdığı *Momo*'ysa büyük ses getirdi. 1979 tarihli fantastik romanı *Bitmeyecek Öykü*'yle de dünya üzerindeki milyonlarca insanı büyüledi. Kırktan fazla dile çevrilen Ende'nin eserleri uluslararası alanda pek çok prestijli ödüle layık görüldü.

Regina Kehn 1962'de Hamburg'da doğdu, iletişim tasarımı eğitimi aldı ve 1989'dan beri farklı yayınevleri için serbest çizer olarak çalışıyor. Kocası ve iki kızıyla birlikte Hamburg Am Stadtrand'da yaşıyor.

Çocuklar ve yetişkinler için
eşine az rastlanır bir okuma deneyimi:
Michael Ende'nin tüm hikâye
ve masalları aynı kitapta.

www.pegasusyayinlari.com
ISBN:978-605-299-808-3